

293 / BM

CONSILIUL SECURITĂȚII STATULUI
DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÎNT

Δ 1524

RETEAUA MARELUI SEF

108940

D 001524

9 VOLUME

CONSILIUL SECURITĂȚII STATULUI
DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÎNT

PENTRU UZ INTERN

REȚEAUA MARELUI ȘEF

Seria 0952

1970

DIN PARTEA REDACȚIEI

Orchestra Roșie a fost — după cum se afirmă în cartea care a stat la baza prezentei lucrări — cea mai importantă și mai eficientă rețea de spionaj ce a acționat împotriva Germaniei naziste.

Creată cu puțin timp înaintea declanșării agresiunii împotriva Uniunii Sovietice și extinsă treptat, după începerea ostilităților, ea a reușit să pătrundă pînă în cele mai bine informate cercuri ale Reichului, fapt ce i-a permis să obțină date a căror exploatare a avut un rol deosebit în înfrîngerea Germaniei. datorită informațiilor culese și transmise de ea Uniunii Sovietice, „Reichul — după aprecierea amiralului Canaris, șeful Abwehrului — a lăsat pentru totdeauna în pămîntul rusesc peste două sute de mii de soldați germani”.

Încercînd încă din primele zile după semnalarea emisiunilor Orchestrei Roșii să descopere și să captureze posturile respective și rețeaua căreia îi aparțineau, contraspionajul german angrenează aceleași efective și mijloace tehnice ca în orice operație de acest gen. Ele se dovedesc însă prea slabe pentru a putea găsi vreo pistă care să ducă la rețeaua respectivă.

Deceționați de acest eșec și, în același timp, iritați de îndrăzneala Orchestrei Roșii, care își permitea să folosească și

un post de emisie instalat în însăși inima Reichului — Berlinul — șefii nazisti decid să-și sporească eforturile pentru lichidarea ei. În urmărirea sa este lansată atunci o parte din elita Gestapoului, ajutată de ofițeri și cadre din alte sectoare de activitate.

În nici un alt caz de spionaj statul nazist nu a folosit o asemenea concentrare de forțe. Dar și în aceste condiții capturarea rețelei întârzie.

Orchestra Roșie, dispunând de oameni ale căror antecedente sau relații îi puneau în afara bănuielilor Gestapoului, de acoperiri excelente pentru șefii săi, de un sistem variat dar bine camuflat de legături, precum și de o conducere irenucabilă prin competența, ingeniozitatea și prudența ei, rămâne impenetrabilă.

Abia după o altă perioadă, destul de îndelungată, se obțin primele succese, care însă nu se datorează nici perspicacității urmăritorilor, nici capacității informatorilor folosiți și nici curențelor Orchestrei Roșii, ci perfecțiunii noii aparaturi de radiogoniometrare utilizate, perfecțiune de care cei ce conduceau rețeaua nu aveau cunoștință. În continuare nu a mai rămas decât să se conjuge tehnica cu tortura...

Ținând seama de faptul că această rețea a reușit să acționeze o perioadă destul de îndelungată și să obțină informații de o importanță vitală pentru soarta războiului, se curajează să evidențiem câteva din condițiile a căror îndeplinire i-au asigurat succesele menționate.

În acest sens, trebuie arătat că: nucleul rețelei, în jurul căruia s-au polarizat ceilalți membri ai ei, a fost alcătuit din comunisti ilegaliști, cu o vastă experiență în munca clandestină, și din ofițeri de informații sovietici, fapt ce a asigurat o conducere calificată; constituirea rețelei a avut loc înainte de începerea războiului, ceea ce i-a permis să-și creeze acoperiri deosebit de rezistente și relații exploatabile în condițiile războiului; s-a acordat o atenție deosebită compartimentării

fapt ce a împiedicat Gestapoul să meargă pe fir spre restul membrilor rețelei atunci când a reușit să captureze un grup; s-au asigurat numeroase refugii; s-au creat posibilități largi pentru confecționarea sau procurarea de acte false în vederea folosirii lor în caz de necesitate; s-au utilizat coduri rezistente; s-a pus la punct un sistem ingenios de întâlniri (decalate față de ora convenită, de control, de rezervă) și de parole, semne convenționale etc.

Desigur, acestea sînt numai câteva dintre condițiile ce au asigurat succesul rețelei, respectiv cele mai importante.

Necesitatea respectării adevărului obligă însă ca, alături de ele, să fie evidențiate și cele câteva greșeli deosebite comise de Orchestra Roșie și care i-au afectat grav securitatea.

Astfel, perioade îndelungate s-a transmis din aceleași locuri; uneori, radiotelegrafistii rețelei, fiind nevoiți să comunice un volum mare de informații, au lucrat câteva ore pe zi; s-au folosit prea mult timp aceleași coduri; s-au transmis prin radio adrese de o importanță capitală pentru rețea; s-au comunicat mai multe asemenea adrese într-o singură radiogramă; s-au procurat acte false de la un polițist belgian neverificat; s-a acceptat realizarea unor întâlniri directe între acesta și unii membri importanți ai rețelei etc.

Avînd în vedere învățămintele ce se pot trage din activitatea Orchestrei Roșii, precum și din acțiunile contraspionajului german — dintre care unele foarte inspirate — Direcția învățămînt a hotărît să publice această lucrare, care cuprinde aspectele cele mai semnificative ale cărții lui Gilles Perrault.

EROUL

Stația de recepție din Cranz era însărcinată să intercepteze emisiunile clandestine. În noaptea de 25 spre 26 iunie 1941, un radiotelegrafist înregistrează un indicativ necunoscut: KLK din PTX — KLK din PTX — KLK din PTX. Un mesaj cuprinzând mai multe grupe de cifre urmă acest apel. Radiotelegrafistul făcu un raport asupra descoperirii noului emițător clandestin și semnală frecvența respectivă. Așa a început afacerea care avea să devină coșmarul reichsführerului Himmler și al amiralului Canaris, șefii celor două servicii secrete germane, o afacere care avea să-l facă pe Adolf Hitler să declare, la 17 mai 1942: „Bolșevicii ne sînt superiori într-un singur domeniu: spionajul”. Și încă führerul nu cunoștea, la data aceea, nici măcar a suta parte din prestigiosul bilanț al Orchestrei Roșii.

Eroul acestei istorii, Leopold Trepper, este un evreu polonez, născut la Neumarkt, lângă Zakopane, la 23 februarie 1904. Tatăl său, comis-voiajor, muncea din răsputeri pentru a întreține o familie de zece copii. Muri epuizat de muncă pe cînd tinărul Leopold intra în al doisprezecelea an. Cum tinărul dădea dovadă de o rară vioiciune de spirit, ai săi au hotărît să

facă tot ce le stătea în putință ca să-i asigure o pregătire superioară.

Leopold și-a făcut studiile la Lvov și Cracovia, unde a urmat cursurile facultăților de istorie și literatură.

O bursă mediocră și sacrificiile familiei sale îi asigură de bine de rău, existența. Profesorii erau mulțumiți de el. Un an mai târziu însă o criză economică lovește Polonia și studentul din Cracovia își începe lunga sa luptă împotriva foametei. Își abandonează studiile și începe să lucreze ca zidar, apoi ca lăcătuș. După puțin timp se angajează la minele din Katowice, pe care le părăsește după doi ani pentru a lucra ca muncitor necalificat într-o turnătorie din Dombrova. Foamea îl însoțește însă pretutindeni. Dombrova toată este infometată. Innebuniți de mizerie, muncitorii declanșează mișcări care sînt repede înăbușite de poliția poloneză. Printre organizatorii unei asemenea mișcări se găsește și Trepper. Este arestat și aruncat în închisoare. Pe atunci avea douăzeci și doi de ani și era mereu infometat.

După opt luni petrecute în temnițele dictatorului Piłsudski, unde torturile la care erau supuși membrii Partidului Comunist clandestin depășeau în oroare pe cele practicate de Gestapo, este eliberat.

De la Dombrova va împrumuta primele patru litere ce vor constitui, în cursul celor zece ani următori, pseudonimul lui (Domb). Pe urmă va deveni Marele Șef.

La Varșovia, nici un loc de muncă nu este disponibil pentru un tânăr care participase la revolta din Dombrova. Atunci cere viza de emigrare în Franța, care însă nu îi este acordată, deoarece autorităților franceze nu le făcea de loc plăcere să primească un agitator. Trepper își dă seama că de acum nu va mai putea trăi în Polonia, pentru că nu i s-ar mai permite decât să moară de foame.

Se adresează atunci organizației „Hechalutz”, care are sarcina de a selecționa dintre evreii ce voiau să emigreze în

Palestina pe cei care corespundeau criteriilor stabilite de englezi. Financiarii din „Hechalutz”, favorizînd sionismul, își propuneau să lupte și împotriva comunismului. Se preferau deci candidații ce puteau fi recrutați și introduși ca agenți în Partidul Comunist. Cu ambițiile sale nesatisfăcute, cu trecutul său nenorocit și viitorul nesigur, Leopold Trepper corespundea în cea mai mare măsură criteriilor stabilite. I s-au dat deci ceva bani și a fost urcat în trenul care l-a dus la Brindisi și apoi mai departe în Palestina. Avea pe atunci douăzeci și patru de ani și nu știa că foamea era și ea pe drum. O regăsi, tovarășă nedespărțită, pe cheiul din Haifa. La început a fost pus să sfarme pietre de-a lungul drumurilor, apoi a devenit muncitor agricol într-un chibut. Ocupația cea mai plăcută pe care a avut-o în Palestina a fost însă cea de ucenic într-o întreprindere de construcții electrice. În 1929, el devine membru al Comitetului Central al Partidului Comunist Palestinian. Una dintre acțiunile sale cele mai importante din această perioadă a fost constituirea grupului „Unitate”, de orientare comunistă, care se străduia să realizeze unitatea de acțiune între evrei și arabi împotriva ocupantului englez. În 1930, Trepper și oamenii săi au fost însă descoperiți de poliție și aruncați în închisoare. Avertizați că se discută deportarea lor în Cipru, au declarat greva foamei. La început, greva n-a fost luată în serios, dar greviștii au perseverat. Presa britanică a fost impresionată și au avut loc interpellări în Camera Comunelor. Reprezentantul Coroanei în Palestina a hotărît să-i elibereze pe acești prizonieri incomozi. Cum erau prea slabi ca să poată merge, au fost puși pe tărgi și aruncați la poarta închisorii.

Cîteva săptămîni mai târziu, Trepper a intrat clandestin în Franța, unde a fost mai întîi spălător de vase într-un restaurant marselez, apoi zugrav la Paris. Aceste ocupații aveau să fie ultimele din lunga serie de meserii heteroclite ale lui Leopold Trepper.

În epoca aceea funcționa în Franța o rețea de spionaj sovietică, care acționa cu o mare eficacitate. Timp de trei ani, ea și-a desfășurat fără vreun incident activitatea. În februarie 1932, poliția franceză primi însă un denunț și, după șase luni de operații asidue, reuși să curme activitatea acestei rețele. Întreaga acțiune s-a desfășurat cu mari dificultăți, datorită excepționalei abilități a componentilor ei, în special a șefilor, în conspirarea activității lor, evitarea capcanelor, sustragerea de sub filaj etc. Șefului rețelei i s-a dat chiar porecla de „Fantomas”. Când a fost, în sfârșit, prins, s-a descoperit că era evreu polonez și că venise în Franța prin Palestina. Avea douăzeci și opt de ani și se chema Izaia Bir. El trăia într-un hotel de ultima mână și nu primea nici poștă și nici vizitatori. Principalele sale legături cu grupul erau asigurate printr-o tinără, care trecea în ochii tuturor drept metresa lui. Compartimentarea muncii interioare s-a dovedit atât de severă, încât majoritatea agenților rețelei au scăpat de poliție.

Printre aceștia se afla și Leopold Trepper, prietenul din copilărie al lui Alter Ström, adjunctul lui Bir. Tinărul Leopold primise pe lângă Bir lecții magistrale.

Scăpând de arestare, el fugi la Berlin, unde ia imediat legătura cu ambasada sovietică, iar după câteva zile se află la Moscova.

Din 1932 până în 1934 urmează cursurile Universității din Prodrovski. În 1935 devine redactor la rubrica culturală a ziarului „Adevărul”, destinat evreilor ruși, și este totodată student la Academia militară, unde generalul Orlov predă spionajul.

În 1937 sosește în U.R.S.S. și prietenul său Ström, care-și ispășise în Franța pedeapsa cu închisoarea. El readuce la ordine zilei problema elucidării cauzelor care au dus la căderea rețelei conduse de Bir.

Pentru toată lumea, cel care se făcea vinovat de distrugerea rețelei era un oarecare Riquier, redactor la „L'Humanité”.

Ström susține însă că acesta nu a trădat și sugerează să fie trimis Trepper la Paris cu misiunea de a face lumină în cazul respectiv.

După cinci ani de la fuga sa, Trepper se înapoiază în Franța cu un pașaport fals, pe numele de Sommer. Trecând drept o rudă a lui Ström, îi întâlnește mai întâi pe cei doi avocați principali ai procesului: Ferruci și André Philip, liderul socialist bine cunoscut. Apoi își aprofundează ancheta și, în câteva luni, ajunge la convingerea că Riquier este nevinovat. Lucrul acesta nu era lipsit de importanță, pentru că Partidul Comunist se găsea în situația de a fi acuzat că ține în rîndurile sale un trădător.

Continuându-și activitatea, Trepper reușește să-l descopere pe adevăratul vinovat. Acesta era un evreu olandez, fost șef al unei rețele sovietice în Statele Unite. Arestat de F.B.I. și „returnat”, el continuase să dea informații serviciilor americane și după transferarea lui de către Moscova în Franța. Denunțul primit de poliția franceză venea din partea F.B.I.-ului. Trepper se întoarce la Moscova, utilizînd de astă dată un pașaport luxemburghez, pe numele de Majeris, și raportează cele constatate. Cinci luni mai târziu se înapoiază în Franța pentru a aduce de aci un pachet gros cu fotocopiiile scrisorilor schimbate între trădătorul olandez și atașatul militar american la Paris.

CONSTITUIREA REȚELEI

În toamna anului 1938, Trepper este trimis la Bruxelles. Aici a luat legătura cu un om de afaceri evreu, Leon Grossvogel, pe care-l cunoscuse în Palestina.

Grossvogel era odrașla unei familii burgheze instalată la Strasbourg de mai multe generații. După o ședere romantică și scurtă în Palestina, el s-a întors la afaceri și a condus din Bruxelles o firmă comercială cu sucursale multiple. „La regele cauciucului”, specializată în impermeabile.

Comunist infocat, el a aderat fără rezerve la proiectul expus de Trepper, în sensul de a folosi firma respectivă drept camuflaj pentru activitatea rețelei informative.

În consecință, au procedat imediat la angajarea ca director a unui belgian de vreo șaiszeci de ani, rotund la față, jovial și cu o mustată albă pe o piele trandafirie, amator de trai și vinuri bune, care se chema Jules Jaspar. Aceasta era o lovitură de maestru, deoarece membrii familiei Jaspar făceau parte dintr-una din cele mai vechi familii burgheze din Belgia.

Condusă de o asemenea personalitate, firma era, deci, în afara oricărei bănuieli.

Se înțelege, desigur, că bunul Jules nu știa nimic despre misterele pe care le ascundeau impermeabilele sale.

Anul 1939 a fost sacrificat punerii la punct a rețelei, astfel că, la izbucnirea celui de-al doilea război mondial, Marele Șef era în măsură să execute ordinele primite din Rusia. Tara asupra căreia se concentra activitatea rețelei organizate de Trepper era Anglia. În șapte porturi europene angrenate în traficul Marii Britanii (Oslo, Stockholm, Copenhaga, Hamburg, Wilhelmshafen, Ostende, Boulogne), Trepper a creat sucursale ale firmei „The Foreign Trench-Coat”, în care și-a instalat agenții. Marele Șef și-a stabilit sediul la Bruxelles. În acest fel, era destul de aproape de rețeaua sa și, în același timp, suficient de ferit de pericole, căci legislația belgiană nu pedepsea spionajul decât dacă era îndreptat împotriva Belgiei însăși.

O dată cu constituirea rețelei, Trepper își creează și relații multiple în cercurile influente. Așa se face că poate circula fără opreliști, cu mașina, printre coloanele germane, imediat după pătrunderea acestora în Franța. Cel care-i oferă această posibilitate este consulul bulgar Durov. Fiind prieten intim cu Grossvogel, consulul se oferă să facă o vizită pe la sucursalele firmei acestuia, pentru a vedea care este situația lor după acțiunile trupelor germane. Oficial, Durov pleacă să se intereseze de soarta cetățenilor bulgari. Drumurile îi sînt deschise, căci autoritățile germane nu vor să creeze dificultăți consulului unei țări ce cocheta în vremea aceea cu Germania. În mașină iau loc Durov, Grossvogel și Trepper. Acesta din urmă reușește nu numai să vadă tot ce-l interesa, ci și să ridice un radioemitor pe care îl ascunsesese într-un depozit al firmei. La sfîrșitul călătoriei trimite Moscovei un raport de 80 de pagini despre noua strategie a lui Hitler : războiul fulger.

Acest raport, ca și cele precedente, va sosi la destinație prin intermediul diplomaților sovietici.

Valizele diplomatice îl scutesc pe Trepper de obligația de a-și trimite mesajele pe calea undelor, dar ei stăruie că legătura cu Moscova va trebui să fie asigurată în curînd prin radio.

Marele Șef se pregătește deja pentru viitorul război germano-sovietic : din proprie inițiativă, el a ordonat întoarcerea bateriilor sale la o sută optzeci de grade. Ele nu vor mai fi atînite asupra Angliei, ci asupra Germaniei.

În acest fel, considerentele care-l determinaseră să aleagă orașul Bruxelles ca reședință își pierd valabilitatea. Marele Șef, numit între timp de Moscova director rezident, își mută cartierul general la Paris. El dispune acum de două ajutoare directe deosebit de utile : Grossvogel și Katz. Grossvogel va pune la dispoziția lui Trepper priceperea sa în afaceri și talentul lui de organizator.

În câteva săptămîni, el a asigurat finanțarea rețelei și a închiriat de-a lungul Parisului vreo zece apartamente pentru a servi drept case de întîlniri sau de refugiu. De asemenea, recrutează agenți care urmau să îndeplinească sarcina de „cutii poștale”, pentru a se asigura legături interioare rapide.

Grossvogel face spionaj cu aceeași meticulozitate liniștită cu care își duce la vînzare impermeabilele. El are calitățile unui bun șef de stat major : i se indică scopul și el furnizează mijloacele.

Cel de-al doilea adjunct al Marelui Șef este un exemplu de devotament și spirit de sacrificiu. Dacă Trepper i-ar fi ordonat să meargă la sediul Gestapoului să se predea Katz ar fi ascultat fără să întrebe de ce. Exagerăm ? O să vă convingeți... El e tinăr, mic de statură, foarte plăpînd, cu niște ochelari care-i acoperă jumătate din față. Este o fire veselă, optimistă. După părerea generală, seamănă cu un francez mijlociu. Nu este însă francez, ci evreu polonez, ca și Trepper. S-au întîlnit în Palestina și au făcut împreună faimoasa grevă a foamei, apoi au venit în Franța, unde Katz a lucrat ca zidar. El are să fie brațul drept al Marelui Șef.

Alți doi adjuncți ai săi — șefii rețelei din Belgia — sînt ofițeri sovietici care acționează sub acoperirea de studenți uru-

guayeni. Trepper, ca toată lumea de altfel, îl simpatizează numai pe unul dintre ei — Mihail Makarov, alias Carlos Alamo.

Acesta este cam nesăbuit, destul de indisciplinat și mare amator de băutură și escapade erotice.

În luna iunie 1940, în plin dezastru belgian, Trepper îi ordonă să meargă să caute emițătorul ascuns la Knokke-le-Zoute, și să-l aducă la Bruxelles. Dar Makarov n-are timp: el este la Ostende, unde face dragoste cu doamna Hoorickx. Trepper trebuie să meargă el însuși la Knokke...

Se văzu deci obligat să facă raport la Moscova.

La sfârșitul verii, o telegramă a șefului Serviciului de informații sovietic îi ordonă lui Makarov să se întoarcă acasă. Makarov îl imploră însă pe Trepper să-l ierte. Trepper, care are o afecțiune deosebită pentru el, cedează și Makarov rămâne să desfășoare în continuare activitate informativă în străinătate.

Din contră — lucru curios — nimeni nu-l iubește pe Gurevici, deși acesta își face admirabil datoria. La Bruxelles a sosit la 17 iulie 1939, venind de la Montevideo. Se numește acum Vincent Sierra, născut la 3 noiembrie 1911 la Montevideo, strada Colon nr. 9. Gurevici nu fusese destinat să servească în organizația Marelui Șef. Misiunea lui era să ajungă la Copenhaga și să pună aici pe picioare o rețea. Șederea sa la Bruxelles trebuia să fie scurtă, câteva luni cel mult, în cursul cărora să învețe dreptul comercial și să-și perfecționeze cunoștințele de limbă străină. Dar, începând războiul, a primit ordin să rămână pe loc, la dispoziția Marelui Șef. Acesta e mulțumit de Gurevici. Contrar lui Makarov-Alamo, Gurevici-Sierra reușește de minune să se integreze în societatea bruxelleză. Trăiește pe picior mare, face primiri fastuoase, își multiplică relațiile: e muncitor și șiret. Nu încapе nici o îndoială, Sierra este un recrut ales. Dar nimeni nu-l iubește — afară de amanta sa Margareta. Îl găsesc orgolios și fanfaron.

Părerea unanimă a Orchestrei Roșii: „Kent? Ah! Individul acela nenorocit...”

Gurevici-Sierra se va chema și Micul Șef, după ce-l va succeda pe Marele Șef în fruntea rețelei belgiene, dar, pentru toată lumea, chiar și pentru Moscova, el este Kent. Pseudonimul acesta și-l alesese singur, după numele eroului unei cărți de spionaj citite în adolescență. Liuba — soția lui Trepper — care asigură, pînă la plecarea ei la Moscova, legătura între Kent și Marele Șef, îl adoră și ea pe leneșul Makarov și nu-l poate suferi pe laboriosul Kent. Ea se neliniștește de gustul lui pentru lux, de cheltuielile sale exagerate și pretinde că unui om căruia îi place în asemenea grad traiul bun îi repugnă să-și riște pielea. Trepper o ascultă, dar nu ia lucrurile în tragic. Într-o zi, el îi face o vizită lui Kent în apartamentul lui somptuos din bulevardul Slegers. Kent îl conduce la garderoba sa și, cu un gest larg, îi arată cele cincizeci de costume de haine așezate pe umerase în garderobă. Trepper murmură dînd din cap: „Bravo! Foarte bine! Eu în locul tău le-aș fotografia... Asta ar fi pentru tine o amintire mai tîrziu... și apoi, nu-i tocmai sigur că tu vei fi cel care va privi fotografia...” Dacă Grossvogel și Katz formează „Bătrîna gardă” a Marelui Șef, Makarov și Gurevici constituie „Tinăra gardă”. El nu are în ea aceeași încredere ca în vechii lui tovarăși evrei, formați în marea lor majoritate la școala mizeriei, abili ca niște cameleoni în a se introduce în cercul ambiant. Un Trepper, un Katz, pot să se bălăcească în lux fără să fie vreodată pînșiți de riscul de a se îneca în el. Cu Alamo și Kent e altceva. Nu se va putea ști din ce metal sînt constituiți decît atunci cînd vor fi puși la încercare.

Momentul pentru aceasta se apropie. Wehrmachtul este masat de-a lungul Bugului polonez, gata să pornească spre est. De la Geneva, „Rezidentul-Director” sovietic Alexander Rado trimite șefilor săi insistent semnale de alarmă, iar Sorge anunță

din Tokio până și data exactă a atacului german: 22 iunie 1941.

Într-o zi, în 1941, Trepper a scris lui Krenkel că Hitler nu va ataca URSS. Este în contact cu un om care se numește Katz. Acesta din urmă a lucrat, după campania din Polonia, în serviciul de informații al lui Hitler. Trepper a fost din nou de folos lui Krenkel, care a fost deosebit de interesat de informațiile pe care Trepper le avea despre armata germană. Trepper a fost pendul între Berlin și Moscova, dar a rămas în Moscova. Într-o zi, Trepper a fost pendul între Berlin și Moscova, dar a rămas în Moscova. Într-o zi, Trepper a fost pendul între Berlin și Moscova, dar a rămas în Moscova.

În Grecia și Albania. Marele Șef întreține, de asemeni, relații permanente cu un brav colonel austriac, înfrânt al serviciilor de aprovizionare ale Wehrmachtului în Franța la primăvara anului 1941. Acest om îi face o confidență lui Trepper: numărul rațiilor ce trebuie asigurate este pe calea unei scăderi. Trepper nu știe din sursele de rapoarte pe care le primește de la serviciile franceze: spre est, spre Polonia. În Paris, Trepper obține de la un grup de ofiteri superiori S.S. ultimă confirmare: sărbătoriseră plecarea lor spre Polonia și-l invitară să ciocnească un pahar cu ei, în cinstea înfringerii viitoare a Rusiei.

Trepper previne Moscova în două rânduri. Rapoartele lui susțin că germanii vor ataca Vichy, genera Susloparov. În principiu, Trepper n-ar trebui să aibă nici un contact cu Vichy. Trepper se apropie de Vichy și trebuie postulat că el nu are nici o legătură cu Vichy. Trepper se apropie de Vichy și trebuie postulat că el nu are nici o legătură cu Vichy.

Acum nu s-a aprins... Pe 21 iunie, seara, Trepper sosește la Vichy și așteaptă la Susloparov. Iată un mesaj de o importanță capitală, care trebuie transmis urgent! Celălalt se întreabă care sunt motivele unei asemenea surse. Trepper a comunicat că Wehrmachtul va ataca Rusia chiar în noaptea respectivă. Generalul izbucnește în ris: „Cred că ai înnebunit, prietene! E de necredut. Absolut imposibil. Refuz să transmit această telegramă, care are să te facă să devii ridicol!” Trepper insistă totuși astfel ca, până la urmă, generalul cedează. Telegrama este trimisă imediat. Marele Șef se dăruie să se cald într-o cameră la hotel. În ziua următoare, dimineața, este trezit de strigătele hărtețului: „Domnule! Gata! Au declanșat atacul Rusiei!”.

Doar zile mai târziu, adjunctul lui Susloparov se înapăzoa de la Moscova la Vichy după o călătorie complicată. Trepper îl întreabă dacă avertismentul lui a fost luat în considerare. Răspunde: „L-am văzut pe Director (șeful Serviciului de informații al Uniunii Sovietice) chiar în seara primirii telegramelor. Mi-a spus că ea a fost imediat aratăta lui Stalin care a rămas surprins și a spus: «De obicei, Trepper ne trimite material de calitate care face cunoscute sentimentele lui politice. Cum de nu a sesizat imediat că aici nu este vorba decât de o gîșcă pentru englezii?»”.

Cu același scepticism sînt primite în Uniunea Sovietică și mesajele lui Sorge cu privire la intențiile Germaniei. „Ne îndoiem de autenticitatea informațiilor dvs.” fusese răspunsul Moscovei la comunicarea lui Sorge, în care acesta preciza data declanșării atacului german.

De aceea, nu-i greu de imaginat profunda amărăciune pe care au resimțit-o cu toții la începutul războiului, cînd și-au dat seama că, pentru o mare parte din activitatea pe care au dezvoltat-o, riscurile pe care le-au înfruntat au fost zadarnice.

FRANZ FORTNER PLEACĂ LA RAZBOI

În argoul serviciilor secrete germane, șeful unei rețele este un „șef de orchestră”, el coordonează și dirijează jocul „instrumentiștilor” săi. Printre aceștia, un solist de primă importanță este radiotelegrafistul, „pianistul” orchestrei. De la intrarea Wehrmachtului în Rusia, în toată Europa ocupată se cînta „muzică”. Nu se reușise încă să se localizeze „auditoriul” ei, dar coincidența dădea de gîndit. Dacă atacul în est fusese pentru „muzicieni” lovitura cu bagheta magică, era posibil ca „auditoriul” să se găsească la Moscova.

Germanii reacționează la aceasta printr-o intensă activitate de controlare a eterului în scopul localizării emițătoarelor și al capturării persoanelor ce le foloseau.

Ei se așteptaseră la o anumită activitate clandestină de transmisiuni prin radio, însă nu prevăzuseră că ea va fi atît de amplă.

Cu atît mai surprinși au fost la un moment dat cînd au descoperit că un asenencia emițător lucra chiar în Berlin. Acesta transmitea după o tehnică similară celei folosite de un emițător din Belgia, detectat cu puțin timp înainte.

La Abwehr, unii dăduseră crezare tehnicienilor, dar mulți refuzară să creadă în existența „pianistului” berlinez, invocînd

lipsa de precizie a mijacilor utilizate pentru localizarea emițătorului. Ca urmare, cele două tabere cazura de acord asupra necesității urgente de a se îmbunătăți calitatea aparatelor utilizate. Acestea trebuia să le facă pe se și în același timp de dăruirea ei, mai mult pentru a nu putea fi sesizată prezența lor pe străzi.

Aparatele de cure continuu pînă atunci politica și furat abwehrului erau cunoscute și lumii toase. Într-o era necesar să se găsească o soluție la problema de a găsi o soluție și din cauza unui tub circular cu un diametru mai mare de un metru plus pe periferișul camionetei. Trebuia găsit ceva mai bun. Aparatul sa refuza să meargă din cauza unei valze. Din omul care o ducea trebuia să aibă căști la urechi care, împreună cu valiza, puteau fi ușor remarcate.

S-a hotărît atunci să se camufleze valiza într-un automobil. Experiențele s-au soldat cu rezultate pozitive. Apoi s-a făcut ceva și cu aparatură de radio. Din cauza de necăzie pot fi făcute de la ei sub patronajul de la Berlin. Într-o noapte un dispozitiv de radio de la Berlin a fost trimis în Belgia. Nu s-a putut comunica de la Berlin la Bruxelles și de la Bruxelles la Berlin. Din cauza de necăzie de la Berlin a fost trimis în Belgia. Nu s-a putut comunica de la Berlin la Bruxelles și de la Bruxelles la Berlin.

Dar se pare că, din cauza acțiunilor lui Göring, lucrurile s-au îmbunătățit. Din cauza de necăzie de la Berlin a fost trimis în Belgia. Nu s-a putut comunica de la Berlin la Bruxelles și de la Bruxelles la Berlin.

În acest timp, emițătorul din Berlin a lucrat ultimele trei săptămîni de lucru și nu a mai lucrat din cauza de necăzie. Nema mai lucra din cauza de necăzie de la Berlin a fost trimis în Belgia. Nu s-a putut comunica de la Berlin la Bruxelles și de la Bruxelles la Berlin.

¹ Serviciul radio al Abwehrului. — N.R.

ta a cărora servicii de descifrare se străduiau să le găsească cheia.

În urmărirea lui este lansat reprezentantul Abwehrului în această țară, Franz Fortner, fost ofițer de tancuri.

Fortner este pregătit. El dispune de o rețea de informatori condusă de doi flamanzi care mai lucrasera pentru serviciile germane. Le ordonă să se introducă în mediile „extremiste” din Bruges și să frecventeze cafenelele populare.

Om cu fier, Fortner își va căuta vinatul acolo unde putea să se ascundă printre comunistii belgieni. El e convins că informatorul lui, dacă va avea ochii unde trebuie, nu va întârzia să dea de firele care duc la „pianistul” clandestin.

Din misiunile lor în cafenelele din Bruges, aceștia nu aduc însă decât note de cheltuieli. După ei, comunistii locali sînt cu desăvîrșire pasivi, sarzi la cascada de victorii germane în Rusia și convinși de caderea viitoare în fața Moscovei. Singura îndrumare este să se facă totuși. Franz Fortner face raport la Berlin. O telegramă îi indică imediat că emițătorul trebuie să se afle la Knokke le Zoute.

Avea să fie Fortner invadează cînteculele din Knokke, loc cunoscut de comunisti, dar nu aud pe nici un agent întrebînd povestea pe patrimoniu cafenelei, dacă ultima cîntecule avasesc loc în bune condiții. După patru zile și opt de ore sîntete o nouă telegramă de la Berlin prin care acțiunea este transferată în birourile din Gand. Hotărîți să se „lupte” pînă la ultima picătură de alcool, informatorii se abat pe la Gand. Pe baza informațiilor primite de la ei, Fortner transmite la Berlin obişnuitul raport cu rezultatul negativ. De asta dată sînt săi devenira încapătînați. O telegramă prezintă că emițătorul trebuie să fie ascuns pe undeva prin localitatea Unverbeurdene Gand. Fortner organizează o operă de politică care se sfîrșește printr-un faliment total.

Dar afacerea încă nu putea fi clasată: Fortner, înzestrat cu un receptor, asculta și el în fiecare noapte emisiunile clandestine.

destine, iar Berlinul, dezlăntuit, vrea pielea „pianistului”. Fortner este copleșit de telegrama și telefoane ameninșătoare: i se transmit emisarii ca să se gândească secer de la el rezultate.

Funkabwehrul însă nu mai riscă să mai precizeze orașul unde se ascunde emițătorul.

La sfârșitul lunii septembrie 1941 în timp ce rapoartele lui Fortner se îngrămădeau în clasoarele Abwehrului, emițătorul berlinez este din nou captat. El lucrea cu fantezia sa obișnuită, făcând să alterneze peștele de linie cu cele de activitate felina. De data asta însă nu mai putea încăpea nici o îndoielă: „pianistul” era la Berlin.

Funkabwehrul, prinzându-l în categorie ca punga capăt scindalului.

Dar lucrurile se încurcă din nou: mașinile de urmărire fabricate de „Flower Opta Radar” au fost trimise la Paris și Varșovia, nici una nu e dispărută la pertru Funkabwehr cind în decembrie operația te lăzra. Cine este răspunzător de comiterea acestor greșeli grosolane? Cei de la Funkabwehr rînjesc cu amară bucurie privind spre „Institutul de cercetări Hermann Göring”.

În această situație, pentru a nu se mai pierde timpul, se constituie trei echipe speciale, care după ce sînt îmbrăcați în uniforme de poștași sînt trimiși să ațînzeze cu ajutorul aparatelor fixe.

„Pianistul” remarcă că el at spionaj în apropierea casei unde emitea a unui cort mare, în jurul căruia se învîrteau cu treburi salariați ai poștei.

Nu se cunoștea de acest fapt nici administrația poștelor, utilizată de obicei ca mijloc de rezistență la instalarea de cabluri sau la executarea de reparații. Nici chiar comandanții Wehrmacht-ului fuseseră pentru timpul scurt al celui de al doilea război mondial impresionat de viteza și a călătoriei după lipsa mijloacelor de transport, administrația recurgea uneori la ajutorul armatei. Nu

găsi însă nici o explicație rezonabilă faptului că era în ținută oficială. El îi văzuse întotdeauna pe cei care munceau la instalarea sau repararea cablurilor îmbrăcați în haine albastre, de lucru.

În ziua următoare, „pianistul” hoinărește puțin înainte de a se îndrepta spre cel de-al doilea refugiu al său.

În drum descoperă un alt cort mare, în jurul căruia umblau încoace și încolo cîțiva funcționari de la poșta. O lua încet de tot de-a lungul cortului și auzi o șoaptă: „Da, domnule locotenent”. A treia zi, pe cînd ajungea în cartierul celui de-al treilea refugiu al său, „pianistul” se opri iar în fața unui cort mare, în jurul căruia niște funcționari de la poșta se învîrteau cu treburi. Cîru un foc unuia dintre ei, care părea să fie de pîndă. În timp ce omul îi întindea bricheta, „pianistul” percepse distinct fluierul caracteristic al unui receptor pe care îl reglase pe o lungime de undă oarecare.

Din acest moment emisiunile încetară. După cîteva zile de așteptare zadarnică, echipele își strînseră corturile și se întoarseră acasă.

În acest timp, lucrurile nu prea mergeau bine în rețeaua berlineză, pe care contraspionajul german căuta să o descopere. Diplomați sovietici, ale căror acțiuni de spionaj le denunța raportul Heydrich, fuseseră rechemati în Rusia la începutul decembrie ca să zăboiască. Înainte de plecare, ei aruncaseră cîteva grăunțe pe terenul german, dar la rezezeală, peste un timp, grabă cum erau de evenimente. Nu așa se acționează în materie de informații. Unde, mai mult ca în altă parte timpul se rătăcește pe cei care nu sînt în concordanță cu el. Ce s-a întîmplat de a tăcut emițătorul berlinez? Funkabwehrul crede acum că a fost încetări de emisiuni fac parte dintr-un plan care încearcă să lădă în eroare. În realitate, ele sînt determinate de lipsa de experiență a „pianistului”. Acesta branșează greșit aparatul

[illegible]

Ca urmare, el transmite pe o lungime de undă în timp ce Moscova atrage atenția celorlalți. Dacă nu reușește să se pună din nou în contact și să se conecteze la o altă parte și de altă. Pînă la urmă se reiau dar, după puțin timp, comiterea altei greșeli duce din nou la pierderea legăturii. Conform instrucțiunilor, „pietoni” și „zentașii” din Moscova și cei de înălțare trebuie să spună ceea ce se așteaptă să se întâmple în următoarea oră de funcționare. După treizeci de zile se reiau de la început și indicativele. Dar unele luni au mai puțin de zile. Pentru centrala din Moscova, ca și pentru toți radiotelegrafiiștii avertizați, este clar că în cea de-a treizeci și una zi nu se emite, ca să nu se perturbeze ritmul lunar.

„Pianistul” berlinez nu știe însă de această convenție și, ca
atare, emite și în cea de-a treizeci și una zi, reluând primul in-
toarc, centrala nu-și găsește omul și acesta o cheamă zadarnic
pe o fată care se numește Maria. Într-o zi, când ea
se află de la sora sa, se întâlnește cu un bărbat în Co-
lonia și îl recunoaște pe cel care fusese în Berlin pentru
de douăzeci și cinci de ani. El îi spune că este acum
spion și că este în stare să facă orice pentru a rămâne în
Germania. El îi spune că este în stare să facă orice pentru a
rămâne în Germania și că este în stare să facă orice pentru a
rămâne în Germania.

De la Director la Kent. Personal.

Intâlnire imediat la Berlin. Indicăm trei adrese. Determinați cauzele de suferință și de deces.

rest, luată asupra dv. transmisiunile. Lucrarea trece și pe teri-
noze și transmite informații de importanță capitală. Adresele:
Neuwestedt, Altenburger, Allee 19 a treia pe dreapta, Cor-
Charlottenburg, Fredericastrasse 26 a a doua pe stînga, Wilt-

În edinau, Ka serstrasse 18 a patia pe stînga Baier (cercu-
aici „Larenspiegel“ Parola Directorul Dati vesti înainte de 20
octombrie. Un plan nou repetam noi în viaa e o altă sta-
stații: gbt ar. K.L.S. din R.T.X.”

Trei zile mai târziu, la 13 octombrie, rețeaua berlineză primea de la centru avertismentul următor :

„R.S.K. din B.T.R. 1310. 1425. 54 wds qbt. De la Director la Freddy pentru Wolf, care va transmite lui Coro.

Sosește Kent, vine din B.R.X. Însărcinat să restabilească traficul radio. În cazul unui eșec sau al unei noi întreruperi re-miteți tot materialul lui Kent pentru transmitere. El să trimită materialul în cauză. Încercare de reluare a traficului 15. Centrul la recepție, începînd de la 9".

Kent trece imediat la executarea ordinului primind la Pe 11. El luase deja contactul cu rețeaua germană în luna aprilie, în timpul călătoriei făcute la Local de la Leque. După aceea el s-a întâlnit cu cei doi șefi de rețea în Grădina Zoologică din Berlin. În câteva zile, el i-a procurat „pianistului” berlinez un emițător suplimentar și l-a pus în contact cu un bătrîn militant comunist, care a urmat înainte de război cursuri de radiotelegrafie la Moscova. Acesta va da „pianistului” toate lecțiile necesare pentru perfecționare. De la Berlin, Kent pleacă la Praga

Despre misiunea lui la Praga nu avem amănunte, dar ea dovedește că la Orchestra Royal dispuneau în mod sigur „muzicieni” peste tot.

Kent se înapoie la Bruxelles la începutul lui noiembrie cu satisfacția datoriei împlinite. Dar o veste rea îl aștepta aici: „pianistul“ berlinez nu mai putea să „cînte“. La 21 octombrie, chiar după plecarea lui Kent la Paga, coborî la Frankfurt un

începută vânătoarea. Berlinezii se zădărniseră în a prezenta echipelor și în a întrerupe transmisiunile. Conform ordinelor de la Moscova, toate informațiile primite prin rețeaua berlineză trebuiau să fie comunicate acum de la Bruxelles. Sargentoal Kent își luase în a toate măsurile de precauție pentru această eventualitate — un sistem de caviu între Germania și Belgia intrase deja în funcțiune. Acela însă nu era totuși pentru Bruxelles o muncă în plus. Eul Alario, trădat în fața ei de către un prieten, nu mai avea acum timp să viadă la francmasonerie și de războiului din Spania.

INTILNIRE LA STALINGRAD

Sint oare atât de importante informațiile primite de la această rețea berlineză care însă nu-i capabilă să le transmită ?

Judecați-le pe fiecare în parte :

„De la Coro la Director. Sursa : Maria.

Artilerie grea de proveniență Königsberg se afla în drum spre Moscova. Baterii grele de coastă, imbarcate la Pillau cu aceeași destinație”.

„De la Coro la Director. Sursa : Gustav.

Pierderile unităților blindate pe frontul de est echivalează cu materialul de înzestrare a unsprezece divizii”.

„De la Coro la Director. Sursa : Moritz.

Planul II a intrat în vigoare de 3 săptămâni. Obiectiv posibil de atins : linia Arhanghelsk — Moscova — Astrakhan până la sfârșitul lunii noiembrie. Orice mișcare de trupe este executată conform acestui plan”.

„De la Coro la Director. Sursa : O.K.W.¹

Pe frontul de est majoritatea diviziilor germane s-au pierdut în lupte grele potențialul lor uman normal. Unitățile care

¹ Cartierul general al armatei.

și-au refăcut complet efectivul nu mai reprezintă decât un procent mic din efectivul de luptă care au fost supuși unei instruirii între patru și șase luni”.

Există și o rețea de telefonie care a fost transmise de asemenea telegrame. Rețeaua berlineză este la curent cu pierderile din Westphalia. În conformitate cu repartizarea forțelor și efectivul întăririlor, poate să semnaleze dinainte secțiunile unde vor fi lansate unitățile de parașutiști și informează Moscova asupra pierderilor dușmanului în oameni și material.

Dar nu numai atât: rețeaua are informații precise și asupra producției germane de petrol și produse chimice; ea cunoaște, de asemenea, numărul de avioane care ies în fiecare lună din uzinele Reichului; ea are antenele sale în organele conducătoare ale partidului nazist și chiar în statul major, de unde află care îi sînt proiectele și neînțelegerile, cunoaște bine manevrele diplomatice ale lui Ribbentrop și este în măsură să urmărească îndeaproape deplasările lui Hitler.

Conform noilor dispoziții, aceste informații capitale vor fi transmise de acum înainte prin emițătorul lui Kent.

Sursa : Felix, care este în posesia acestor informații, este un ofițer de rezervă dintr-un regiment de trupe din Infanteria de Linie, care a fost înaintat în luptă de către comandantul său pentru meritele sale. El are cunoștințe deosebite în domeniul tehnicii de război, în domeniul comunicațiilor radio, în domeniul tehnicilor de spionaj etc. Altele sînt informațiile pe care le are în posesia lui Felix. Dacă Directorul nostru are nevoie de informații de acest gen, să se adreseze lui Felix. Dacă Directorul nostru are nevoie de informații de acest gen, să se adreseze lui Felix. Dacă Directorul nostru are nevoie de informații de acest gen, să se adreseze lui Felix.

De la Director către Kent.

Avem nevoie de raportul asupra armatei elvețiene în legătură cu eventualele învingeri germane. Faptul este că în caz de învingere a germanilor, Națiunile Unite vor fi în stare să stabilească

momentului. Caracteristicile privind aviația, blindate și artileria. Starea tehnică a diverselor arme.”

De la Director către Kent

Stabiliți capacitatea de producție a uzinelor chimice germane (gazul de luptă). Faceți raport asupra pregătirilor de sabotare a uzinelor respective”.

De la Director către Kent

Sursele Schneider par bine informate. Se cere să cunoaștem cu precizie bilanțul pierderilor germane din această zi. Că datele cuprind arme și companii”.

Tot prin Bruxelles sînt transmise spre Moscova și informațiile centralizate în Franța de Marele Șef. Că datele care sînt de interes germanez, acestea sînt multiple, variate și precise, dovedind că s-a realizat o penetrare în dispozitivul german în ceea ce privește spionajul. S-a realizat o penetrare în dispozitivul german în ceea ce privește spionajul. S-a realizat o penetrare în dispozitivul german în ceea ce privește spionajul.

Iată câteva eșantioane :

„Sursa : Suzana.

Linia propusă de statul major pentru tabăra de iarnă trece prin Rostov, Krasnodar, Bransk, Novgorod, Leningrad. Hitler a refuzat această propunere și ordona al șaselea atac asupra Moscovei cu tot materialul de care dispune. Dacă ofensiva eșuează, trupele germane în retragere vor fi pentru a doua oară la a treia oară materiale”.

„Sursa : Emil

Două noi combinații toxice descoperite : 1-Nitrosylfluor. Formula : HC_2F . 2-Kakodilisocianidă. Formula : $(\text{CH}_3)_2\text{ASNO}$.

„Sursa : Ninette.

Nențin adărua ambarcațiuni în portul de bulgăre pentru a crea ratia Caucaz”.

„Sursa : Berlin.

Cercurile oficiale superioare consideră victoria ca fiind definitivă de acum înainte, excluzînd posibilitatea eșecului răz-

Datorită cercetărilor rabinatice ale celor din Cranz și Bre-
lau, Funkabwehrul ajunge acum la certitudinea că emițătorul
este ascuns la Bruxelles.

În consecință i se trimite în grabă lui Fortner o echipă de
specialiști, mașini de armare și două „vaize detectoare”

O astfel de desfășurare de forțe elimina orice posibilitate
de eșec.

DESCINDEREA

Se părea că în scurt timp emițătorul belgian urma să de-
vina un nou trofeu al Funkabwehrului. Dar, spre stupefacția
nazistilor, se descoperă că, de fapt, din Bruxelles transmit trei
emițătoare, care utilizează, pe rând, aceleași indicative și lungimi
de undă.

Încercările de localizare a celor trei emițătoare se soldară
cu un eșec. Trecându-se la verificarea aparatului folosit prin
goniometrarea unui emițător oficial, se stabilă că acesta nu lucra
corect. Cum era nouă, nu se putea deduce decât că la firma
producătoare „era ceva patred”. Atunci se reluă urmărirea, ți-
nându-se seama de erorile cu care lucra aparatura.

Procedindu-se astfel, se stabilă în scurt timp că emițătoa-
rele lucrau în trei zone diferite din perimetrul orașului Bru-
xelles: Etterbeck, Uccle și Laeken.

Opinia specialiștilor fu aceea de a se continua radiogo-
niometrarea pe îndelete și, în momentul localizării cu precizie
a emițătoarelor, să se treacă la capturarea lor în mod simultan.
Șefii însă deciseră altfel. Presați fiind de ordinele de la Berlin,
ei hotărâră să neutralizeze mai întâi emițătorul care lucra cel
mai mult. Acesta fu localizat într-o arteră îngustă și puțică,
aproape lipsită de magazine: strada Atrébates.

Eu au să patrunda în casa gata. Aveam asupra noastră lanterne, topoare și chiar săci de pământ pentru a ne putea călări, în caz de nevoie, pe acoperiș.

Pe la două dimineața, am început intrarea în dispozitiv. O jumătate de zece mai târziu totul era gata și am dat ordin de atac.

Planurile au rămas foarte secrete, cînd m-am văzut că apar cu cei doi jandarmi ai mei; am înțeles atunci imediat că emițătorul nu era acolo.

În acel moment în noaptea de 11-12 noiembrie 1941 răsunau împușcături și lăuna pe sfîntul de la Aachen, înfrînd. „I-am prins! Aici sînt!”

Prinși pe fața noastră au venit în noaptea de 12-13 din clădirea respectivă și lăuna pe sfîntul de la Aachen, înfrînd.

Am cîntărit repede și am început să luăm în calcul alături.

Acolo într-o camera de la parter erau două femei frumoase de vîrstă mijie și cîntă de muzică. Era pe un perete de canjanie. La etajul întâu erau două femei de frumoase de vreo douăzeci și opt de ani, privea speriată către sfîntul de se născuseră în camera.

Tot la primul etaj găsim și emițătorul care nu avea încă timp să se răscăd.

La subsol fu prins un bărbat. Intrucît nu se reușea să loviseră, așa că avea fața tumefiată și se vedea că are un pașaport sud-american. Cînt despre el, el a spus că are în prezentă un act de identitate pe numele Sofia Poznaska. Am încercat să vorbesc cu el, dar a refuzat să dea la gură. I-am dat de înțeles că dacă nu vorbește, îl vom duce la P. A. Aceasta

mi-a spus suspinînd: „Îmi pare bine că s-a sfîrșit. Am intrat în rețea fără voia mea, împinsă de un pînă la vorbesc francezește dar ea îmi spune „Aveți o vorbă germană?” Cînt, o întreb: „Cunoașteți nu bine această limbă?” Otrăză și îmi răspunde: „Desigur, sunt născută în Frankfurt.”

Constatînd că este dispusă să facă destăinuri, am cerut să mi se aducă două sticle de vin și, ciocnind cu ea, am stat de vorbă.

Această biată Rita — după cîte mi-am dat seama — nu avusese niciodată noroc, era o creatură care inspira mila. Orfană de tată, făcuse niște studii de filozofie la Frankfurt și militase în acea epocă într-o celulă comunistă animată de un oarecare Romeo Springer, prietenul ei intim. Apoi părăsise Germania după venirea lui Hitler la putere și venise să se instaleze la Bruxelles ca să și continue aici studiile. Dar îl întâlnise pe Arnould, reprezentantul comercial al unei firme de textile, mai în vîrstă decît ea, și se căsătorise cu el, îmbinînd studiile cu activitățile politice.

Arnould murise însă în 1940 și Rita rămăsese la a nouă la ace de trei. Spre neamocul ei îl reîntîlnise atunci pe Springer. Acesta o adusesse în strada Atchates, unde se ocupa de menaj, procurarea hranei și tot ce trebuia pentru o gospodărie. Era destul de bine plătită și se putea întreține și pe mîna sa.

Trebuie să mărturisesc că soarta Ritei Arnould m-a emoționat. Eram convins că ea nu era cu adevărat înovată, că ea făcuse pransa în capcana din necesitatea de a și cîștiga pînca cea de toate zilele. Am încercat să-i îndulcesc soarta: în loc să o ținut la închisoare am instalat-o într-un hotel și am lăsat-o pe mîna ei. Cîteva luni mai tîrziu, cînd am plecat în misiune în Spania, la San-Sebastian, i-am propus chiar s-o duc și voi la acolo. A refuzat însă spunîndu-mi: „La ce ban? Am trăit, și serviciile sovietice au să mă gîtesc a cominde mîi duce”. Ceva mai tîrziu a fost împușcată.

În noaptea de 12 decembrie, datorită ei, am reușit să descopăr în camera Sofia Poznaska o ușa bine camuflată dincolo de care se afla un atelier de falsificat acte.

În acest cabinet am încercat unul dintre cele mai mari șocuri din viața mea. Va puteți închipui că am aflat de la un alb care aparținea serviciilor noastre și care provenea de la

Berlin! Era ceva de nechezat! Asta demonstra că era vorba de o rețea gigantica care cuprinsese tot! Printre documente am găsit și două fotografii.

După Rita una dintre ele reprezenta un om caruia i se zicea Marele Șef, iar cea alta reprezenta pe Micul Șef.

Examinând fotografiile am avut impresia bizară că mai văzusem undeva cele două persoane pe care le reprezentau. Rita nu cunoștea nici un detaliu cu privire la Marele Șef, dar știa că Micul Șef locuia într-un de laleu de la bulevardul Brand Whitlock, a doua în cartierul meu. Ea avea ca amantă o fată blondă mai mică decât ea și ea se purta în mod încrețit privind de zgardă în jurul mamei. Asta ne era de-a unsca sa lăsatem identitatea în secul timp.

Am parcurut strada Atrebat pe la orele șase și jumătate dimineata.

În ce ma privea eu mai la direct sa raportez la șeful nostru seful Abwehr, don Bruxelles. Acesta va arata de sigur în datale șefului și a început să redacteze imediat un raport pentru Berlin.

Lettera sa data în a un nime acestor rețele. Așa după cum se știe, la noi, la Abwehr, o rețea de spionaj este denumită «Orchestra». În consecință, șeful meu a propus să-i spunem «Orchestra Rita». Eu am adăugat un amendament: «Să-i spunem «Orchestra Rosie»». Șeful a fost de acord și așa a menționat în raport.

Omul arestat de Fortner se zicea Camille. Era evreu din Palestina și făcea parte din Liga de Libertate Internațională. Trepper i trimisese o scrisoare în care îl ruga să redacteze un raport.

Sonia Poznanska era iubitoarea rețelei și excela în această specialitate delicată. Ca și Camille, ea refuzat să dea vreun amănunt în legătură cu rețeaua și cu cifrele folosite. Ea s-a sinucis în celula închisorii Saint-Gilles, unde Fortner a pus să fie închisă.

În speranța că vor mai putea fi prinși și alți agenți, Fortner a lăsat în imobilul de pe strada Atrebat cîteva subordonați cu misiunea de a reține vizitatorii suspecti.

Primul vizitator a pretins că este proprietarul casei și că a venit să încaseze chiria. Făcîndu-se verificări, s-a constatat că era cu adevărat proprietarul imobilului și în consecință, a fost lăsat să plece.

Al doilea vizitator a fost un individ zdrentaros, neras și care mișcase urît. Avea sub braț un coș în care se abateau cîteva iepuri.

Acesta ceru să i se dea voie să o vada pe patroană, afirmînd că el îi vindea de obicei iepuri. I s-a explicat că patroana nu putea fi văzută și, cum insistă, a fost alungat cu o lovitură de picior în spate.

Dupa afirmațiile lui Fortner, acesta fusese chiar Marele Șef.

Puțin mai tîrziu apărut și un al treilea vizitator. I se cerură actele. Acestea erau pe numele de Carlos Alamo. Când scotoacă prin buzunare, se descoperi la el mai multe mesaje codificate. I se puseră catușele și fu anunțat imediat Fortner.

Descoperirea emigratului de la Atrebat și arestarea lui Alamo, a lui Camille și a Sofiei Poznanska au constituit o lovitură foarte grea pentru rețeaua Marelui Șef. O parte a membrilor acesteia sînt cuprinși de teamă. Cel mai zdrențos pare a fi Kent. Baratul, perfect pentru munca de pace, n-are călcare necesară pentru a face față vicisitudinilor războiului. El reprezintă acum pentru rețea un risc ce trebuie evitat. Cîți nimeni nu este mai contagios decît panica. Trepper hotărăște să lăture la Marsilia în zona franceză liberă. Dar cum va putea rezolva problema Margaretei Barcea, amantă lui Kent? Trepper considera influența ei catastrofală. Kent o iubeste însă din de mult încît îi este mai frica pentru ea decît pentru el. Ea îl moleștește și-l face să-și piardă timpul degeaba. Trepper propune ca ea să treacă în Elveția, unde să aștepte înșușă

pe lașii belgieni și trezește în noi un copleșitor sentiment de admirație pentru ea noi știm că Efremov Jernstroem n-a pus niciodată piciorul în SUA. Ancheta ar fi descoperit confuzia, dacă Central n-ar fi avut un agent chiar în șeful consulatului finlandez din New York. Pentru a apărea episodul la justa lui valoare prezăm ca în perioada în care agentul finlandez din New York îl acoperă pe spionul sovietic din Bruxelles, armat cu rașco și finlandeze se afla el în jurul lacului Ladoga...

Efremov are o figură plăcută, este înalt, de un metru și cinci de centimetri, foarte blond, cu ochi albaştri, frunte de gâmbur și privire melancolică. Se vorbește mult ca un poet romantic.

În realitate este inginer militar, cu gradul de căpitan, specializat în chimie. De îndăoaare a sosit la Bruxelles s-a înscris la Școala Politehnică și a dat o vârstă de student sovietic, căruia nu i-a putut încape Marele Șef să-l lăsa să-l arunce în fața atenuării de cunoștințe ca camăntele Efremov nu trecea nici o săptămână fără să-l îngeneune. S-a înscris la Bruxelles la Școala Politehnică și a dat o vârstă de student sovietic, căruia nu i-a putut încape Marele Șef să-l lăsa să-l arunce în fața atenuării de cunoștințe ca camăntele Efremov nu trecea nici o săptămână fără să-l îngeneune. S-a înscris la Bruxelles la Școala Politehnică și a dat o vârstă de student sovietic, căruia nu i-a putut încape Marele Șef să-l lăsa să-l arunce în fața atenuării de cunoștințe ca camăntele Efremov nu trecea nici o săptămână fără să-l îngeneune.

Timp de șase luni rețeaua a stat în stare de alarmă. Cele două puncte de emisie care erau scapate la Berlin au putut cuprinde avaria lașilor pe care nu erau nici unchi și au micșorat numărul deplasărilor la maximum; s-a procedat la o ocupare masivă a muncii de către deținuții. Efremov execută constant și dincolo de el. Trepper i se pare că e cam rădăcină. După Amosov el nu va putea rămâne și cu el de rădăcină care schimba câteva cinstite pe zi, și totuși Efremov pare a vine din altă lume.

„EI SINT PUTERNICI, FOARTE PUTERNICI”

Dupa desinderea din orașul Angbates Orchestra Roșie trece prin momente grele.

Grupul berlinez nu mai poate transmite, fiind sever supravegheat de Funkabwehr. La Bruxelles mașinile de radiogoniometrie ale La Fortner se învârtesc mereu pe cer. La Paris Marele Șef n-a e emișier. Generalul Sudoparov rechemat în preamă cu personalul ambasadei sovietice n-a mai avut timp să-i remită aparatele de emisie-recepție.

În această situație, Trepper se adresează unui fost ziarist francez, Fernand Pascal, despre care aflase că poseda în apartament de emisie-recepție de construcție proprie. Pascal, care era membru al Partidului Comunist Francez în obștea media aparatul solicitat. Nu l'emitați nu este distul de puternic pentru a transmite până la Moscova, dar suficient de bun pentru a-și face auzite mesajele la Londra unde a era va fi capabil de radiotelegrafia ambasadei sovietice și retransmise apoi la Centrală. Nu mai trebuie decât să fie găsit un radiotelegrafist. Acest lucru este mai puțin greu decât procurarea emișorului, căci la plecare Sudoparov îi indicase un copla sovietic de a fi folosit în acest sens: soțul Sokol Comunist, de origine ruse, a căruia ceruseră de mult multe ori să fie repatriat, dar nu ob-

nu era vizele necesare. După cum reieșea din ultima cerere înaintată ambasadei, erau reparatori de radio.

Pentru a fi tera de surprize, Marele Șef întreprinde o verificare temeinică a celor doi. Constatările sînt excelente: soții Sokol sînt vechi militanți comuniști de un devotament absolut. El fusese expulzat din țară pe motive de activitate politică. Hersch Sokol era însă medic, iar soția sa, Myra, doctor în științe sociale.

De ce atunci declaraseră că sînt de profesie reparatori de radio? Pentru că nu pentru ca ajunseseră la concluzia că oamenii cu anume cunoștințe în domeniul tehnic obțin mai ușor reparații. Căci de bucuria lui Trepper se hotărăște să-i folosească. Este convins că aceștia ar putea deveni niște buni radiotelegrafiști. În consecință încearcă să intre în contact cu ei. Nu o găsi însă decât pe Myra. Hersch fusese internat de curînd la Pithiviers într-un lagăr pentru evrei. Myra își oferă fără rezerve serviciile și începe imediat pregătirea în domeniul radiotelegrafiei.

La puțin timp după aceea, Hersch fu eliberat din lagăr în împrejurări care ne rămîn necunoscute. Este posibil ca tot Trepper să fi fost autorul acestui naracon. Un prieten al familiei Sokol afirmă însă că eliberarea lui Hersch s-ar datora demersurilor Myrei și ale cunoscuților sa. Indiferent însă de contribuția unuia sau a altuia la realizarea acestui act, captarea lui Hersch în rețea s-a dovedit deosebit de oportună. El devine în scurt timp un „pianist” excelent.

În acest timp, Funkabwehrul, agasat de insuccesul operațiilor de depistare de pînă atunci și de telegramele din ce în ce mai numeroase primite de la Berlin, hotărăște să întreprindă o nouă tentativă de depistare a mesajelor interceptate. Pentru aceasta, se adresează mai întîi de tot la un specialist, Kludow¹, care va răspunde la dispoziție vreo cîntec prezente studenți

¹ Pseudonim dat de autor. — N.A.

de la matematici și filologie spre a-l ajuta. Apoi trece la recuperarea mesajelor captate. Regăsirea acestora este însă foarte dificilă. De la Bruxelles i se răspunde că au fost arse: dacă erau indescifrabile de ce să fie pastrate? De la Goteborg se recoltează vreo douăzeci de telegrame: celelalte fuseseră folosite drept ciorne. De la Langenargen i se transmite că toate textele au fost trimise la Stuttgart, unde se află o școală de descifrare și decriptare². De acolo se mai recuperează încă vreo cîteva. La Cranz, ofițerul trimis să aducă mesajele a fost condus în niște beciuri unde erau îngrămădiți cîteva saci enormi, umpluți cu telegrame: sacii erau destinați unei fabrici de hîrtie. După mai multe zile de muncă, ofițerul reuși să găsească aproape trei sute de telegrame. Acestea sînt însă insuficiente pentru realizarea decriptării.

Lui Kludow i se aduc și cîteva foște, pe jumătate arse, scoase de un soldat german din sobă în momentul descinderii de la Atrebates. Studiindu-le, acesta descoperă ca una din ele reprezintă o grilă de supracifrare. După mai multe zile de muncă asiduă, Kludow reuși să reconstituie unul din cuvintele grilei.

Din fericire, era vorba de un nume propriu, numele unui erou dintr-o carte întrebuintată de cifratoarea Sofia Poznanska.

Rețelele sovietice practicau într-adevăr cifrarea plecînd de la o carte din care Centrul posedă și el un exemplar.

De aci se desprinde concluzia că era suficient să fie recuperate cărțile ramase la Atrebates, pentru ca, în urma examinării lor, să fie descoperită cea după care se făcuse codificarea.

Răspunsul lui Fortner la capatul firului este decepționant: după ridicarea pazei de la imobilul respectiv au venit doi necunoscuți cu o căruță și au luat cu ei toate cărțile.

² Descifrarea constă în a se aplica unui text codul cunoscut deja. Decriptarea constă în a stabili conținutul unui mesaj descoperind codul dusman. — N.A.

Atunci s-a apelat din nou la Rita Arnold. Ea și-a amintit însă doar căci din tărâșle caștăle zărite pe masa Sofiei Poznanska. Patru dintre ele au fost găsite în librăriile belgiene sau germane. Faimosul nume propriu nu figura însă printre ele. Atunci este trimis în grabă un emisar la Paris ca să cumpere și cea de a cincea carte „Miracolul profesorului Wolmar”, de Guy de Teramond. În sfârșit, după cum se constata, aceasta era cartea în care se găsea numele repetitiv Kradow și echipa sa se puseră atunci pe lucru în speranța că vor reuși să descopere ceva.

Ceva mai înainte, se constituise, din ordinul lui Hitler, un grup de acțiune, intitulat „Comandoul Orchestra Roșie”, care avea ca scop de a călători în întreaga țară zădărnici. Din el făceau parte reprezentanți ai serviciilor de cenzură, informații, ai Gestapoului, ai Abwehrului și ai poliției.

Fără îndoială că această alianță fără precedent a tuturor serviciilor germane pentru nimicarea unui dăruit, era considerat prea periculos ca să poată fi atacat în mod dispersat ca orice unul dintre cele mai frumoase omagii aduse „Orchestrai Roșii”.

Pe Franz Fortner ordinul de a colabora cu S.S.-iștii îl nemulțumea profund. Ca orice eliberat de camera el păstra o puternică aversiune față de S.S.

De aceea atunci când a primit în vizita sa o haină de piele fuhrerul S.S. Karl Giering, era foarte prost dispus.

Ajuns acolo, văzu în fața lui un om foarte înalt și slab, cu un aspect ciudat, care doar că în mers îl însoțea, în zădărnici. S-a așezat lângă el și l-a întrebat: „Tu ești din acei oameni care au fost în S.S.?” El a răspuns că nu și și-a recăpătat imediat buna dispoziție.

FRANZ FORTNER REGASEȘTE PISTA

Lui Fortner i se lasă mână liberă în continuare la Bruxelles. Giering a înțeles că singura speranță de a reuși ofensiva în Belgia a rămas Rita Arnold. O pista bună o putea constitui amantul său, Romeo Springer. Ea nu cunoștea adresa, dar știa că se duce adesea la Bursa din Bruxelles.

Fortner începe aici o minuțioasă anchetă, însă rezultatul este dezamagitor. Pasarea și-a luat zborul, fără să lase urme. El primește însă un denunț care îi poate folosi, dacă îl interesează Springer, să o supravegheze pe femeia care conduce serviciul de dactilografie de la Bursa. Fortner ia măsurile necesare și descoperă că ea streșina în corespondența oficială mesaje către o funcționară a biroului parizenc ale Camerei de Concert Belgiene. Rețeaua are deci legături în Franța. Fortner fotocopiază mesajele și le lasă să meargă la destinație. Femeia probabil că servește drept casuta poștală. Este pusă atunci sub supraveghere.

El o interoghează, de asemenea, pe Rita asupra persoanei care lucra în admirabilul atelier de falsificat din strada Atrebat. Obține astfel semnamentele sale și află că este evreu polonez. Adresa și locurile pe care le frecventa nu-i sunt însă

cunosute Rădă. Indiciile sînt slabe, dar Fortner se află într-o țară cunoscută. Un falsificator calificat nu se face cit ai bate din palme, pentru că în cursul carierei lui a mai avut de-a face cu poliția.

Se aștepta din partea lui să se lase peșchi în dosarele sale a un om care a avut în Raichman, ex-ter polonez, a fost lăsat înainte de război că sporește nevoia de material comunist clandestin cu bilete false de bancă.

Se aștepta de la Fortner să se lase cu cele două de Rădă. De ce m-a lăsat să se lase Raichman? Aici destinul îi face pentru prima dată cu ochiul lui Fortner.

Unul din adjuncții săi îl informează că el cunoaște un personaj, un om care lăsa peșchi în dosarele lui de documente false, care erau cunoscute de către comunistii specialiști. La început de război, Polakul peșchi pe Raichman, dar contactat și se stabilea legături cu el. În schimbul unor stimulente substanțiale, el acceptă să-i sprijine în urmărirea legăturii sale, care era, exact așa cum bănuiseră nemții, Abraham Raichman. Mathieu îi informează imediat că în garajul său se află un aparat de radio emisie-recepție, ascuns de Raichman.

O echipă de specialiști este trimisă urgent de la Berlin să examineze aparatul. Înmănușati cu grijă, ca să nu lase amprente, ei au demontat și fotografiat fiecare bucată în parte. Calitatea peșchiului este deosebită. De la război, aparatele de radio emisie-recepție erau foarte rare, dar de calitate foarte bună. După această examinare, emițătorul a fost pus la locul lui în ascunzătoare și Alweibel și-a acceptat misiunea. Vinatul se lăsa încă așteptat. Emisiunile se fac cu un alt aparat. Acesta este născut de Hersch Sokol, care transmite și primește încă zilnic un număr impresionant de mesaje.

Marelui Șef îi este frică pentru el. Temindu-se de o nouă lovitură, el se lăsa peșchi pe Raichman și se lăsa peșchi pe Raichman.

pînă la rețeaua și cere ca timpul afectat transmisiunilor radio ale lui Sokol să nu depășească o jumătate de oră. Demersurile lui sînt însă zadarnice. Directorul continuă să-l copleșească pe „planist” cu interminabile întrebări. Între timp, Centrul parasutează în Prusia Orientală doi veterani ai luptei clandestine — Fina Effler și Wilhelm Fellendorf. Erna a lucrat în Germania, Austria, China, Olanda și Anglia. Wilhelm a lucrat în Cehoslovacia, Belgia și Olanda. Misiunea lor consta în a ajunge la Hamburg, iar de acolo să se lăga de rețeaua berlineză.

Din păcate, nu mai reușesc să recupereze aparatul parasutat o dată cu ei și nu pot lăsa nici legătura un timp destul de îndelungat cu Berlinul.

În acest timp, Sokol este copleșit de treburi. Rețeaua franceză a Marelui Șef a atins asemenea dimensiuni, în tîmpul neceșității mai mult „planisti” ca să poată face lăsa valurile de informații. Hersch Sokol era prea inteligent ca să nu utilizeze documenta slăbitul lui sau Sten. Cândine pe scaunul lui, ca recepțiile la urechi și cu atîtă atenție drept fixat pe maneta emițătorului. La 9 iunie 1942, după un răldător repetaj radiografic, Gestapo-ul îl smulge de lînga cuțitul său. Myra este luată și ea.

S-a crezut mai întîi că ei fac parte dintr-o organizație franceză. Cînd s-a aflat însă că aparțin Ochestrei Roșii, s-a ordonat să fie transferați imediat la Berlin. Fortner, curios, îl întîlnea pe Sokol cînd a devenit radiotelegrafist. Acesta îi da următorul răspuns: „Sedeam pe terasa unei cafenele și bateam masajul ca la pian pe masă. Lînga mine, un client făcuse la fel, surizind, apoi s-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă vreau să fiu radiotelegrafist pentru că am rămas peșchi spre această muncă.”

Fortner ripostă însă furios: „Considerați că dacă sînteți pediatru trebuie să faceți și pe copilul?” Sokol nu răspunde și

din acest moment, nu mai deschise gura. Cele mai grele suflă
sunt puse în funcție. Să-l tace. Se îndirjesc asupra Myrei. Tace
și ea. În dispoziție de cauci. Comandantul recurge la o tehnică
foarte eficientă: se pune țeva unui revolver pe simpla la.
Hersch Sakol ra. Myra este prezentată și va fi împușcată sub
cârmă, dacă nu vorbește. Așa că din acel din pseudonimul
lui Trepper: „Gilbert”.

Asta este totul

CAPTURAREA LUI WENZEL

La Berlin, Kludow și studenții săi luptează fără încetare la
găsirea cheii cifrului mesajelor. Din trei sute de telegrame pe
care le posedă, nouazeci și șapte au fost descifrate plecându-se
de la cartea lui Teramond „Miracolul profesorului Wolmar”.

Funkabwehrul nu va ști niciodată că „Femea la trezeci
de ani”, a lui Honoré de Balzac, a servit pentru cifrarea celor-
lalte. Alegerea cărții „Miracolul profesorului Wolmar” se ex-
plăca fără îndoielă, prin avertismentul care figura pe prima
pagina: „Această carte, supliment gratuit al abonamentului la
„Le monde illustre”, nu poate fi vândută”. Ea era deci o lucrare
care nu fusese distribuită decât abonatilor. Tocmai de aceea tr-
nșul special al Abwehrului la Paris nu o descoperise decât după
îndelungi cercetări la vinzătorii de cărți vechi. În fata mesaj-
elor descifrate, nemulțumirile rămân stăpinate. Nu există nici un
viciu politic, economic și militar care să nu fie cunoscut ru-
șilor în cele mai mici amănunte.

Al treilea Reich, unul dintre cele mai formidabile aparate
de spionaj din lume, este cucerit de o cucerire din sticlă în fața
ochilor Moscovei.

La jumătatea lui iunie, radiotelegraful din Cluj anunță
că un emițător bruxellez și-a reluat activitatea. Abwehrul nu

ezită : la dracu cu anchetele subtile care ar permite să se ajunga în inima rețelei !

Nu mai este timp pentru așa ceva ! Feste câteva zile — la 28 iunie 1942 — diviziile blindate ale Wehrmachtului trebuie să se pună în mișcare pentru un asalt decisiv. „Operația Albatros” trebuie să-i ducă pe nemici pînă la Stalingrad și să-i facă să piardă pe puturile de petrol din Caucaz. Nu mai pot fi lăsate deci să alerge prin eter mesaje care să dăvuleze poate Moscova și secretele vitale ale „Operației Albatros”. Trebuie, în consecință, repetat rapid noul post. Franz Fortner revine atunci la Bruxelles împreună cu echipele de radiozvonime. Săptămîna repetărilor fu mult ușurată de faptul că emițătorul lucra toată noaptea.

Ca urmare, în foarte scurt timp, se stabilă că emițătorul se afla în comuna Lacken, într-un imobil mare, încadrat de un depozit de lemn și de un magazin. După specialiști postul trebuia să fie instalat la etajele superioare.

Cu și la Abwehres Fortner își asigură la înlocuitorii efectivelor necesare.

„Mi s-au dat — povestește el — douăzeci și cinci de oameni de la jandarmii secrete. În afara de a căuta ambele baze cîntă și de la o cazarmă a aviației aflată în apropiere. Hățîrîm ca atacul să aibă loc la 30 iunie, la orele 3 dimineața.

Cum noaptea era foarte luminoasă, ca să nu se amănata le-am ordonat aviației să se apropie de depozitul de lemn. Jandarmii nu mai așteptau ca să fie ordonați să intre în imobil — ci e doi la fiecare etaj — să ne țină în rezervă. Cînd în epă reținută, ca urmare a impresiei a doi jandarmi în pod. După cum mă așteptam să stăm în elat, patul de emisie, care nu fusese încă înțeles să se instaleze. Mai jos se afla un teanc de documente redactate în germană. Apoi erau peste tot zeci de carti postale trimise din diverse orașe germane. Pe podea o vestă și o pereche de cizme. Radiotelegrafatul se simțise deci în deplină siguranță și se făcuse comod. Dar pe unde putuse să-o strengă ? Rădă prăvea în sus și vîl ferestruica de la pod în-

tre deschisă. Bag capul ca să examinez acoperșul. Por ! Pe lângă uchele îmi șuieră un glonte. Mă trag repede înapoi și mă strîng gât din spate strada. „Atenție, este după hoții !”

Cobor cu documentele. Aviații nici ocupa strada și se adăpostesc sub porțile mar de la intrare. Iuzarul trage asupra lui. Il vedeam acum bine cum sare de pe un acoperș pe altul. Avea cîte un revolver în fiecare mîna și tragea între degete sărări.

Omul nostru ajunge la ultima casa. Acolo sparge o ușa și dispare. Auzim însă o femeie chemînd în a uit. Urmînd repede la apartamentul respectiv. Înapoi o femeie speriată ne spune că un om a traversat camera ei și a fugit. Începem să căutăm prin bloc. Năște aviații care coborîseră la subsol, ridică o cană rasturnată și îl găsesc pe omul nostru ascuns dedesubt. Iată oșii încep să-l lovească cu patul puștii. Le ordonăm să înceteze și ne ducem miercuri la sediul jandarmierii secrete. Acesta era un cor la vreo patruzeci de ani, mic, spatos, cu o față dură. Exact genul de manator. Trebuie să vă spun că nu mă a impresionat prea mult.

De la început a întrebat dacă sînt de la Abwehr sau de la Gestapo. Il liniștesc spunîndu-i că sînt de la Abwehr. Vorbim franceza cu un accent straniu destul de pronunțat. Se plînge apoi că îl dor loviturile date cu patul puștii. I explic că din cauza lui s-a întîmplat asta, pentru că nu trebuia să se joace cu revolverul. Se calmă și ajungem să vorbim în germană. O vorbim perfect.

În sfîrșit, îl anunț că vreau să-l interogiez asupra identității. S-a uitat jenat la jandarmii din biroul meu. Le ordonăm să scoată scuturile și să spun : „Dați-i drumul, sîntem singuri !”

Vizibil destins, mi-a spus că numele lui era Johann Wenzel, născut în 1902 la Danzig. Apoi a adăugat : „Va prezinti că eu nu sînt omul care acceptă aranjamentele. Să nu așteptați de la mine nici o destinație, nici o denunțare !” Și, în radea, mi-a mai fost posibil să mai scot vreun cuvînt de la el.

După ce l-am prins pe Wenzel, m-am dus să le raportez șefilor mei. Aceștia au anunțat imediat Berlinul. După douăzeci

de nanuș, Berlinul n-a comandat ca am prins o pasăre rară. **Ați arestat pe unul din cei mai importanți membri ai Partidului comunist** (Giering de dinainte de război, un șef al aparatului dinle în al Cominternului). **Pădurea** lui li se părea atât de importantă, atât de năucitoare, ca abia puteau să creadă că era vorba de același individ.

Gestapoul din Berlin l-a cerut după câteva zile. Acolo a fost luat în primire de Giering și amenințat. L-au torturat vreo șapte sau opt săptămâni până au obținut ceea ce au dorit, în special codul, după care l-au trimis din nou la Bruxelles.

Desigur, nu l-am mai putut recunoaște pe Wenzel. Era un om zdrobit.

După spusele lui Giering, Wenzel acceptase să lucreze pentru noi.

Revin acum la această faimoasă zi de 30 iunie. M-am întors acasă pe la orele șapte dimineața, complet epuizat. Păstrasem documentele găsite lângă cadavru. Era vorba de telegramele pe care Wenzel se grădise să le trimita sau pe care le primise. Textele, foarte lungi, erau apăsătoare, toate codificate, dar de să sau trei erau ușor de descifrat. Că totuși obiectele am fost curioși să aruncăm cu o privire asupra lor. Era vorba într-unul din ele de o abieț din Berlin care era foarte importantă și pe care nemții trebuiau să o dea, pe care ei nu o dăduseră. Mă va na spanca Nenețu, cu el în fața. Nenețu.

Celelalte texte m-au lăsat gata. Nu mi venea să cred!

Erau acolo informații foarte precise asupra producției germane de avioane și tunuri, asupra rezervelor noastre. **Le-am trimis la statul major, la el, și la generalul care furniza toate detaliile posibile în legătură cu ofensiva asupra Caucazului.** Toate planurile și proiectele erau expuse și lăundă se în mod vădit numărul de avioane angajate din partea noastră.

Trebuia, natural, să avertizăm B. Stalin. L-am telefonat cel de la Berlin, dar au refuzat să mă credă. Am plecat, prin urmare, direct la sediul Abwehrului. Acolo m-am prezentat la co-

lonelul Bentivegni, adjunctul direct al amiralului Canaris. Acesta m-a condus în biroul său și i-am dat documentele.

După ce le-a citit, s-a dus imediat la mareșalul Keitel, șeful statului major. Keitel a rămas ca trăsut de continuatul telegramelor asupra operației Caucazului. Nu-i venea să creadă. Cât despre adresa indicată, aceasta era o adevărată înaltă personalitate din Luftwaffe, foarte cunoscută în cercurile conducătoare de la Berlin: era în perspectivă un faimos scandal!...

În legătura cu „Operația Albastră” mai avusese loc un scandal. Cu câteva zile mai înainte, la 19 iunie, maiorul Reichel, ofițer de stat major din divizia a 23-a blindată, a plecat la bordul unui avion de observație să inspecteze primele linii. Aparatul său a fost doborât și a căzut într-un sector controlat de ruși. Reichel avea asupra sa mai multe carnete de însemnări și o notă dactilografiată care expunea prima fază a viitoarei ofensive. Statul major al diviziei, înnebunit de această lovitură, a lansat imediat un atac local, încercând să repereze avionul și pe ocupantul său. Dar n-au fost găsite decât resturile avionului. Reichel și pilotul disparuseră. Nu s-a regăsit nici servieta lui. Aceștia căzușeră, mai mult ca sigur, în mâinile rușilor.

În frica sa bolnavicioasă de spionajul sovietic, Hitler prescriesese pentru ofensiva din primăvară măsuri de securitate draconice: instrucțiunile trebuiau să fie transmise oral comandanților locali; orice ordin scris era formal interzis.

Cițiva ofițeri superiori ai Reichului, autori ai notei dactilografiate, au fost trimisi la închisoare, dar aceasta nu a modificat cu nimic fondul problemelor. Ce era de fapt? Keitel era partizanul amanat al atacului. Mareșalul von Bock și generalul von Paulus se opuneau oricărui întârziere în situația în care erau, nu le mai rămânea decât să înceapă ofensiva. Hitler dădea toată libertatea de acțiune. Ofensiva începu conform planului stabilit, dar diviziile blindate ale Wehrmachtului, lansate sub formă de elste în câmpia rasească, ca să lăpânda pe adversar și să lădă de căsca

au găsit locul g d. Peste puțin timp însă erau zdrobite de ruși într-un alt loc. Setii sovietici și iseta pe mâine să dea batalia acolo unde domisea și la nașterea ales de ei. Desfășurarea operațiilor dovedea că Timošenko tra ese în sensul propriu al cuvântului, cu coada ochiului peste amărul lui Hitler.

Telegrama cu adresa berlineză a suscitat printre șefii Abwehrului și Ghestapoului o enervare atât de mare ca și cea referitoare la „Operația Altamir”, la Statul major suprem. Ea conținea, printre altele, o serie de detalii strict secrete cu privire la aviația germană despre care numai trei ofițeri ai Ministerului Aeronauticii aveau cunoștința. O ancheta rapidă ar fi putut să l deslușească pe vinovat. Fortner, pe de altă parte, susținea că telegrama dădrea adresa. Controversa e fără importanță. Fapt este că telegrama punea Ghestapoul pe calea cea Lună. La câteva zile după călătoria lui Fortner la Berlin, Kludow da rețeta berlineză o lovitură și mai decisivă.

„Spargătorii de coduri” lucrau mai întâi asupra rețelei elizabete de Kent. Satul poate de acumulări de revelații cenzurate, sau pur și simplu mai ingenios decât ceră și un con-lucru al Abwehrului în sagera lui Kludow sa desodiere telegramăe primite de Kent de aceea era posibil sa se găsească adresa și să se atace asupra structurii rețelei.

La 14 iulie 1942, Kludow pulveriză Bastilia berlineză a serviciilor secrete sovietice. Descrierea fmești telegramă trimisă lui Kent de către Director la 10 octombrie 1941: „Întâlnire imediat Berlin: trei adrese indicate etc.”

RAID ASUPRA AMSTERDAMULUI

Dupa o scurta ședere la Berlin, Franz Fortner sa mutat la feuda sa din Belgia și și-a reînceput urmărirea.

Că de obicei, începutul merge prost. În scrierile descoperite asupra lui Wenzel, Fortner gasise menționat și numele metecăului său, Germaine Schneider. El ordona să fie aiestat. Ea susținu însă că relatiile sale cu „Profesorul” sînt de natură strict sentimentală. Nemiș o cred și îi dau drumul. Ea dispune. Cu un lăsa sa afle că Germaine Schneider, alias „Papillon” și „Odette făcea și ea parte din Orchestra Roșie.

Germaine Schneider era în vîrstă de 39 de ani și era căsătorită cu un chveștin, Franz Schneider, care pînă la război se ocupase de treburile masurate la muncă clandestină. Ea lucra la B. & P. din 1928. Expulzată din Belgia în 1929 pentru azităre politice, ea se întorsese din nou acasă ilegal după un scurt repaos. Apoi apartinutul său a fost unul din „punctele de retragere” a lui Fortner, o casă în deplasare. Au fost văzați aici Maurice Thorez, Jacques Ducloux, Durruti etc. După începerea războiului, ea a servit drept punte între Belgia și Germania.

O dată scăpată, Germaine Schneider da alarma. Marelui Șef informat de ultima lovitură dată filialei sale bruxelleze, ordona lui Efremov să se ascunda sub o nouă identitate. Rusul se adre

...la un Raehnoan, ca e vorbește despre el inspectorului Mathieu.
Acesta, la rândul lui, raportează Abwehrului.

În legătura cu aceasta, Fortner îmi amintește următoarele:
era vorba de un act de identitate destinat unui tânăr student.
Mathieu a cerut, naturalmente, fotografie și mi-a aratat-o. Băiatul
era tânăr, blond, cu o față fină și o fizionomie foarte deschisă
cu adevărat simpatice. Mathieu a promis că are să facă rost de
actul de identitate dorit și că îl va da personal studentului Raeh-
noan. A fixat întâlnirea pe 20 iunie între orele douăsprezece și
cinci, pe podul care duce la Grond na Botanica, chiar în centrul
crayon Bruxelles. Întâi să va mai spun că nu am dat și eu, cu
doză maximă de precauție, nici un nume pe Mathieu la dis-
tanță și, după câteva minute de așteptare, am văzut sosind un
băiat subțire și foarte înalt: era tocmai omul nostru. L-a întâlnit
pe Mathieu la mijlocul podului și n-a putut să găsească în carnetul
de identitate. În acel moment am intervenit noi. N-a încercat să
fugă, de altfel nu avea nici o șansa. Dar este stăruiește de indig-
nat: "Ce a mai poverat!" Cum că el nu înțelegea nimic din
această "modificarea apăsătoare". Ca el era finlandez, cetățean al
unei țări care vânduse se fusse umăr la "marca arăstă". Că
o să mă arată pe el pe mine. Apoi, totuși, am reușit să-l pun în con-
tact cu consulatul său!

Până la urmă i-am spus: "Ascultă, e inutil să faci asemenea
scandal. Dacă tot e vorba de o întindere, să te dăm drumul."

I-am lăsat să se întindă la consulatul său. Atunci pusese
recepția la dispoziția mea, în calitate de reprezentant al
statului belgian, în calitate de reprezentant al statului belgian, ca nu-ni
trebuia să spun nimic în legătură cu această afacere.

Numărul de spionaj, în data...
...
Am reușit să-i calmăm, spunându-le că noi avem
... să credem că Eric Jernstroem este, în realitate,

un agent sovietic, că noi o să verificăm toate acestea și că ei vor
fi desigur informați asupra rezultatului anchetei.

Esremov n-a rezistat însă în anchetă și a trădat

Unu sînt în anumite ocazii mai vulnerabili decât alții. Goss-
vigel, cînd va fi amenințat că soția și fetița sa în vîrstă de ci-
teva săptămîni vor fi împușcate sub ochii lui, va răspunde:
„N-aveți decît, împușcați-le”. Sokol nu va scoate nici o vorbă
sub bițul nămenilor lui Giering, nici sub bara de apă înghețată.
Wenzel și Esremov sînt însă din alt aluat. Metodele Gestapo-ului,
în cazul lor, se dovediră eficace.

Șaptezeci de kg de carne care singureaza sub noile condi-
ționale nu mai seamănă prea bine a carne, nu mai seamănă nici
a animal, seamănă cu ceva pe cale de a deveni un erou sau
un trădător. Metamorfoza finală este imprevizibilă.

Franz Fortner afirmă:

„Esremov ne-a mărturisit că el îl înălțase pe Kom în lăca-
șul rețelei bruxelleze. Noi l-am interogiat în detaliu asupra lega-
turilor radio. El dispunea de trei emițătoare: de același tip
Wenzel, de cel ascuns la Mathieu și de unul în belgia care era în
rezerva la Ostende. Esremov ne-a tradat nautil pe mine și
un comisar din marina belgiană. L-am arestat dar nu mai aveam
emitaorul și pretindea că nu știa unde se afla. Din cele trei
posturi reperate de Funkabwehr, acesta era singurul care era în
funcțiune, cînd totuși cel încredințat lui Mathieu nu funcționa
niciodată.

După Esremov, rețeaua nu dispunea de nici un „pianist”
de rezervă pentru emițătorul de la Ostende.

Esremov ne-a divulgat, de asemenea, și contactul său cu
rețeaua olandeză. Ca să fim cinstiți, noi habar nu aveam că mai
există și această rețea.

Camerul care angajase legătura între Bruxelles și Amster-
dam era un evreu mic de statură, căruia în rețea i se spunea

Lunettes. L-am arătat datorită lui Efremov. Tremura de frică și a acceptat să se pună în serviciul meu. L-am spus că o să plece în Amsterdam și că va fi eliberat, dacă se va purta bine. El mi-a promis că mă va vedea și că va fi direct la spionaj. Mi-a promis că are să mă asculte.

Am plecat deci în Olanda cu Lunettes al meu și trei jandarmi. Acolo, șeful contraspiionajului era colonelul Giskes, de la Abwehr. L-am pus în contact cu doi ofițeri, Efremov și I-l-am întrebat dacă știe ceva. Mi-a răspuns că știe de existența în Olanda a unui contact cu un agent sovietic. El mi-a spus că „Operațiunea Polul Nord”.

S-a neștigat la acestă frază și să l privesc pe colonelul Giskes strângindu-și colecția de sticle de whisky, pe care o voi vedea pe șemineul său douăzeci de ani mai târziu. El face ceea ce Abwehrul numește Funkspiel sau joc-radio.

Datorită contactului stabilit cu adversarul, îi afli secretele, îi demaști modul de organizare, îi arestezi emisarii. După citeva luni de Funkspiel, tabloul vinătorii lui Giskes este impresionant: cincizeci și trei de agenți făcuți prizonieri de la sosirea lor din Anglia, optsprezece „pianisti” aflați în contact cu Londra, mii de arme parashutate de englezi și capturate imediat.

Dar cîți soldați germani au fost uciși pe frontul de est din cauza mesajelor „pianistului” sovietic? El a recuperat, datorită mesajelor, cincisute mii de grenade, cincisute de mii de revolvere, cincisute de mii de încărcătoare, șaptezeci și cinci de posturi emițătoare și, de asemenea, o mulțime de... Dar tot nu știu dacă știe cine și cite. El mi-a spus că a fost dat se de Anna Rose, dar că informațiile au fost la îndemîna lui. El mi-a spus că a fost se apărut la Moscova. A lăsat de „Operațiunea Polul Nord” un transfer pentru Abwehr. El mi-a spus că a născut o copilă care a sa aruncat orbește contraspiionajul german din Olanda?

Fortner continuă:

Giskes mi-a dat mîna liberă să acționez după banul meu. I-am spus că mi-am instalat la sediul Gestapo-ului și am dat de a rîndul lui Lunettes pe străzile Amsterdamului. Singur, Lunettes este. El putea, evident, să profite de asta și să facă dar, așa cum spune proverbul: cine na țoca, nu cîștigă. Eu contam numai pe pielea lui decât pe jurămintele sale de credință.

El cunoștea mai multe căsuțe postale la Amsterdam, dar asta nu mă interesa prea mult. Șeful mea era să l arestez pe șeful rețelei, cu care el avea înțînire. S-a dus deci într-un apartament unde avea obiceiul să l înțîniască, dar fără succes. Omul nu era acolo și portareasa a spus că absenta de mai multe zile. Revenindu-mi despre insuccesul său, Lunettes mi-a spus că el mi-a scris o adresă. L-am trimis imediat acolo, dar din nou că nu era nici acolo, nici nimeni. Mi-am spus atunci: Totul e pierdut. Lunettes a fost văzut de cineva în mașina mea.

M-am întors personal în cel de-al doilea apartament și am descoperit un emițător. Și asta era ceva. L-am ordonat lui Lunettes să se înapoeze la prima adresă și să l dea portaresei un mesaj pentru șeful său: înțînire în aceeași zi la o cafea în fața ferestrei din Amsterdam al cărei nume l-am uitat.

Cafeneaua era foarte mare, plină de lume, deosebit de confortabil. M-am dus la înțînire ca doi jandarmi i abia mi-au lăsat să intru în sala de la Gestapo-ului din Amsterdam. Toti trei au luat loc la o masă, iar eu am rămas afară.

Lunettes a sosit cu puțin înainte de ora cinci și s-a dus să se așeze la o masă unde nu era o pereche, dar eu am luat o perechele lui și m-am așezat la o masă vecină. Cîva douăzeci de minute a trebuit să se strîngă puțin ca să-mi facă loc: v-am spus că la asta cafeaua era fixată de lume, ceea ce trebuia să complie pentru noi. Lunettes a comandat o cafea și eu am făcut la fel. Am baut o fară să ne grăbim. Na s-a prezervat înșurător. Lămpasem să disper, cînd deodată Lunettes se ridica la picioare ca un om foarte solid, foarte puternic, deosebit de înalt, destul de vlaguie, un gigant molar. Acesta s-a așezat la

masa lui Lunette s'amîndu-s-au lansat într-o conversație care a ținut cel puțin cîinci minute. Cînd i-jandarmi s-au apropiat în cele din urmă de gigant și au încercat să-i pună cătușele El se zbătu, chemă în ajutor și toată calenca sa fu pusă în mișcare Văzînd că lucrurile nu o întăresc prea mult, ies în vîrfurile pînă la urechi ca să nu fie identificat Într-o singură mișcare, el scoate din buzunarele sale două pistoale și începe să tragă în jurul lui, făcîndu-se că se luptă cu un monstru deosebit de puternic. Un grup mic de oameni care amenințau să intervină se adunase pe trotuar și puțin a lipsit ca incidentul să ia proporții Văzînd că nu mai era mult ca focul să se aprindă, Pînă la urmă am reușit să ne desprăgim de ei și l-am dus pe omul nostru la sediul Gestapo-ului Acolo a refuzat să răspundă la întrebările mele Oamenii Gestapo-ului au început atunci să-l facă să vorbească după metodele lor și cum eu nu puteam să-l împiedic să o facă — la urma urzii era la el — am preferat să plec.

Am aflat mai tîrziu că reușiseră să-l facă să spună tot. Se chema Anton Winterink și făcea parte din Orchestra Roșie A tradat întregul său grup și a acceptat chiar să participe la "Lankspiel".

Nu știm de cine a fost trădat olandezul Krugt. Fost pastor protestant convertit de comunist și refugiat în Rusia, el se angajase voluntar să plece într-o misiune specială și urmărea la Moscova aceleasi lucruri de spionaj ca și Wilhelm Tellendorf și Fina Fillet, lansați în Prusia Orientală Krugt era destinat să secondeze pe Efremov. Șefii săi l-au trimis cu un submarin în Marea Britanie unde a urmat secretul întreg al parșuturilor engleze Acesta trebuie ca l-au pus pe seapă pe un străin, care ar fi putut să le fie tată la toți și bunic la mulți dintre ei, căci avea vîrsta de șaiszeci și trei de ani.

A fost înbarcat într-un bombardier englez, împreună cu un alt agent secret și a sosit în Belgia pe o noapte fără lună, de-

la sfîrșitul lunii iulie, avînd la el un sac de cartofi și o bucată de țevă. Tîrziu, s-a dus la un local de drame la La Have Krugt a reușit să se strezească fără greutăți a îngroșat prașuta și să se dea în mîncare. Trei zile mai tîrziu însă, cîndva la prînz, Căstău, Măturizat, el a profitat de o clipă de neatenție din partea tîrărilor lui și a înghițit pilula de otrăvă pe care reușise să o ajungă. O spălatură de stomac l-a omorât însă și el a murit. Interogatoriul a fost reluat ca întotdeauna. Cănușă a fost lăsată deasupra localității La Have. Cînd el continuă să răspundă, neamțul a redat din amăr și a spus: „Știu că voi avea oricum a murit cînd a aterizat pe acoperșul unei case. Atunci, pentru prima dată, Krugt a avut fața umorului de parșut și trei de ani, epuizat de oboseala de luptă și de război, nea tradat. „Fra fiul meu", a spus el cu o voce stîmă. L-a spus și a fost la funeraliile lui, apoi a fost pus cu spate la zid și împușcat.

Dacă exista un paradis pentru cei vii, acolo Krugt l-ar fi găsit, se găsește acolo.

LOVITURI DE GRAȚIE LA BRUXELLES

Un ofițer din Biroul II francez, membru activ al rezistenței, a fost arestat de Gestapo și interogată ore în șir. El n-a putut fi însă determinat să-și deschidă gura.

Satul de război, neamțul care conducea interogatoriul i-a făcut un semn adjunctului său și acesta a dispărut. Curînd s-a auzit venind din camera vecină un zgomot de apă care curge într-o cadă. Bănuind pregătirea unui supliciu, ofițerul francez începu să vorbească. Palăvrăgeala lui a durat cît timp se joacă o partidă de șah. După ce a sacrificat cîtiva pioni, ca să și protejeze piesele esențiale, a revenit la mutismul său și atunci s-a renunțat la interogarea sa. Acest om era un profesionist. Efremov și Kruyt sînt însă niște amatori. Aproape toate personajele acestei istorii sînt niște amatori.

La ei nu există jumătate de măsură : sau culturile eroismului, sau abisurile trădării : o dată apărut alunecuşul, ei nu ştiu să se arate cînd au ajuns la jumătatea panter. Pentru un profesionist, cîntelele eroism și trădare sînt aproape lipsite de sens. El joacă șah. Un jocator de șah nu poate fi dezarmat la a cîntă cîtiva pioni. esențialul este să salveze reglele și rezina. Pentru amatori însă, toți membrii rețelei sînt foarte val roși. Ei sau nu trădeză pe nimeni, sau îi trădeză pe toți.

Oprește-l din a-lăsa să-l. Elremov va spune în acest sens
... în lăcătușul d'umneavăstră
... de a-l servi și a-l călăuzi
... cadă în capcană."

Primul imperativ pe care trebuie să-l realizeze nemții a
constă în împiedicarea descoperirii de către rețea a trădării lui
Trepper. Acesta este primul și cel mai important lucru pe care se aștepta
de la Raichman. În sfârșit el a reușit să-l convingă pe Raichman să
se retragă din activitatea sa. Wenzel, care îl cunoștea foarte bine, a
dăruit lui o scrisoare în care i-a spus că el nu se poate
restabili.

Al doilea imperativ ce trebuie satisfăcut este acela de a nu-
lăsa pe Marele Șef să se ducă la Trepper. Dacă
Laurinț Trepper îl trădase pe Aron Dănilă, al patrulea
obiectiv din această parte a planului era să-l ducă în Beletia încă din
1944. Din punct de vedere al planului, el trebuia să se ducă de la
Marele Șef la Trepper. Marele Șef trebuia să-l ducă la Trepper
Un jerpelit, un vulgar, un slăbănog..."

Laurinț Trepper a fost condamnat la moarte. El a fost executat
pe esafod, în indiferența generală, nebăgat în seamă.

Germanii s-au gândit să-l ducă la Trepper. Docilul Efremov
era la Raichman și el trebuia să-l ducă la Trepper. El i-a explicat
Germaniei: "Rețeaua este în agonie, la ce bun să-l ducă la Trepper?
Pe lângă faptul că el este un jerpelit, un vulgar, un slăbănog, el
este și un trădător. El a trădat pe Marele Șef și pe toată rețeaua.
Trepper nu are nevoie de el. El este un pericol pentru rețea. El
sotul tău îi interesează".

Germanii au primit ordin să-l ducă la Trepper. Ea primește ordin să rupă orice contact cu Efremov și să plece la Lyon. Din lipsă de acte de identitate, Ger-
manii au putut să-l ducă la Trepper. El a fost executat.

Germanii au necunoscută de Efremov. Descumpănit pentru o
... Comandoul începe ofensiva, alegându-l pe sotul Germainei,
Franz Schneider, drept obiectiv.

Elvețianul nu face propriu-zis parte din rețea, dar înlept
este unele sarcini încredințate de aceasta atunci când este nevoie.
Trepper a considerat inutil să-l facă să dispară Schneider și a
dăruit lui Germainei că Efremov era în serviciul Comandoului. Dar
atunci când Raichman l-a invitat la o întâlnire cu ucraini-
neanul, Schneider s-a dus.

După unii, el s-ar fi dus la întâlnire ca să vadă dacă Efremov
trecuse cu adevărat în serviciul dușmanului. Aceasta am-
plifică circumstanțele de o înțelegere a sarcinilor care erau în joc, admi-
tând în mitabulul Kovalkișel. Unii organizatori de rezistență
comunistă care opera în Franța.

Acesta facea imprudenta de a se duce la întâlnire fără a lua
măsurile de precauție. Într-un raport al lui membru al organizației
... la punctul de contact elementar al și al ligii
... respect. În acest sens trebuie să spunem, ca atunci când
se ducea la întâlnire să-l servească pe perșazul forestier, nu se
... așezat un grup. Prezența acestuia ar fi putut fi
și, în consecință, el nu trebuia să mai intre.

Totuși, într-o zi, deși observase prosopul, intră. Norocul și
... de spiritul lui să-l scape din capcana Gestapoului.
... de cele întâmplate, el le
explică: "Am văzut prosopul, dar am vrut să mă conving de
... și atunci când a văzut Kovalkișel că pută să acționeze
în acest fel, de ce n-ar fi putut și Franz Schneider?"

Unii eroi de roman ar fi acționat fără îndoială cu mai multă
... dar fiind vorba de fantezie, trebuie admisă și o
oarecare extravaganta în comportarea lor.

Arestat, interogată, Franz Schneider a dat numele și adresa
... care servea drept curier pe drumul dintre Berlin
și Bruxelles, dar a afirmat că nu știa unde este soția sa, indicând
să fie întrebat Wenzel care, desigur, cunoștea adresa ei. Cam

Wenzel nu ştia nimic în legătură cu această cauză nu voia să spună, Germaine, părea pentru totdeauna pierdută.

Spre norocul nemților, nefastul Mathieu își dovedi și de data aceasta elacitatea. Raichman îi ceru acestuia un act de identitate pentru un agent fugat. Tot grația dată este cea a Germainei Schneider. Mathieu prezintă actul și sugerează lui Raichman să îi organizeze o întâlnire cu persoana respectivă. Se pregătește deci încă o dată acțiune care a dus la prinderea lui Efremov.

Cum era posibil ca un om din O. Gestapo Roye să nu înțeleagă nimic pentru prevenirea acestei situații? Raichman nu fusese încă angajat ca Mathieu este agentul nemților?

Desigur, acesta este tristul adevăr, și totuși se petrece asta din cauza că Marele Șef este în imposibilitate de a da ordine salvatoare. El nu este cu o parte din rețea ruptă. Acesta este reversul aspectului perfectiunilor. Dacă la orice compartiment dintr-o rețea se pot afla prima și ultima cauză adversă. Dar dacă acesta dă o lovitură decisivă, dacă reușește să pătrundă în subtilul mecanism al rețelei, compartimentul ea împiedică restabilirea situației: rușile nu se mai angrenează.

Trepper a pierdut probabil contactul cu Germaine Schneider, cu soțul ei și cu alții. El vede pericolele care îi amenință, dar nu poate să-i prevină.

Totuși, în ziua întâlnirii, Fortner și Mathieu o așteptau zadarnic pe Germaine Schneider. În locul ei se prezintă Raichman. Ouncă îl cerut Marele Șef să o prevină? Sau a avut ea însăși îndoieli? Raichman a arătat că Germaine Schneider nu a vrut să vină și nici nu a vrut să părăsească refugiu. De aici Fortner trage concluzia că rețeaua nu mai are încredere în Raichman. Putem fi deci arestat. „Acesta”, spune Fortner, era un criminal înspăimântător foarte vând și tare negru. El va oferi imediat să lucreze pentru noi. Servilitatea lui era scârbă și va asigura că

ne-a provocat repulsie la toți. Dar el putea să ne aducă servicii și trebuia să-l utilizăm.

Un agent în serviciul Sovietelor din 1934 cunoaște destulă lume. Prizonier, Raichman se va dovedi, fără îndoială, tot atât de prețios ca și în timpul când era un instrument inconștient în mina lui Mathieu.

În anchetă, Raichman a trădat-o și pe metresa sa Malvina Graber, care s-a pus, de asemenea, la dispoziția noastră.

Aceasta era și ea o captură aleasă. Curieră a rețelei, ea îi avea legătura cu grupul care opera în Elveția. După cum a arătat în timpul interogatoriului, trecuse de nenumărate ori frontiera franco-elvețiană. Încă din primele zile ale arestării sale, ea a dat Comandoului o informație capitală referitoare la Marele Șef. Dădă fiind situația creată după descendera din Atrabates, Kent nu a vrut să o lase pe metresa sa să calătorească singură cu fal sau pînă la Paris. A pus să fie însoțită de Malvina. Imprudență, Margareta a destăinuit acestuia că destinația sa finală era Marsilia. Comandoul va ști deci unde să-i caute.

Curînd nemții au descoperit și alt lucru ce ducea spre Marele Șef. Fortner se lauda că descoperirea acestuia îi aparține și aparține lui.

„După victoria asupra Franței în 1940 — arată el — autoritățile Reichului au făcut câteva propoziții foarte interesante țării noastre neutre, ca ele să creeze întreprinderi comerciale pe teritorii ocupate.

Aveam nevoie de furnituri, de mărfa de tot felul și nu știa în ce măsură se putea conta pe colaborarea oamenilor de afaceri francezi, belgieni sau olandezi.

La Bruxelles, ca și în alta parte, acestor Peme li s-au dat condițiile necesare pentru a și desfășura munca. Ei puteau să telegrafeze sau să telefoneze în toată Europa, conduceau la primăria de la noi permise de liberă trecere necesare deplărilor și care le făceau. Într-un cuvînt, pentru aceste firme era ca și

cum starea de război nu exista. Nu am neam totuși prudenți și exercităm o supraveghere extremă a lor. În a est fel am ajuns la un moment dat să arătăm interesul asupra activității societății Simexco și al celor care se ocupă de afaceri din America de Sud.

Simexco era una din firmele cele mai importante din Bruxelles; ea avea contracte considerabile cu Wehrmachtul și conducătorii săi se deplasau mereu. Ceea ce m-a neliniștit era numărul extraordinar de mare de telegrame pe care firma le schimba cu Berlinul, Praga, Parisul etc. În legătură cu aceasta, am stat de vorbă cu șeful serviciului însărcinat cu supravegherea comunicărilor telegrafice și telefonice. El a afirmat însă cu toată convingerea că firma Simexco era una dintre cele mai serioase și că nu exista nici un motiv să fie privată de privilegiile sale.

Spusele lui n-au fost însă suficiente ca să-mi adoarmă bănuiele. Am hotărât să merg să-l văd pe intendentul militar din Bruxelles. Cu asta dădeam de cunoscut aspectul și activitatea comerciale ale Wehrmachtului în acest oraș. Când i-am cerut părerea asupra firmei Simexco, a exclamat: «Oamenii aceștia sunt foarte buni. Cu siguranță, dacă ar fi în țara noastră, ar fi foarte utili. Dar ei nu au nicio legătură cu noi. Deoarece sunt oameni de afaceri de aici, ei sînt singurii cu care noi avem cu adevărat un contact personal.

Ei ne invită deseori la dineurile și recepțiile lor și trebuie să vă spun că sîntem tratați regește...»

Pe mine conturtele acestea nu m-au deosebit de curiozitatea marelui nostru. Simexco trebuie să depună eforturi mari ca să ajungă la o asemenea înălțime. Dar care era scopul lor?

Am cerut intendentului să-mi vorbească puțin de conducătorii firmei. Mi-a spus că vechiul director, un sud-american, fusese înlocuit de un belgian, Narcis Duailly, dar că, după părerea lui, rolul cel mai important în cadrul conducerii îl are un om de afaceri sosit la Paris. Acesta făcea călătorii frecvente la Bruxelles, mai ales ca să ia unele beneficii de la firma și inten-

dentul meu îl întâlnise de multe ori. Vorbea despre el în termeni cei mai elogioși, afirmînd că era vorba de un om excepțional dinamic și eficient, partizan hotărât al cauzei germane. I-am cerut atunci să mi facă portretul lui fizic. De la primele semnalmente menționate am simțit că mă trec sudurile. Am scos din portofoliu una din cele două fotografii găsite în Atrebat și, rătăcindu-mă, l-am întrebat dacă îl reprezenta pe cel despre care vorbeam. Răspunsul fu afirmativ. În acel moment mi s-a părut că ochii Mariei Șef ne priveau zîmbind ironic din fotorație. I-am cerut să nu facă și portretul fostului director. Va încuipăni și apoi va călători și el. Când mi-am dat seama că acesta nu era altul decît Kent, lăsa-mă să cred că cine flutase atîta timp intendentul german din Bruxelles. Directorul firmei Simexco și contractelor pe care aceasta le încheiase cu Wehrmachtul, Trepper și oamenii săi știau tot felul de lucruri despre germane din Belgia, despre echipamentul lor, despre contractele Feretian din Atlantic. Firma participa activ la el și la plus, oamenii intendentului erau nevoiți, date fiind funcțiile lor, să călătorească mult, să întâlnească mulți oameni care la rândul lor, multe lucruri și, desigur, fanteziile lui Kent de aceea erau multe limbi...»

Dupa unele informații deosebite, reușind să găsim că firma Simexco nu s-ar fi datorat furtului lui Franz Fortner, ci demeritului lui Efremov. Când Trepper nu trece conștient de aceasta din urmă, în semnalașe și existența firmei Simexco, cu înțelegerea sa stea departe de ea, pentru că depindea de activitatea lui Kent în fața firmei, totuși era prea în vîrstă să fie adevărat ca și Fortner cunoștea o parte din ceea ce la firma și în timpul cercetării care precedaseră asaltul asupra nobilului din Atrebat constatase că „sud-americanul” care lăsa la el 100 lucruri pentru servicii economice germane. În rest, de ce să ne îndoiim de Fortner? Sinceritatea lui asigura greseli la viața găzduirii a fost exemplară și nu ar fi echidana începem

și o punem în discuție când el evocă în sfârșit unul din succesele sale.

Cele două părți nu sînt de altfel, de neîmpăcat: denunțul lui Elremov poate că a pus capăt unei anhee deja foarte avansată.

O dată Simexco demască, ce se va face cu ea?

„Am avut informații asupra a două miliarde de rezerva Fortner. Aceia erau niște oameni, de afaceri bețegeni care, aparent, nu lătau în ce viață se baga ea. M-am dus la Simexco trecînd drept ofițer de la Intendență și dîndu-mă ca un arhivier de scriitori pentru a pute de ocupați. Am fost primit de Nazaria Dradly. Nu se învîrtuiea în noaptea naștere la vreun lanț de mîna întrebărilor așa cum a fi, făcîndu-mi un comerț bazat pe primii un sfert obișnuit. De altfel, nu avea nimic de scrisori și afacerea a rămas bătă. Ca să și mă mai multe ani, hîrău să nu arestăm pe nimeni și să supraveghem firma, interceptîndu-i mai ales telefoanele.

Sosind la Bruxelles, m-am gîndit că n-ar fi fost bine să mă instalez la sediul Abwehrului: adversarul m-ar fi remarcat repede. Era avantaj, să ai un om de încredere în care să mi poți pune sub un pseudonim niște amatori. Am avut norocul să găsească liberă o încăpere situată chiar alături de cea în care se afla sediul firmei Simexco. Mai mult, pe la spatele un perete alături de celălalt, înțit se azea aproape totul dintr-o cameră în cealaltă.

Pe ușă am fixat o plăcuță cu următoarea inscripție: „H. Rappert, agent pentru importuri și exporturi.”

Dacă fusesem în relații foarte avantajoase cu nemții, firma Simexco era foarte rentabilă. Cînd căsă se umplea de bani, Katz sau Grosser el venia de gîta și făcea cîrătenie. Corepondența cu cursala din Marea era foarte de rezonan prin aceea că era transportată de un corier special, care lucra la un vagon restaurant pe un tren de persoane.

Personalul firmei, care știa că Simexco se ocupa și cu diferite afaceri „la negru”, vedea în aceasta o simplă măsură de precauție, foarte justificată.

Unul dintre oamenii cei mai valoroși ai Orchestrei Roșii este baronul Vasili de Maximovici, refugiat ras din timpul revoluției din 1917. Deși pare paradoxal, fleral lui Trepper a sesizat că acest omuleț cu o figură ștearsă și picioarele d forme, crescut în spiritul antisovietismului, poate fi pînă la urmă convertit să lucreze pentru sovietici. Cum a procedat? Ce fibre ale sufletului i-au făcut să vibreze? Caci, fără îndoială, nu a fost vorba de o interesare pecuniară.

S-ar părea că agentul motor a fost dragostea lui Maximovici pentru „Mareșala Rasic”, mai puternică decît avera sa pentru regimul sovietic. Totul este nebulos. Un lucru este însă cert: Marele Șef era un mare psiholog.

Maximovici, a cărui profesune este aceea de inginer, este copleșit de colonelul german Hans Kuprian în comuna pe care o conducea, comisie însărcinată cu recrutarea de lucratori pentru Reich din rîndul prizonierilor din Franța. Aici o cunoaște pe Margareta Hoffman Scholz, secretara colonelului, o fată bătrîna, vechea, care îl așteapta pe Tat Frumos, al ei, de un sfert de secol. Vasili se poartă cu ea foarte amabil și i ofera cîteva mici cadouri. Asta fu de ajuns ca să declanșeze dragostea domnișoarei Scholz. Dîruia că Kuprian îi ofera lui Vasili un post foarte bun de inginer la Uzinele Henschel din Germania. Vedeți pe voia o altă vară a furtuna în mîna domnișoarei secrete. Aasta însemna despărțirea de Vasili. Dar, miracol! Acesta refuză oferta. Domnișoara Scholz este naava de bucurie și nu se îndoiește nici o clipă că Vasili a făcut asta ca să rămîna lângă ea. Sărăcuta de ea ar fi fost profund decepționată dacă ar fi știut că rîndul ei a refuzat la recomandarea de Marele Șef. Acesta i-a explicat lui Maximovici că el ar fi mai de folos la Paris decît în Germania. Totodată acesta i-a dat următoarele indicații: „Pune la pînă

Acesta i-a dat la încredere deplăcută o remitoaică ce a stat asupra aploape un an de zile ca să nu fie arestată de francezi nu poate avea intenții urite...

Maximovici care tocmai refuzase postul oferit de colonelul Kaptan se duce la Camera Deputaților ca să se informeze asupra ofiterilor Serviciului Muncii. Acolo o întâlnește pe Kathi și, stînd de vorba cu ea, îi ghicește adevăratele sentimente. Menține atunci legăturile cu ea și constatînd că ar putea fi atrasă în rețea, i-o descrie lui Trepper.

Acesta este însă foarte prudent: se teme de o încercare de pătrundere în rețea. Kathi, evident, nu i-a vorbit lui Maximovici de apartenența ei din trecut la serviciile sovietice, așa că mîr-ginit doar să-și manifeste cu discreție antinazismul.

De aceea procesul de recrutare a ei este plin de precauțiuni. Ca să o cunoască, Trepper aranjează să fie invitată de sora lui Vasili într-un restaurant echipat din belșug cu oglinzi. Instalată la o masă vecină, el scrutează toate oglinzile pentru a se asigura că nu este nimeni în lat. Constatînd că totul este în ordine, trece la etapa a doua: întâlnirea cu Kathi. El hotărăște ca aceasta să aibă loc pe un peron al metroului prevăzut cu numeroase ieșiri. Kathi îi cere lui Vasili semnalațiile celui pe care trebuie să îl întâlnească și parola de recunoaștere. Vasili nu i dă nici una, nici alta, explicîndu-i că partenerul său o cunoaște deja. În tot acest timp, ea este supravegheată pas cu pas de către Katz, pentru a se stabili dacă poliția nu era pe urmele ei. Totodată, în metrou, alți membri ai rețelei plasați în puncte strategice, pîndesc apariția domnilor de la Gestapo, care, de obicei, sînt îmbrăcați cu impermeabile puțin mai lungi și pe cap au pălării tiroleze. Întîlnirea decurge cum nu se poate minunat. Kathi își manifestă dorința să se facă folositoare.

Se trece atunci la etapa a treia: punerea la încercare. I se cere să scrie timp de două zile o felie de scrisor. Le dă. E considerată atunci a fi cîștigată și se trece la linia următoare. Kathi furnizează documente însoțite de Trepper și unei oarecare

d-ame Giraud. Acoperită de Katz, ea o întâlnește pe Kathi în metrou și primește de la ea, ascunse în ziare, rapoartele redactate de doctorul Kleefeld.

D-na Giraud are ordin să stea pe străzi cel puțin șase ore înainte de a se întoarce acasă, cu credinciosul Katz mereu pe urmele ei. Apoi trebuie să păstreze acasă documentele timp de trei zile, după care nu ea, ci soțul ei va merge să le ducă Marelui Șef.

Prea multe complicații? E adevărat. Dar dacă toți șefii de rețele ar fi acționat în acest fel, grămezile de cadavre lacute de naziști n-ar fi fost atât de mari.

Prin Kathi, Moscova cunoaște planurile germanilor privind trimiterile de oameni în Reich pentru muncă. Kleefeld știe totul: contingentele fixate pentru fiecare țară, precum și — lucru prețios — industriile care au prioritate. Dar Kathi merge și mai departe: ea îl aduce în rețea pe un francez, funcționar de la Serviciul Spațiului Wehrmachtului din Paris. La prima vedere, interesul prezentat de acesta este mic. În realitate, însă, lucrurile nu stau așa.

Grupurile specializate ale Marelui Șef nu se pot ocupa de amănunte: ele tratează cu generali, nu cu plutonieri. Dar Trepper, ca și șefii rețelelor de rezistență — Rémy, Sainteny, Marie Madeleine Fourcade și alții — dispune de o infinitate de agenți ocazionali; are și el armata sa de „spioni-mătură”. Apoi nu trebuie să uităm că rețeaua are și o activitate de rezistență străine etc.

Rezistența reușește să obțină informații chiar de la Wehrmacht. Unele dintre elementele ei de acțiune sînt tinere militante, care au sarcina să se împrietenească cu soldații și ofițerii și să stoarcă de la ei maximum de informații. Sarcina lor era delicată pentru că, așa cum se apreciază într-un raport: „...aveau de-a face cu oameni care nu vedeau în ele decît obiectul satisfacerii pozelor lor. Or, în aceste condiții, a-i ține la distanță și a-i convingea să te ajute era o artă”. Sarcina lor era de realizat. Se poate spune că trecerea de la „zona erotică” la „zona politică” cerea o mare artă.

Dacă operațiile de obținere a informațiilor se vădese a fi bine puse la punct, ar fi fost posibil să se ajungă la descoperirea misterelor lor. După capturarea lui Hersch Sokol și a lui Wenzel se pune problema găsirii unui înlocuitor. Analiza arată că cel mai indicat ar fi Kent.

El are un emițător și prezența lui la Marsilia nu a fost sesizată de poliția din Vichy.

Dar Kent, aflat încă într-o anumită măsură sub impresia panicii prin care trecuse cu cîteva luni înainte și căzută din ce în ce mai mult sub influența Margaretei — tot mai refractară față de activitatea amantului ei — încearcă să se eschiveze. Invocă boala, dă din vreme în vreme declarații de război cu țara, se retrage din viața socială, se închide în camera sa, se ocupă de telefonul radiofoniei din rezistență, se ocupă de aparatură, de aparatură este în perfectă cunoștință de cauză.

Dar Kent nu se descurtează și persista în atitudinea lui caracteristică. În această situație, Trepper își da seama că nu se mai poate conta pe el.

Centrul se îndreaptă și îl copleșește pe Marele Șef cu reproșuri pentru inactivitatea adjunctului său. Acesta preferă să nu arate telegramele lui Kent, ca să nu îl demoralizeze de înfruntarea cu ce se putea spera de la ex-Marelui Șef era ca el să rămână stîndat în defecșionul lui fără să atragă atenția contrașpionajului francez asupra rețelei.

Robinson are și el un emițător, dar îi este frică de aparatură, de radiogoniometrie, de Lankat-vechoul. De aceea, refuză să propună Marelui Șef. Acesta nu mai întrevide decât o singură posibilitate: să îl folosească pe Pierre și Lucienne Giraud.

Pierre are treizeci și patru de ani, iar Lucienne treizeci și doi. Ei au fost recrutați de vechiul lor prieten Katz și folosiți ca agenți de legătură.

În primăvara lui 1942, pe cînd Sokol și Wenzel mai erau încă în libertate, Grossvogel întâlnise cuplul la Saint Ieu La Foy, lângă Paris, cu un emițător dat de Haut-ol — familia Giraud — care na să se miște în manipulația cu satulul. Dar cînd Trepper le cere să ia legătura cu Centrul — după arestarea lui Sokol și Wenzel — ei dînesc că nu. Dezolati de acest bascoare, el la mîna lor de agent de legătură din acelasi timp cauta să recruteze un agent de legătură apt pentru a fi folosit în rețea. Investigațiile lor sînt în amănunte de succes, reușesc să recruteze pasarea rată care știe deja să manipuleze postul. Noul agent este Valentino Leander, republican și om de referință în lumea dîna evreimului. În Catalonia, în țara de revoluție, el reușește să obțină accesul la rețea și să se conecteze în centrul de transmitere din mîna de la Paris. Grossvogel este foarte mulțumit de acest lucru și a Fecului și a lui Ose. Într-o zi, Trepper da semnalul unei misiuni de urgență. De obicei, el nu se mișcă din casă, dar acum el este în perfectă cunoștință de cauză ca să aibă în apărare Gestapo și nu e drept în

ențușă care era într-o pașă gâdă. Sotul Gnaud reușise să fugă. Tricomi era în da de jură la Paris în 1910, dar vor duce pace. Într-o zi a a lui a lăsat casa. Escudero, în mod curios, nu este în al de nemi. După război el s-a înapotat în Spania, unde s-a așina în izolat să lăsa din armă. Pentru ca Valentin Escudero, fost luptător în armata republicană, să se poată înapota în Spania franchistă, fără îndosia ca poliția spaniolă trebuie să fi fost convinsă de convicțiunea sa plină. N-am putea jura ca Grossvogel venise la Pecq în urma denunțării sale, dar ipoteza pare totuși justificată. Pentru rețea lovitură este însă destul de grea legătura cu Centrul este mare afecțiune. Marele Șef trebuie să găsească un om cu numele un radotelegrafist, ci și un emițător.

Ceea ce lăsa și era în mod deosebit nu este totuși pierderea emoțională a situație mult mai neplăcută: punctele de vedere ale Centrului asupra activității rețelei devin substanțial deosebite și entat sale lui de a se face înțeles cunoscera. De altfel, nemulțumirile sale față de optica Centrului sunt destul de vechi, primele fiind cunoscute după declararea războiului. Atunci el s'ar înscriseră Centrului o înțelegere despre planul „Barbarossa”, dar acestea fuseseră primite cu mult scepticism. Războiul credea că Germania ar putea pune un răz împotriva sa.

Când se constată însă că avertismentele lui fuseseră justificate, Centrul, avid de informații, începu să-l preseze cu cereri și instrucțiuni. „Pianistii rețelei se văzură obligați să stea lipiți de aparatele lor cite cinci ore pe zi. Trepper protestă, se rugă, amenință. Dar Centrul rămase neînduplecat. Nimic nu-l mai putea convingea decât pe Marele Șef și Alwin Sokol și Wenzel au răzbit din alegeri doar aceea de a fi transmis prea mult timp. Nu lăsa să amână, când ceru ca textele telegramelor să fie distrușe imediat după citirea lor. Directorul își menținu ordinul dat ca acestea să fie pastrate timp de douăzeci și

patru de ore pentru a putea fi repetate în cazul când ar fi fost greșit captate sau descifrate.

Ne putem deci imagina stupefarea și furia de care lăsese cuprins, după atâtea apeluri la prudență, când i se adresase telegrama în care Centrul indica adresele celor trei șefi ai rețelei belgiene și îi cerea lui Kent să înceapă acțiunea spre a lua legătura cu aceștia.

Trei adrese de o importanță capitală sa fie menționate într-o telegramă care putea fi captată și descifrată — cum s-a și întâmplat de altfel. Un asemenea mod de lucru Marele Șef nu îl înțelegea. Presupunind că adresele respective trebuiau să fie foarte urgente și, ca atare, nu se putea recurge la alte mijloace de comunicație nu au fost cel puțin repartizate în trei mesaje, înlocuindu-se coduri diferite, în așa fel ca să se mășcoteze posibilitățile dușmanului de a le descifra pe toate? Începând din acest moment Marele Șef deveni foarte ermetic față de Centrul ca privire la identitatea „surseilor” sale, adresele lor, cilele de întâlnire etc.

Centrul se indignează și aproape că strigă: trădare! I se arăta că nu trebuie să se sperie pentru atât, ci se cere ca să legătura cu Kent și să îl determine să se înipoze la Bruxelles. Marele Șef răspunde că el poate judeca mai bine situația pentru ca se afla pe teren, în mijlocul evenimentelor. Kent va rămâne la Marsilia și Romeo Springer la Lyon.

După prinderea lui Efremov Trepper avertizează imediat Centrul. Răspunsul Directorului: „Știm. Nu e prezent prin radio că a avut niște ne cazuri cu o problemă cu de vize, dar s-a aranjat și s-a fost eliberat”. Acest lucru îl știe și Marele Șef, dar el nu este prețul plătit de Efremov pentru eliberarea sa — trădarea rețelei. Dar cum să convinga Centrul ca așa stau lucrurile?

Grossvogel și Paunol pleacă la Bruxelles să lămurească problema. Concluzia lor e categorică: Efremov a trădat.

Marele Șef trimite un mesaj la Centrul. Răspunsul Directorului: „Frica v-a zăpat. Ordon să se reia imediat legătura cu

Efremov⁶. Trepper, Grossvogel și Paunol se mărginiră să saridă amarnic.

Wenzel e prins. Marele Șef avertizează Centrul. Răspunsul sună astfel: „Vă înșelați. Wenzel continuă să emită și ne trimite un material excelent”.

Olandezul Winterink e arestat. Trepper anunță din nou Centrul. Acesta răspunde: „Sinteți nebun. El continuă să ne furnizeze informații, tot atât de bune ca și înainte de pretinsa sa arestare. Pacat că a singur de reze”.

Dacă nu era încă nebun, Marele Șef simțea că are să devină.

Nu aște după nimeni de el. Căci a să facă o explicație necesară. Trebuie să se arate că Marele Șef se forțează să respingă această teribilă bănuială: există la Centru unul sau mai mulți trădători în solda germanilor, al căror obiectiv este să distrugă rețelele, acționând din interior.

În cazul acesta ce este de făcut? Dar dacă cumva Directorul credea că el Trepper a călăuzit planul întreg de lătmner și a călăuză lucrează pentru acesta?

Oare nu s-ar putea ca, văzută de Moscova, dexteritatea lui de a scăpa din capcana lui Trepper, prea cinstită ca așa albă ca să fie adevărată. Dacă lucrurile stau așa, pentru că și informațiile pe care le furnizează el sînt considerate false.

Dar, în eventualitatea că s-ar fi coborît atât de jos încît să ajungă să ajungă la pînă în falsul de rapoartă, este evident că el ar fi putut să se protejeze pe lătmner. Wenzel și Winterink. Deci, în asemenea împrejurări, este evident.

Atunci nu mai rămîne decît o singură posibilitate: Centrul este în lătmner în lătmner de cînd a început să furnizeze de falsul de rapoartă. Este evident că este în lătmner de cînd a început să furnizeze de falsul de rapoartă.

Trepper înțelege jocul nemților: să pună la dispoziția în a muncii. Sîntente informare adevărate ca să lătmner să le accepte și pe cele false. Cei care lătmner manipulează pe Efremov, Wenzel și Winterink, evident au primit această autorizație. Centrul continuă să se felă lătmner pentru a lătmner.

Și cum informațiile transmise de către cei trei cămen înainte de arestarea lor erau de o calitate deosebită, trebuie ca și scopul Funkspielului să fie extraordinar și foarte grandios, pentru ca Wehrmachtul să consimtă să furnizeze informații de același nivel. Marele Șef i se pare neverosimil totuși ca stăpînii Funkspielului să mizeze pe un joc atât de mare numai pentru a lătmner o rețea.

Funkspielul ascunde deci altceva — dar ce?

Marele Șef trebuie să aște, pentru a lua măsurile necesare de punere la adăpost a rețelei. Amenințarea este atât de mare încît merită un risc pe măsura ei. Vasili de Maximovici primește ordinul de a încerca să facă o pătrundere pe lătmner unch al logodnicei sale, locotenent-colonelul Hartog, care face legătura între statul major german din Paris și cel din Bruxelles, poate că el este la curent cu planurile Comandoului. Vasa merge curajos în bataia pustiu, deși știe că unch al nu lătmner. Și tocmai această avertisment îl salvează — după cîteva vizite se rețara lui Hartog domnișana Krenziger îl informează că șeful său dorește să-l scutească de acum înainte de plăcerea conversației...

Marelui Șef nu i mai rămîne decît decît să aștepte o altă împrejurare mai prielnică dacă, bineînțeles, va mai avea timp.

SFIRȘITUL BERLINELZILOR

Începînd de la 14 iulie Gestapoul exploatează filmul descoperit de Kludow filmă identificate capretele terrore Harro Schulze Boysen, ofițer din Luftwaffe Arvid Harnack, oberregierungsrat la Ministerul Economiei Adam Kackhoff, scriitor cunoscut, autorul piesei „Till Eulenspiegel” dar totuși filme cinematografice „Praga film”

Schulze Boysen și Harnack sînt personalități de prim ordin cunoscute de întregul Berlin ca fiind parte din esta rezistență. Ne explicăm acum cum de au putut să ajungă la Moscova secretate cele mai bine pazite ale Reichului.

Doi directori ai Gestapoului, Panzinger și Koppkow, primesc sarcina să conducă ancheta. Superiorii lor în La Geheime pasău direct sub ordinele marșalului Mitter, ei sînt vechi specialiști ai luptei anticomuniste. Sînt surpriza la gradația berlineză a Orchestrei Roșii se dovedește că nu sînt de da mai decît o celulă comunista. Compartimentarea minime era nonexistentă. Informațiile se aranjau prin telefon, mesaje le erau transmise prin poștă. Lista neagră a Gestapoului măcară se însă în fiecare zi. Panzinger și Koppkow își propun să ajungă captivii terore, pînă la identificarea tuturor membrilor ei.

Simbătă 29 august, dezordine în imobilul Funkabwehrului Kludow și timierii săi se mută la locul superior în birouri mai spațioase. Totuși, destul de curând, în jurul ambianță de sinceră veselie studentească.

Dar, o dată terminată instalarea, Kludow anunță că în ziua următoare, duminică 30 august, se lucrează pentru a se recupera ziua pierdută. Consternare în rândurile subordonaților. Afară poate doar de Horst Heilmann. Acesta este un element nazist alături de care Kludow și timierii funcționează. Cum el convenise cu niște prieteni a merge cu vaporii pe Wałenec în ziua următoare, a trebuit să avertizeze că nu va putea să meargă. Pentru această situație, tot nu l-a născut ideea că ar putea să îl lăse pe Kludow și pe timierii săi să meargă. Servicierea îi răspunde că stăpînii ei l-au pus pe Horst să avertizeze numai de telefonul lui Kludow (pentru a aparata telefonul în caz de urgență în biroul cel nou) spre a fi cautat de personal care trebuia să meargă în excursie.

În ziua următoare pe la orele nouă dimineața un țîrîit de telefon îl întrerupse pe Kludow din lucrul său. El luă receptorul din furcă și auzi aceste cuvinte:

— Schulze-Boysen la aparat. Vreți să-mi vorbiți?

Kludow căută pe Alf. Acesta însă îl redirecționaseră în mare parte adevăratul motiv al apelului, pe care el fusese posib. să îl deducase, rămase înmărmurit.

— Alo? Scuzați-mă, nu am înțeles bine.

— Schulze-Boysen. Funcția mea de serviciu mi-a transmis chiar acum mesajul dv. Trebuia să vă sun urgent. Despre ce este vorba?

— Mesajul meu?

— Ah, probabil funcția de serviciu și-a notat greșit numărul. Scuzați-mă.

— Vă rog.

Cînd Kludow îi anunță pe superiorii lui că vorbise la telefon cu Schulze-Boysen, aceștia crezută că munca sa îndrăgita distrusese nervii: auzea voci... I se vorbi de permisiuni care o să îl relaxeze, dar el se încapătina să neghe halucinația. Pînă la urmă reuși să se facă crezut. Schulze-Boysen alarmat față îndreptarea de supravegherea Gestapoului, voise să vindeze terecul telefonind Funkabwehrului.

Se hotărî atunci să se treacă imediat la arestarea lui. El fu arestat pe stradă și se răsîndi pînă la alegerea a două luni în secret în strătăte. Săta sa Libertas a fost arestată și ea cîteva zile, în timp ce se întorcea dintr-o călătorie de la Brême.

Pe 3 septembrie fu arestat și cuplul Harnack.

În celulele de la Prinz Albrechtstrasse fură îngrămădite într-o săptămîna o sută optzeci și cinci persoane. Printre ele se afla și Horst Heilmann, membru activ al Orchestrei Roșii, indultat în serviciul de decifrare al Abwehrului, cel care îi lăsase lui Schulze-Boysen numărul de telefon al lui Kludow.

Tinărul Horst Heilmann fusese membru al Uniunii Tineretului Comunist apoi al Partidului Comunist, dar a căzut din cauza nazismului și se remarcase prin devotamentul său față de revoluția sa pentru a servi mai întîi în centrul radio al Abwehrului, apoi în secția ultrasecretă a descifrării. Dar îl îndrăgise pe Schulze-Boysen, care îl reconvertește. Tinărul Horst regește la

la el, să îl reconverteze pe Alfred Traut, care fusese în serviciul cifrului. Timp de un an, acesta din urmă i-a furnizat informații foarte prețioase.

Întrebarea care se pune în legătură cu Heilmann este: unde a aflat că Kludow a fost arestat și să decodifice telegrama care a pus Gestapo-ul pe urmele celui? Unii cred că Heilmann a aflat despre descoperirea activității șefului său pe 29 august, în timpul mutării, dar că nu a încercat să îl prevină prin telefon de teamă să nu-l alarmeze pe nemti.

După alții, deși Heilmann cunoștea progresele lui Klud, probabil că nu știa în ce etapă decisivă trecuse acesta dându-i rind mesajul Directorului către Kent: secretul nu ieșise încă din cercurile superioare ale Abwehrului.

În ce-l privește pe Arvid Harnack, acesta provenea dintr-o familie care se laudă cu o mare contribuție la dezvoltarea culturii. Tatăl său, profesorul Otto Harnack, s-a făcut renumit în domeniul istoriei literare și al literaturii germane. Arvid Harnack a fost un specialist în istoria literaturii germane și a fost profesor de literatură germană la Universitatea din Berlin. După căderea lui Hitler, el a devenit un membru al rezistenței și a fost arestat în 1943. După război, el a fost condamnat la moarte, dar a fost eliberat în 1948. Arvid Harnack a murit în 1950, în timpul unei vizite în Occident, unde s-a convertit pentru totdeauna la comunism.

la Paris, unde a fost profesor de drept și pleacă să-
studieze în Statele Unite economia și istoria partidelor politice.
În anul 1890 este însoțit de soția sa în Statele Unite
de către un tânăr dintr-o familie bogată din Wisconsin,
care îl însoțește pe tot parcursul călătoriei. După profesura în
la Paris, Sauer este profesor la universitatea din Germania
la Bonn, unde ca profesor de studii economice a co-
operat la creșterea numărului de profesori progresiste.

În 1933, după luarea puterii de către naziști, Harnack a intrat în Ministerul Educației și a lucrat în serviciul de propagandă al lui Goebbels. După război, a fost condamnat la moarte pentru colaborarea cu inamicul.

În 1937, soții Harnack au făcut o călătorie în Statele Unite. Prietenii lor au insistat să se stabilească în Germania nazistă și le-au promis că o să-i ajute să se instaleze în Statele Unite. Harnack a considerat că era cea mai bună soluție ar fi fost să se dezerteze și, pentru că nu putea să-și exprime adevăratele motive, a spus că voiau să se stabilească în Germania; prietenii lui au tras

În 1939 a făcut parte din delegația germană care s-a dus la negocierile la Moscova acordurile comerciale prealabile pactului germano-sovietic. La înlocuirea sa la Berlin a fost mutat la serviciul relațiilor cu Statele Unite.

Cînd a izbucnit războiul, Arvid Harnack era unul din funcționarii cei mai importanți ai Ministerului Economice. Era suficient să teară, ca să obțină imediat toate amănuntele posibile asupra oricărui sector al vieții economice germane inclusiv producția de război.

Hans Schulze-Wechsungen 3-a născut în 1912 dintr-o familie de aristocrați, nu născuți prin tradiție. Fia strănepot al a marilor von Tirpitz, gloria națională germană. Tatăl său, capitan de flota, a comandat o nava puternică în cursul primului război mondial, în timpul celui de-al doilea război mondial stădun în port al generalului care comanda trupele germane din Olanda.

La şaptesprezece ani, Harro a intrat în „Jungdeutscher Orden”, organizaţie naţionalistă şi conservatoare care îl adăpostea şi sentimentele tatălui său. După un consiliu înlocuit de universitate, el s-a detaşat de organizaţie şi s-a mutat în veldt timp nazistul şi comunistul, a căutat locuri de muncă şi s-a dus la o revoluţie totală a structurilor unei societăţi pe care el o considera perimată. A înfiinţat revista „Alte Zeiten” la care colaborau personalităţi cu diverse convingeri politice.

În 1933, în timpul luării prizonier de către Hitler a fost arestat de SS-ști pentru că a părăsit comunitatea sa și scrie în revista sa. A fost închis într-o închisoare reformată din a SS-știlor și maltratată. I s-a dat drumul în luna decembrie la părinți săi care au pus în naștere visterii și foarte infamantele relații lor.

După aceea a intrat într-o școală de navigație pentru a-și
obține brevetul de pilot. S-a consacrat atunci studiului
bilor, învățând danteza, suedeza, italiana, franceza și rusa.

În 1936 s-a căsătorit cu Libertas Haas-Haye. Vlăstară a unei ilustre familii germane, ea era nepoata prințului Philippe von Eulenberg, prieten intim cu kaiserul.

Puterile ei erau datorită capacităților sale lingvistice și mai ales datorită apartenenței sale la Luftwaffeului. Harro Schulze-Boysen a intrat la „Institutul Hermann Göring”.

Folosindu-se de posibilitățile oferite de noua sa poziție, el a început să colaboreze cu serviciile de informații sovietice, cărora le-a transmis informații în special cu privire la planurile de ofensivă franchiste în Spania.

În 1936 Schulze-Boysen pune bazele rețelei sale. Ea reunește șase prieteni siguri, nucleul a ceea ce va deveni secția berlineză a Orchestrei Roșii.

În 1940, păstrându-și în același timp și posibilitățile de intrare la „Institutul de cercetări”, Schulze-Boysen a fost încorporată la secția atașatilor care lucra pentru Luftwaffe. Funcțiile sale îi creau posibilitatea să ia cunoștință de rapoartele secrete trimise de către ambasade și rezidenți ai atașatilor militari acțiunilor militare pe care le desfășurau la Armata Aliaților Straine. El a reușit în jurul său să creeze o valoare din care a făcut niște discipoli de un devotament absolut.

Sotia a lui Schulze-Boysen, Minna, a devenit servitorul de filme culturale.

Când a izbucnit războiul german-soviet, Harro Schulze-Boysen era în stare să transmită Moscova informații militare de cea mai mare importanță, care privea înzestrarea forțelor armate. Său și soția sa erau un cuplu cunoscut de întreg Berlinul și vizitarea lor pe care o duceau îi puneau în contact cu persoane din sferele cele mai înalte ale regimului.

EPITAF PENTRU DOUA UMBRE

În virtutea relatărilor sale de serviciu Schulze-Boysen a cunoscut pe locotenentul Herbert Gollnow. Aceasta era o femeie de oarecare foarte modestă, dar foarte ambicioasă. Ea l-a cunoscut pe Schulze-Boysen, cu relații atât de mari, îi acordă atenție. Boysen l-a invitat să participe la conferințele pe care le ținea la Academia Aliaților Straine. Aceasta a fost prima etapă. A doua a constat în a-l convingea să renunțe la toate bunele obiceiuri străine. Cunoștințele engleze de exemplu, erau indispensabile pentru a face o carieră adevărată.

Schulze-Boysen i-a sugerat să dăruieze toate bunurile sale pentru a putea să creeze un paradis și să poată să realizeze alegerea lui.

Au fost două răspunsuri. Primul venea de la un profesor bătrân care pune, evident, unele condiții financiare.

Schulze-Boysen l-a sfătuit pe Gollnow: „Mergi și-l vezi pe profesor, poate că este puțin interesant”. Gollnow a fost sfătuit de Harnack. Gollnow i-a dat o viză și a fost primit în țara de ține. Ea i-a spus: „Îți sunt datorită, mergi și vorbește cu dăminea noastră în engleză, în cușă de ține”. Gollnow i-a dat o ceașcă de ceai. Gollnow i-a dat un document și de aceasta femeie din înalta societate a lui Schulze-Boysen.

Într-o oală, era pus și ațar din punctul de vedere al lui Oster și al prietenilor săi să contribuie la dobândirea fiilor Germaniei cu puștile engleze și franceze, dar nu cu puștile rusești. Să admitem că așa ar fi. Dar contestarea alegerii făcute de Schulze-Boysen nu trebuia să fie împiedecă să aducă pacea în rândurile împotriva rezistenței sale și curajul de care a dat dovadă. Căci de atunci el a dat un altă înțelegere lui Oster i se ridică oxanale

Memoriile lui Ulrich von Hassel, unul din șefii rezistenței germane, sînt intitulate „De la o altă Germanie”, adică de la o Germanie necontaminată de nazism și pe care îl combătea Schulze-Boysen făcând o revoluție din ea. În celălalt Axel H. K. (un altă Germanie) Alton D. (un altă Germanie) și ai lui Fabian von Schlabrendorff (un camarad de rezistență), toți trei legați de Germania de la Bonn, el face mai ales parte dintr-o „altă Germanie”: cea de Est, unde, fără îndoială, s-ar fi aflat și el astăzi

Pentru marele public, căruia îi pasă prea puțin de înalta politică și de meandrele ei, un trădător este un trădător, oricare ar fi stăpînul lui, și Schulze-Boysen are toate șansele să nu fie considerat decît un spion, trădătorul țării sale

Acceași părere o au mulți și despre Richard Sorge. Cu toate acestea el a dat în fața lui Stalin un mare serviciu, a salvat țara de la o înfrîngere. Și atunci, dacă el nu e în complicitate cu țara de la care a venit, el nu este decît un rezistent adevărat

Lumea se minunează de saimoasa sa telegramă, care a permis în parte victoria sovietică în Moscova, dar nu se mira de ceea ce a făcut. Și atunci, dacă el nu e în complicitate cu țara de la care a venit, el nu este decît un rezistent adevărat

De ce?

Pentru motive multiple: mai întîi pentru că prin atitudinea sa șocase filistinismul mic burghez al celor din jur. Purta un palamut negru și discuta pînă în zori, în barurile la modă, poezii surrealiste. Din punct de vedere politic nu înclina neapărat dreapta, nici spre stînga.

După cum afirma Ernst von Salomon, Schulze-Boysen susținea că are să facă să sara în aer această lume învechită și plină de prejudecăți. Era partizanul unei revoluții naționale pe care vroia să o realizeze cu elita și nu cu masa. Hitler în ochii lui, nu era decît un individ foarte vulgar, cu care nu trebuia să te compromiți.

Familia credea probabil că nu va întîrzia totuși să-și amintească că este descendentul amiralului von Tirpitz și că, mai devreme sau mai tîrziu, va reveni la tradițiile și ritualurile acestuia. Ea ar fi avut poate dreptate, dacă n-ar fi fost micul burghez Hitler...

Dar iată că e arestat de SS-îști, închis într-un buncăr și bătut măr de niște indivizi care nu înțeleg nimic din frămîntările lui politice. Aici destinul lui Schulze-Boysen face o cotitură hotărîtoare. În focul buncărului, această argilă moale devine un bloc compact și dur. Un bloc de Neuland. El nu se lasă să uite suferințele și umilinta. Niciodată n-are să le-o ierte. Lui Schulze-Boysen care i vede în strada că lăcomia și avaritia îl învințită, i-a spus: „Mi-am pus răzbunarea mea la frigider. Și acum sînt cu cei care luptă împotriva acestor oameni”. Șase ani de închisoare în spațiile înguste ale buncărului. În 1943 am fost aruncat în închisoare de către SS-îști și de mai multe ori după aceea. De atunci, nu mai am decît un scop: răzbunarea!”

La fel s-a întimplat cu Klaus Fuchs, care, în aceeași epocă, era maltratată și el de SS-îști.

El va părăsi Germania, va lucra la descoperirea bombei nucleare, va fi arestat și judecat. Dar în Fuchs a fost ceva mai mult decît de o simplă chelșăneală

Tatăl său a fost închis într-un lagăr de concentrare; mama sa s-a sinucis; apoi, una dintre surorile sale s-a aruncat sub tren. Ne inclinăm în fața durerii lui Fuchs. Orice ar fi făcut era în război. De ce să nu? Un fantezist ca ruma pumnii S.S.-iştilor i-au oferit primul contact cu realitatea, un fecior de bani gata care s-a făcut de ris. Familia a făcut de altfel totul ca să-l întoarcă pe calea cea bună: alarmat de ea, Levetzow, șeful poliției berlineze, a trimis o echipă în ajutorul lui. A ieșit din închisoare cu fața umflată și sufletul fript, lăsând în urma lui visurile de poet și reveriile sale de politician amator. A trecut la comuniști nu din convingere, ci pentru că așa se cerea de la el. El se împotriva acelor "comuniști". Doctrina nu-l interesa; în 1939, practic, el îi ignora pe Marx și Lenin. El n-avea nimic comun cu solidele convingeri ale unui Sorge sau ale unui Harnack. La drept vorbind, avea o singură pasiune: să-și ștergă de pe obraji arsura lăsată de palmele S.S.-iştilor. Putin

Într-o seară, la un moment dat, se vede o masă pe care stă un motor care ar funcționa cu maximum de putere folosind un firicel de carburant.

Contrastul între cauză și efectele sale este de-a dreptul uimitor.

Ura poate să te orbească. Dar ea poate să te și lumineze. Să te poartă să te lăsați. Într-o seară, la un moment dat, se vede o masă pe care stă un motor care ar funcționa cu maximum de putere folosind un firicel de carburant. De acum înainte, te poți gândi la ură. Ură va privi el atunci va fi de o luciditate absolută, aproape perfectă. Fie că este vorba de o discuție politică sau de o discuție personală, el nu se poate gândi să nu recunoască că ura este o forță. El este într-o seroare adică într-o stare de ură. „Prevăd astăzi că un război mondial va izbucni în 1940—1941, mai precis în primăvara viitoare. El va fi urmat de un război între clasele sociale din

Europa și sunt sigur că Austria și Cehoslovacia au fost primatele două bătălii ale noului război”.

Ziua în care izbucnește a treia bătălie — aceea a Poloniei — este de acum începutul războiului mondial. Harro Schulze-Boysen își sărbătorește aniversarea. Referindu-se la aceste evenimente, Hugo Buschmann, relatează: „Frații deosebiți, artiști, pictori, un producător de filme, medici, avocați, femei frumoase și nu sărbătoreau tocmai o aniversare ci intrarea în viață. Câte iluzii la acești oameni! Toți erau convinși că victoria celui de-al treilea Reich se apropia; toți o credeau iminentă. Numai un ofiter aviator, a cărui falca trecu a de ură, era vorba de nazisti, mai făcea câte o obiecție, dar nu se opune: nu voia să distrugă optimismul general.

Acesta era Harro Schulze-Boysen. Apoi a început să danseze și dansa foarte bine. Femeile îl priveau cu admirație. La un moment dat, a tras într-un colț și, agățându-se de o femeie și de a mea, spuse:

„...Polonia are să fie invadată, dar asta nu e decât un poartă în calea luptelor viitoare. Armatele și aviația se vor distinge în Vest între ele. Oamenii aceștia — se referea la soselele entuziasmată din jurul lui — sabel timbrează pe terenul războiului a Vestului. Mai întâi că Anglia are să se echipeze cu război. Adversarul aproape că nu are aviație, din nefericire se va pune pînă în primăvară pentru ca operațiile în Polonia se vor desfășura pînă la sfârșitul anului. Nebună! Acesta de Hitler mai crede și acum că nu va face decât o înghițitură din Anglia după ce va fi mestecat Polonia.

Va veni o zi cînd se va ajunge la un echilibru de forțe. Atunci ordinea burgheză va fi zguduită în toată Europa pentru că aceste forțe burgheze s-au luptat între ele pînă la epuizare.

Luciditate în analiză, dar mai ales implacabilitate în acțiune. Cu toată energia, cu toată ura sa, el este făcând discurs împotriva „oamenilor acia”, chiar dacă după declanșarea răz-

boiului, „oamenii aceia” sînt prin forța lucrurilor compariți cu frații săi — poporul german, și nu neapărat numai nazistii. El nu există echivocuri din acelea în care se zbat atîția germani anhilanți care se enunțau ca vînd cîrînd singele comitriștilor lor într-o acțiune nesabuită, dar încearcă în acest timp o mîndrie ascunsă față de isprăvile îndeplinite prin vînzarea acostui singe. Ei vor zdrobirea lui Hitler, dar nu înfrîngerea lui Goering. Nu este vorba de un război propriu zicîndu-le de drept că este al lui Goering, ci de un război al „Clubului senectutei”. Hitler, Goering au căutat să convingeră de stăruință. De mai multe ori au fost pe un bun punct de vedere, dar vînzarea singelui nu le dăduse o activitate suficientă de 1933. Au văd că se pierdem războiul și nu! Apoi au rămas în urmă și au de exaltare temerară, convins că nu! Un singur lucru le-a trecut prin minte: să treacă prin acțiunile întinse și să se dăruie pentru războiul nazismului. Dar realitatea nu a fost așa. Dar ei n-au putut să se facă cîrmaci ai războiului. Le-a lipsit tăria și ferocitatea pentru a putea să se străduie în spatele cîrmaciilor. La Seizler, Goering a avut o de pînă la urmă o înțelegere cu Goering, dar nu l-a lăsat din mîini.

Una din problemele foarte mare pentru Goering a fost vină niciodată în ochi. Altfel n-ar fi trimis Anna Goering la Stalingrad, n-ar fi trimis informatiștii săi de importanță ca un plan de atac pe Seizler, de pînă la care pe care Abwehr a lăsat în urmă și a lăsat în urmă ale căror nume Schöner și Pöschel erau.

De mai multe ori s-a văd că Goering pentru ca Hitler să pînă la război să vînzare. Eu nu știu ce este part.

Foarte curioasă este că Goering a avut al acțiunilor lui Boyen. Un lucru este sigur că el era omul furtunilor; ele singure puteau să-i crească posibilitatea de a utiliza vitalitatea. El fusese în Berlinul de dinainte de 1933 ca

un cas imobilizat din lipsă de vînt: a fost nevoie de tăcînitul lui Goering pentru ca să se întînde, în sfîrșit, pînă la a fost nevoie de incidentul cu buncărul pentru a da un impuls acestei forțe potențiale, gata să se dezlanțue.

Arvid Harnack și Schulze-Boysen au parcurs timp de un an la brat acest drum presarat cu naftă și ramă neagră, și la pînă se, orbi la singe și la lacrimi, anul atît să nevădă în sensul istoric — celălalt preocupat mereu de a se vedea.

Succesele contraspionajului german, care reușise să facă cîrmaci la Bruxelles, Amsterdam, și Berlin, na la a lăsa Goering pe Hitler, deși acum avea o imagine exaltată și o mare rețetă, a eficientă și a posibilității de a transmite datele pe care le culege. Și a lăsa Goering în care frontierele erau cîrmaci de la naftă și ramă neagră, și în care Europa era trimisă în fîm de naftă și ramă neagră, și fără precedent. Gestapo și Abwehr au pînă la a lăsa Goering ca un cîrmaci și în cel mai scurt timp pe care l-a pînă la pînă și insuficient această creștere. Hitler cerea de la Himmler un raport zilnic asupra acestei probleme. Când il Orchestra Roșie a pînă la a lăsa Goering și s-a dă la Paris, ca să lăsa Goering pe Mache și lăsa Goering să Karl Goering un excelent pînă la a lăsa Goering o echipă de elită, întărită cu vreo douăzeci de oameni, și la Paris conștient neamă al Abwehrului. Goering și contraspionajului francez.

Într-o dată conștient, răspunsul lui Franz Goering este datul Abwehrului pe lînga Goering, și a lăsa Goering puse de autor asupra colegilor lui.

— Willy Berg?

— Brațul drept al lui Goering. De vînt cîrmaci de naftă și ramă neagră un pînă. Era un om dă la a lăsa Goering un adevărat măcelar.

- Richard Voss?
- Fiziceste, contrariul lui Berg: foarte înalt, lat în umeri, părul blond. Și el, tot un măcelar.
- Otto Schwab?
- Da, un om mic... avea un caracter suplu, conciliator. Prefera abilitatea în locul forței
- Ella Kempka?
- A, secretara... o blondă destul de drăguță... asista fără emoție la toate interogatoriile: venea de la Berlin, unde lucra la sediul Gestapoului; acolo mai văzuse scene asemănătoare
- Eric Jung?
- Înalt și subțire, alură de sportiv. El s-a arătat totdeauna foarte amical față de mine. Cu prizonierii era altceva... un măcelar
- Rudolf Richter?
- Dur! Extrem de dur! Chiar și cu femeile el era laa milă.

SIMEXUL ASEDIAT

La Paris, Comandoul s-a instalat în strada St. Louis, în palatul securității franceze; i s-a alocat un șir de birouri la etajul patru. Încă din prima zi a instalării, șeful, Paul Trepper, a dat diurnal pe straz. În Abraham Raichman, șeful de serviciu, a găsit firele care duc la Trepper. Paul a rămas în birou, iar Gestapoulul investea ca întreprindere încredere. Raichman a venit la Paris însoțit de amanta sa, Malvina. El este hădăreț, plin de viață și nu are nicio bănuială că este un agent. El este un raportor în ficte de din nou și din nou. El este un calenic. Vede stăruie pe treburile sale. Pe lângă doi oameni își luau de obicei aici micul dejun.

Raichman dă tircoale citorva „cutii poștale” cunoscute în vremea dăta lăsa un mesaj prin care se transmitea o încredere cu Marele Șef și-i fixează chiar și o întâlnire.

În ziua respectivă și în locul indicat, Gestapoulul îl are în fața polițienescă cu mai multe etape. Trepper nu se aștepta la așa ceva și se simțea rănit. Dar Trepper nu se aștepta.

Comandoul mai deține și o altă pistă: Simona Pheter. Ea lucrează în biroul de viză al Camerei de Comerț din Paris. Ea contribuie ca și funcționara de la Bursa din Bruxelles la desfășurarea conspirației a unei țări, a corespondenței de la

... arginse pînă atunci să
... dădea clipa să treacă la
acțiune.

O scrisoare pusă la poștă la Bruxelles cere Simonei Phet
... în ... și un agent venit în
Belgia ... scrisoarea este un
fals. Ea încă nu ... data și ora înfă
care ... Prudenta, e
... și constata ca
... înainte de intrare

în sală a șefului său, simulează o criză de nervi. Consilierii
se string în jurul ei. Șeful vine, vede grămada de oameni strîni
presimte un pericol și o șterge. Acesta era Leon Gross.

Raichman, care cunoaște puțin rețeaua pariziană și deoc
are perspective de a stabili legătura cu ea, poate face înva

... din rețea
bruxelleză : Germaine Schneider, Romeo Springer și Schuma
Raichman îi cunoaște pe toți și ar putea să înnoade ușor
contacte. Faptul că Lyon este ... nu mai const
un obstacol pentru Comando, căci cu o lună mai devreme, în
septembrie 1942, în urma negocierilor cu guvernul de la Vichy,
sa ar fi să se deschidă ... transportașului german

Amiralul Canaris a venit personal la Paris ca să trateze
această problemă cu trimisii de la Vichy. Datorită complez
... Abwehrului
Gestapoului au trecut, la 28 septembrie, linia de demarcație.
... Major
s-au instalat la Lyon în locuințe închiriate dinainte. Principala
lor misiune era să descopere și să „distrugă” vreo douăzeci de
posturi clandestine ascunse în această regiune, care emiteau spre
... cu ajutorul
Raichman, pe care l-au expediat la Lyon, și pe membrii rețelei

Cît despre echipele trimise la Marsilia, ele au să-i hărțu
pe Kent și pe Margareta Barza, care, după Maivna se
... în acest oraș. O nimica toată față de valoarea Marelui
... Dar, la urma urmei, ce știu ei după unsprezece luni de
... despre el ? Au fotografia lui, găsită în Archives. Cu
... pseudonimul lui, Gilbert, dat de Miva Sokol. Știu de la
Wenzel și Efremov că e instalat la Paris, dar nimic mai mult.

Trei centrale radio distruse (Bruxelles, Amsterdam, Berlin).
... de agenți atestați dar, din cauza unei complicități a li
ceșii, nici un fir care să ducă la șeful spion !

Poate că prin Simex...

Guéring cunoaște Simexul parizian datorită suprapoz
... asupra Simexoului bruxellez : cele două firme schimbau
... corespondență de afaceri. Guéring și Fortner
... să se informeze despre Simex la sediul Orga
nizației Todt.

„Atunci, declară Fortner, noi am hotărît să nu trecem cu
... precauțione, să evităm orice nămeț a presăi care
ar fi putut duce la descoperirea noastră.

... de Ma
... Ne am prezentat deci la sediul Organizației Todt pe
... și am cerut să lăcșăm prinți de la ...
... Nikolai, obțier de legătură al Gestapoului cu Organizația
Todt. Pentru a nu da de bănat ne-am prezentat drept reprezen
... venit să trateze afaceri la Paris.

Hauptsturmführerul Nikolai a refuzat să ne primească. A
... prezentat cu o autorizație de la generalul Schulze.
... ofiterul nostru a devenit foarte amabil
l-am arătat fotografia lui Trepper și l-am întrebat :

— Îl cunoașteți ?

— Cred că foarte bine ! Este un om de afaceri care ne pro
... pentru ...
... foarte camsecade după printr-o rețea și ...
Eu îl simpatizez mult.

dispuși să tratați, eu voi merge mine să caut diamantele la Anvers.

Am refuzat, natural, și am pus să fie supravegheată. S-a dus direct la Simex.

După încercările lui Raichman, după invitația adresată Marelui Șef de Nikolai de a reinnoi „ausweisul” și după tratativele privind cumpărarea de diamante industriale, afacerea cu împrumutul lui Nikolai este cea de-a patra cursă întinsă Marelui Șef. Indemnat de Giering, Nikolai îi solicită lui Trepper să-i împrumute 40.000 de franci și lasă să se înțeleagă că de procurarea acestei sume depinde situația lui în armată. Giering și Fortner sperau că Trepper va profita de această ocazie pentru a-l corupe pe omul Gestapoului de la Todt. Dar cel care tratează cu hauptsturmführerul și-i varsă suma solicitată este Corbin și nu Marele Șef. Pentru ca totul să fie în ordine, Nikolai plătează și o chitanță. Deci, Trepper îl are la mână și poate să-l facă să cinte cum vrea el. Are să intre până la urmă în armată? Așa se va întâmpla? Nu știe nimeni. Giering și Fortner. Dar cel care are în Marelui Șef nu numai un om de încredere, ci și un om de încredere. Să-l lăsați să se ducă la Anvers și să-l lăsați să se ducă la Anvers. Răspunsul lor a întrecut orice limită.

Ei ignorau însă un fapt (Giering până la moarte; Fortner până la citirea acestor rânduri) Maria Likonina i-a trădat. De la prima lor întâlnire, i-a mărturisit Marelui Șef, plângând cu lacrimi amare: „Nemtu mă pun să lucrez împotriva dumneavoastră: vor ca eu să vă vind...” Trepper, om bun, a bătut-o pe spate și i-a spus: „Hăi, Leș, nu mai plinge, nu e așa rău...”

În realitate, era destul de grav și el știa acest lucru. Menghina se strângea peste „acoperirea” sa comercială. Timp de câteva zile Simexul și Șeful au permis să părăsească țara și să se ducă la Anvers să obțină toate „ausweisurile” necesare pentru a putea trece la frontierele

partea de Gestapo. Dar era timpul ca prăvălia să se închidă. Serviciul sa personala nu era în joc nici aceea a Bătrânei Trepper, Katz și Grossvogel nu mai puneau piciorul la Simex, iar Corbin și funcționarii săi nu știau unde se găsește el.

Dar ce avea să se întâmple cu Suzana Conte, la care se ducea la mână? Dar cu Jules Jaspard, Alfred Corbin, alții, care ca basmău pe ochi și care nu s-au putut încă să se prindă în capul oșii și au văzut profunzimea se prindă în capul oșii de execuție? Dar cu Keller, care credea că avea pe lângă el o armată de binclăcări ale cărei nobilane serveau la moartea prizonierilor francezi?

Trepper prezintă atunci rețetea și strategia de a se prinde în capul oșii. Jaspard și Kent vor trece în Africa de Nord unde vor deschide un nou birou la Alger. Apoi, funcționarii vor putea să ajungă din nou la el. Trepper va fi în viață și va adăposti. De altfel, Jaspard și Kent în 15 noiembrie vor vizita pentru Alger și vor avea convorbiri cu Jaspard și Chataigneau, guvernatorul general al Alger, din care lui fusese mercu aminată.

Kent se opunea cu puterea din cauza Mariei și părăsirea de fugă în Algeria. El nu voia să părăsească Marsilia.

La 8 noiembrie, trupele americane au debarcat la Marsilia și astfel Simexul a avut o parte de separe. Același noaptea a invadat zona liberă.

La ora patru de o săptămână după aceasta Kent și Mariea au fost arestați.

Arestarea a avut loc la 12 noiembrie la 100 de metri din strada Abbe de Hippocrene 85. În ziua aceea, Mariea se afla la ora obișnuită venise să lăsa mamei Mariei a doua oară prin vizetă, s-a deschis și a fost lăsată de o femeie care s-au năpustit în apartament. Acesta era un om francez. Așteptau de din 20 de ani în becul care

Kent a rămas imobilizat. Margaretă a izbucnit în plins. A scuturat praful din casa și au desigurat într-un seitar niște scheme bizare, care i-au făcut să se simtă sigure de hăcuire. I-au prins pe amândoi de fațelă, ca să-i ducă la suspende. Margaretă a explodat ca o bombă, nu era decât niște trupe de traser decupate dintr-un ziar de modă.

Cei doi prizonieri au fost duși la comisariatul gării Saint-Charles, unde au fost examinați de un control corporal. Femeia care se învârcinase să o controleze pe Margaretă i-a găsit în buzunarul mantoului o castană. A luat castana cu două pensete și a chemat în ajutor: „Atenție! Are cu siguranță exploziv înăuntru!” Tot comisariatul era în fierbere. Ambalată cu grijă, castana a ajuns la sediul de muncă, unde s-a găsit probabil la vreun laborator municipal. Kent și Margaretă au petrecut prima lor noapte de detenție la comisariatul Saint-Charles, culcați pe cimentul înghețat. În ziua următoare, la 13 noiembrie, i-au dus pe mina Gestapoului.

Arestarea fusese executată de poliția franceză, dar pe baza informațiilor furnizate de către Gestapo. De luni de zile, mașinile patrulau pe străzile Marsiliei în căutarea Șefului Mic și a prietenei sale. În fruntea echipei, Boemelburg, sturmbannfuhrer S.S., care, ca și Giering, era un bătrîn polițist, membru eminent al „Organizației internaționale a poliției criminale” (care avea înainte de război rolul actualului „Interpol”).

Singurul lucru de care dispunea Boemelburg la început în acțiunea de descoperire a spionului era fotografia lui Kent găsită la Atrebates. Dar, mai târziu, datorită informațiilor adunate la Bruxelles, a aflat un amănunt care îl putea ajuta în „identificarea” lui Kent. Când s-a prezentat la poarta de intrare a arestării, Boemelburg a văzut că are o caracteristică: a fost fată pentru că un chelner de la un restaurant și-a amintit de el și a spus că l-a văzut de vreo două ori, comparînd ziarul de la

care se dăduse aproape ceea ce constituia un indiciu că locuiește într-o preajură. Într-adevăr, cercetările efectuate în zona respectivă au dus la stabilirea imobilului și a apartamentului în care locuia.

La 13 noiembrie, pe la sfîrșitul după-amiezii, Kent și Margaretă au parat Marsilia în două noapți ale Gestapoului. Boemelburg era cu Kent, unul din locotenentii săi. Margaretă a văzut o mulțime de dăzra de poliști în marș, cu o mulțime de mașini. Era bine înarmată, pe lângă P. C. și eliberarea sa ca ea rețeaua să nu organizeze o mișcare de eliberare pe prizonieri.

Cînd s-a inserat, s-au oprit la Lyon într-un hotel rechișit. Kent și Margaretă au fost închisi în aceeași cameră, dar au luat hainele pentru a se evita orice contact. Au stat în tăcere. Se măginea numai să răspundă la întrebările ofițerilor sale de dramă. Nu se mai gîndeau la viața lui Margaretă, peripețiile acestea ale lor se făceau nădărnice în fața uruguavene a lui Kent.

A doua zi, pe la sfîrșitul după-amiezii, caravana a sosit la Lyon. Prizonierii au fost închisi în strada Saint-Sauveur. În aceeași cameră, dar erau supravegheați de un gardian care i-a recitat Margaretăi toată noaptea versuri.

În dimineața celei de-a treia zi, mașinile au luat drumul spre Bruxelles. Polițiștii marsiliezi au fost înlocuiți cu gărzi franceze. Kent și Margaretă au fost conduse la Precedence. În Precedence, cînd a intrat la bolta de la poartă, a auzit un sunet sinistru. Margaretă Bareza, care de cînd se născuse avansase în viață pe un covor de trandafiri, avu o criză de nervi. Inima sa nu rezistă. Cînd își reveni, auzi un medic spunînd: „Dacă o mai țineți la închisoare, n-are s-o mai ducă mult.”

Au fost introduși, tot împreună, într-o celulă. În timpul zilei erau sub supravegherea constantă a doi gardieni, care se schimbau la fiecare două ore, iar noaptea un agent al Gestapoului se

...asta ca pe... Keller... îndemnat să dispară imediat
Corbin... De ce să fac? N-aa nimic împotriva mea,
nu o pot... S-a dat... să mă compromită este
Kent. Dar din simțete, l-am lăsat să se ducă acasă."

Il... pe Keller... de la Le pzig în timpul călă-
toriei... se vede că e... "acoperite" primele
contacte cu rețeaua berlineză

Surprins de... Corbin a repetat: "Săte-
r... adevărat...". Marie-Sel a indicat atunci din unghi
Apă... Ascultați-mă pe mine. Ge-
... Corbin a refuzat.
... altuia. Kent nu ca-
... pentru ca nu
vea dovezi

Il chemă pe Keller și-i spune: „Du-i pe domnu de la
neata la restaurant”. Keller îi invită pe Nikolai și pe Jung în-
... instalat în fundul unei po-
... de la apetitiv nemțu-
... lăta aceasta murdara de
ceasornicari, populată numai de lași etc.”.

Keller, cetățean elvețian, a simțit cum i se taie pofta de
mîncare. De ce acest atac nemaipomenit împotriva patriei sale?

E adevărat că un tată elvețian, o mamă englezoaică și o
născută în Rusia făceau o stare civilă reștă din comun. Că
... și simpla din aten-
unui falsificator. De aici această fină manevră psihologică: să
atace Elveția în prezența lui Keller; dacă era cu adevărat ce-
... să-l facă să
Keller... să-l lăsa-
nasul în fărfurie sa și să-lacă. N-aa... să se certe
... au atins o asemenea grosolănie încît
n-aa mai putut răbda și, ca să se răzbune, l-a lăsat pe Nikolai

Nikolai... propus lui Keller să treacă în ziua următoare
... Todt cu Alfred Corbin și și-au dat întâlnire la orele patru

La 19 noiembrie, la orele 10 dimineața, la casa Simexului a
... Cea care s-a dat să deschidă a fost o funcționară
... Mignon. Pe pahet, vreo zece...
— Poliția! Domnul Corbin este aici?

— Nu.

— Vă rugăm să intrați în biroul dumneavoastră.

Politistul s-au răspîndit apoi prin cele douăsprezece camere
... mobilului, dar n-au descoperit o de... pe Suzanne Com-

Alfred Corbin și Keller, prinși în exterior, au trebuit să
... să vină în dimineața aceasta la Simex. Doamna Mignon
... la prefectura poliției, iar Suzanne Comte în strada
Sausaies.

Alfred Corbin și Vladimir Keller urca pe Champs-Élysées
... directia cinematografului Marbeuf. P... țara un stea
Keller prost dispus, îi spune pentru a treia oară sefului său
N... hotărît, acest Nikolai nu-mi place. Un otel al acestor
... face în același timp afaceri. Ce vrei să...
... Corbin, pierdut în grădine vâle, urm...
linșuitoare.

Keller distinge prin mulțime pe un... de...
... pe care îl cunoștea la Haye...
... îl propune un lot de...
grăbit. S-a aranjat. Keller îl ajunge din urmă pe Corbin și se
indreaptă împreună spre sediul firmei.

Intrară. În hol, ca de obicei, era multă lume, mai ales sol-
dați germani. Keller își face loc spre ascensorul din fundul ho-
... Corbin după el. În... pune mina pe
mînerul ușii ascensorului, aude că-l strigă cine... „Herr Keller!”
Se întoarce. Dar n-apucă să răspundă, că mîinile îi și sînt prinse
într-o pereche de cătușe. La fel se întîmplă și cu Corbin.

Și după un sfert de secol de la această arestare Vlad nu
Keller se va minuna încă de această dexteritate.

În fata lui cu pistolul la mână Jung amatorul ocazional
de fier de sud la șirza și pânza și lătră ca automatele în-
dreptate spre el îi blochează ieșirea spre strada Marbeuf

Jung îl privește pe el și de aproape spre această reșire
și se spune să ia la el... nu că de la lungul traseu al...
Nu se sună... Keller pusese mână
pe mână... foarte palid...
capul dat pe... el murmură...
Bata mea... vala pe papa al...
Neamțul așeză... „Fi, hai...
dumne... la... astra...
cel puțin se abține”.

Keller este zapăcit. Ce vrea să spună Corbin? E nebun!
Elvian îl... nasul în...
Corbin îl pune însă pe gânduri

Mașina oprește într-o curte. Keller este dus de Jung în
biroul său

— Ia loc!

Abia se așază, că și primi o palmă:

— În picioare. S-a zis cu viața frumoasă!

Neamțul îi ordonă să-și golească buzunarele, adăugând
imediat:

— Dați-mi mai întâi „ausweisul” pentru zona interzisă. Ah,
nu l-ați folosit

„Ausweisul” era o capcană. Nemții speraseră zadarnic că
elvețianul acesta foarte suspect se va folosi de el ca să înde-
plinească misiuni secrete în zona interzisă

— Unde este Gilbert?

Keller nu știe. Primește o ploaie de palme și lovituri
de pumni.

— Unde este Gilbert?

Keller afirmă că habar n-are unde este Jung deschide un
și scoate de acolo o sfoară pe care o înnoadă în jurul pi-
prizonierului. La apoi un baston, pe care îl înroade
între legături și-l învârtiște până ce sfoara, întinsă pînă la refuz
în carnea pacientului. Înainte de a începe această operație
Keller a dat drumul la maximum rădăcului păs pe năsuța

Keller a înțeles manevra. În acest fel voia să-i acopere stri-
de durere. Atunci îi spune:

— Nu va obosiți. Eu am o particularitate psihologică cu
sînt sensibil la durere. Dacă din data acestei d...
nu mai simt nimic. O palmă a...
nu simt nimic. Am avut o...
aceasta cu medicii și mi-au spus că este un caz foarte rar, dar
explica din punct de vedere științific

Jung a rămas descumpănit. Nu știa ce a... După ce
a... tot la...
și a spus lui Keller

Nu se reproșează, ane... de la Gestapo
... dar nu este adevărat. A... Sans...
... toate materialele...
i le-au lăsat francezii.

În timp ce petrecea în...
... Keller. Acesta...
... Jung...
... un suspin de...
Keller să se ridice și să administreze...
...

Asta este pentru gluma...
-ați lăsat să achităm nota de plată.

Pe la orele opt seara Keller și Corbin...
... Gestapoului. Stau unul lângă altul pe banca...
... Sînt transportați la Fresnes și...
... le sînt prinse în căușe la spate...
...

străduiți-vă cu orice preț să descoperiți care este jocul Coman-
doului și unde vrea să ajungă”.

Când spre el hura să se pună într-un alt mod la a la-
post. Un năuc îl răstăcose că nu-l cunoșcuse la o cură, avea
să-l el bereze și să-l dea de el. El avea să și confectio-
neze un monument pentru a nu mai lăsa nici un dubiu.

Înainte de a pleca în noaptea de Văvergne Marele Șef, de-
venit Petru I, i-a spus în urechea lui să și asigure dinții. O
pat cam cu o săptămână de la plecarea de la domiciliu, săptămână
după săptămână, până la acest 24 noiembrie.

Trepper va pleca în noaptea de la intrarea sa
să-l dea la pace la domiciliu. Așa că ceva nu era în regulă
de la plecarea lui de la domiciliu. Așa că ceva nu era în regulă.

Marele Șef i-a spus să-l dea la pace la domiciliu. Așa că
ceva nu era în regulă de la plecarea lui de la domiciliu.

„I-am spus să ia loc pe scaun, declară doctorul. Era foarte
relaxat. El voia să-l dea la pace la domiciliu. Așa că
ceva nu era în regulă de la plecarea lui de la domiciliu.”
„Pe mine mă trecuseră sudori reci: în spatele ușii auzi-
am chiar atunci zgomotul cătușelor pe care le pregăteau. Apoi
ușa s-a deschis brusc și au sărit asupra lui, amenințându-l cu
pistoalele. El a ridicat mințile, spunind: «Eu nu sunt înarmat».
Era foarte palid, dar calm.”

În momentul plecării, doctorul Maleplate și-a cerut scuze:

— Aș vrea să știți că eu n-am nici o vină

— Bineînțeles! Fiți sigur că nu vă port nici o pică pentru
asta! I-a asigurat Trepper

A urmat după aceea o curtenitoare controversă în legătură
cu onorariul doctorului, dar acesta din urmă a refuzat orice
plată. Marele Șef i-a mulțumit și a plecat cu cătușele la mână.
Între timp, Georg și-a dat seama că între Gestapo și Alții

Georg și-a dat seama că Trepper avea întâlnire cu el la vî-
știi de pe strada R. 1. Trepper să meargă să ia masa.

preună la Saint-Germain-en-Laye. L-a așteptat zadarnic. Trepper
nu repetase nu o dată: „Eu pot fi arestat dintr-un moment în
altul. Tu trebuie să te pregătești pentru asta. Când voi dis-
para să nu faci vreo mișcare și, mai ales, să nu mergi să ceri
nimic despre mine”.

Roasă de neliniști, Georgia se duse totuși după vești. Îi
teama de lui Katz. Convenea să se întâlnească cu el din când în
când, dar nu-l găsi. Îl găsi apoi pierdut în lectură. „Pierdut”,
Katz spusese. „Sînt aproape sigur că a fost arestat. Alții sînt
arestați și alții recent. Sînt și eu hăituit, iar soția mea este la
pînză gata să nască”. Bietul Katz, nu-l va vedea niciodată
remai. Katz însuși se putea duce la Gestapo să-l aresteze.
El trebuia să plece chiar în seara aceea la M. L. Edmond
ul Marelui Șef.

Georgia se hotărâse atunci să încerce alt drum. O trimise
pe sora sa Marcela Loukia să-l găsească pe el dintr-un
secol în urmă din Paris dacă Trepper se arăta în viață.

Apoi, mereu imprudentă, începe să-l caute pe la prietenii
Marelei. Început la Robert Cobin. S-a arătat că nu era
la domiciliu. Se duse apoi la Katz. Katz nu-l găsi. Trepper
cunoaște și îi strigă din chioșcul său: „Nu urcați! Gestapoul e
pe urse”. Ea plecă să se ducă la Suresnes unde se afla
familia Quercy. Trepper nu-l găsi. Ea plecă să se ducă la
Paris. Ea adună: „O să vedeți că Trepper va fi arestat”.
Nu degeaba prietenii săi îl numesc „bulgăre de foc”.

CADEREA

În marea — povestește Fortner — Trepper m-a întrebat dacă eu sînt de la Abwehr sau de la Gestapo. În răspuns eu sînt cîtor din armata germană. A parat uşurat şi a adăugat: «Ca mine s-a sfîrşit. Am să vă spun unele lucruri, dar va trebui să adăugaţi ca nu voi putea să vă spun chiar totul».

Natură! ca eu şi Goering am rămas omiţi de această declaraţie nesperată. Dacă Marele Şef accepta ca să absoarbă această înserare sfîrşit al spionajului sovietic în Vest. De la penă n-aveam conversaţie, am încercat atunci stabilirea unor relaţii mai relaxate. Am vorbit despre viaţa şi familia sa, de cafea şi tutun. Vorbeam foarte liber şi trebuie să vă spun că n-aveam nevoie să mă fotez ca să-l ascult cu simpatie. Era un om foarte calm şi calm. Aveam impresia că am în faţa mea un vechi camarad cu care schimbăm amintiri*.

După autobiografie, a urmat o adevărată confesiune a activităţii spionajului, în timpul căreia Constanţul a călătorit cu gura căscată. După cum afirma Trepper, prin politica acestor două comploturi, înfrîngerea severă a n-avea, unde s-a vădit că de pe urma lui — descentralizarea — pentru că este pe cale să se confrunte, ca multe legături la un singur om — între paşii — faţă de terroabili, şi restul reţelei să se treacă — în cunoaştere. A

fost enumerate, de asemenea, o serie de măsuri clauze să nu se poarte nimeni dintr-un grup în fața demascării în eventualitatea unui caz de trădare. Nu se posedă mașina sau locuința la paterne și la materne. Într-un repetabil deplasare pe străzile nocturne de la Paris, a născut prăcieșca o călătorie pe un autocar, în timp ce se afla în posesia unei cărți de viză. Într-o zi, un om care purta un pălărie și un veston, a fost vădit să fie în contact cu un agent de informații de chibrituri, zădărnici în încercarea de a-l convinge de preferința lui pentru un alt agent de informații, care fiind marșal, nu era în posesia unei cărți de viză. Într-o zi, un agent de informații a fost vădit să fie în contact cu un agent de informații, care fiind marșal, nu era în posesia unei cărți de viză. Într-o zi, un agent de informații a fost vădit să fie în contact cu un agent de informații, care fiind marșal, nu era în posesia unei cărți de viză.

După conferința Marelui Șef, Abwehrul va scrie în raportul său către autoritățile Reichului aceste rânduri destinate să justifice retrospectiv înecetinelile anchetei: „Toată experiența anterioară de la Vichy este repetată fără variație. R

fac o treaba de experti. Abwehrul este nevoit să învețe temele care stau la baza pregătirii și introducerii agentilor sovietici în țări necunoscute de ofțerii săi”

Pe 25 noiembrie au fost arestați în Belgia membrii Simexco: Henri de Ryck, Jean Passeleq, Charles Driess, Jacques Jumez. Acesta din urmă intrase în rețea prin intermediul lui Grossvogel, prietenul său intim. Ca și Alfred Corbin, omotul de la Simex, Nazarin fusese prevenit de furtuna iminentă a Trepper în organizare și la trecerea în Franța. Dar el a rămas cu cine pare să fi avut nimeni a căpătâie. Deși știa că nu putea să dispună fără să-l anunțe pe adevărat, s-a marginisit doar să-l prevină pe Marcel Șef că nu crede că va putea suporta tortura.

Sacrificiul său nu evitase însă nici capturarea soției sale, nici pe cea a fratelui său Charles, acționar la Simexco.

Doamna Grossvogel a fost arestată și ea. S-au dus și au rămas la clinica unde nascuse chiar alături de ea pe care îl credea mort. Speranțele sale morale erau încă în viață, dar o cură la Sures de la începutul lui 1945, în sfârșit, miracolul. Soțul său, avertizat de amenințarea care apăsa asupra rețelei, o implorase să părăsească agentul dintr-o dată și să se ascundă pe care nu o putea găsi. La refuzul ei, el a sărit să-l poartă așa devenind copul de mătase. Trepper a fost legat într-o celulă a închisorii Saint-Gilles și i-a permis să-și țină copilul cu ea.

Bill Hoorickx a fost capturat câteva zile mai târziu.

Nu se gândea că era prieten bun cu Kato pe care îl cunoștea de multe zile. La un prieten telefonat în timp ce se afla în exil, el s-ar fi putut găsi pe un agent de informații. Trepper a reușit să-l găsească. Hoorickx a fost arestat și a fost arestat și tatăl său cautat peste tot. Trepper, membru al Simexco, a fost arestat și a fost arestat și tatăl său cautat peste tot. Trepper, membru al Simexco, a fost arestat și a fost arestat și tatăl său cautat peste tot.

prins a doua zi. Strada nănenților de a l prinde era însă nejustificată pentru că el nu mai juca decât un rol episodic în rețea. Fiul său era acela care devenise o „sursă” importantă. Tânărul acesta celi-absolvent al unei facultăți tehnice, fusese înrolat cu forța în Wehrmacht și trimis să lucreze la construcția Peretelui din Atlantic. De fiecare dată când venea în permisie la Bruxelles, îi dădea tatălui său cite o grămadă de documente.

Așa s-a stins definitiv rețeaua belgiană. Fără însă ca Trepper să fi contribuit cu ceva la lichidarea ei.

Gestapoul s-a deplasat și în strada Dragonului, la Marsilia unde își avea sediul una dintre sucursalele Simexului. Aci l-a arestat pe Jules Jaspar, pe soția sa și pe o tânără secretară. Margaretta Muxet. Bărbatul Jaspar fusese însăși fost director al „Foreign Excellent Trench-Coat”, când s-a auzit acuzat de Gestapo de apartenență la rețeaua de informații sovietică. A devenit roșu ca racul și a strigat: „Ah, ticăloșii, și eu care credeam că lucrez pentru Intelligence Service!”.

Apoi a căzut grupul din Lyon, condus de viteazul Romeo Springer. Acesta reușise să stabilească contacte interesante cu personalități importante: belgianul Balthazar și consilierul Sărilor Unite, Generalul. În Lyon a căzut chiar în momentul în care transmitea centrului informațiile cu ese. Tot atunci a fost arestat și Otto Schindler, germanul Schneider, care, așa lui Wenzel, reușise să fugă, dar a fost prinsă mai târziu la Paris. Romeo Springer s-a apucat cu a doua română, dar nu a reușit să poartă mâna pe el decât după un timp arătat asolea. Arestat și transferat la Paris ca rețeaua s-a arătat pe la strada condusului de etapul tre din Lesnes s-a aruncat în gol și a rămas mult timp veșnicie. Totdeauna fusese curajos.

Așa s-a sfârșit efemera rețea lyoneză.

Unii dintre membrii marcanti ai rețelei — Katz, Grossvogel, Maximovici și Robinson reușiseră să scape. Aceștia însă au fost trădati — după cum afirmă documente germane de Marele Șef. Mai întâi l-a trădat pe Katz tătina, sora tovarăș de luptă din Palestina, locotenentul său cel mai devotat. Din a doua zi la Gering, el l-a telefonat și l-a făcut latente în statul net al Madeleine. Micul Katz a fost arestat a doua zi în strada saasa și pus față în față cu Trepper. A doua zi s-a spus: „Katz nu e să lucreze cu domnia acestia. Jocul s-a sfârșit”. În anul serviciilor sovietice, spionajul se cheamă „joc”. Pe urmă l-a trădat pe Vasili, apoi a venit rândul lui Leon Grossvogel, șeful grupului major al rețelei. Nechivst organizator. Grossvogel pușese în pond o rețea de fidiere care ducea la asasinat și sigarete, opavitații, ar fi putut ajunge să se rădăcească în lume. Nu s-a scut din planurile sale decât o singură ipoteză: traharea lui de către Marele Șef.

Cu privire la evenimentele acestea, Fortner relatează: „Eu nu am fost la primele interogatorii ale lui Leon Maximovici. După ce Gering a fost făcut cunoscut în viața lui, el a fost arestat, care se ocupase de Ana. Au întrebuintat toate mijloacele pentru a-l face să vorbească. Inteligența din Lupte, cîștigat al Armatei Roșii, nu i se putea reproșa că a lucrat împotriva țării. Și face datoria. Da, Maximovici l-a vădit la rus! L-am întrebat: «Cum ați putut dumneavoastră, un rus alb, să-i ajutați pe comuniști?» Mi-a răspuns: «Am fost cu mine în viață când am cîștigat în viața căciunilor și lupta. Lupta. Rusia. Eu sînt răsărit de tot. Aș vrea să pot să accepte să i se dezmembreze patria». N-am mai zis nimic: raționamentul mi s-a părut just.

Pînă la urmă, Vasili și Ana Maximovici au vorbit. A avut un scandal enorm. Partea răsărită din viața de la Paris era în furtună. La fel, arăsa și se va alina. Va dați seama, cu relațiile pe care le aveau...

Ucrainienii au avut să se de ancheta pentru că tot ceea ce
... Wehrmacht și administrație militară cădea în sarcina Ab-
... SS-istii nu trebuiau să și bage nasul aici. Am con-
tinuat deci cu acești oameni. Din rețeaua propriu-zisă, Max-
movici ne-a dat-o pe Kathi Voelkner. Noi știam că Raul era
primea de la Paris formulare administrative în alb. Max-
vici a mărturisit că ele erau furnizate de o funcționară de la
Organizația Sauckel și mie nu mi-a trebuit prea mult timp să
descopăr că era vorba de Voelkner. Ea nu era la Paris, era pe-
cată la Königsberg cu patronul său. Când s-a înapoiat, m-am
prezentat la biroul ei și am găsit-o în genunchi, pe punctul de
a deschide o casă de fier.

— Dv. sintetizi d-șoara Voelkner?

— Eu știu pentru ce veniți: să mă arestați.

— Exact.

Kathi Voelkner era o fată blondă, mai degrabă mică, dar
... Adrog ca patronul său...
întors a doua zi și mi-a făcut o scenă extraordinară: «Ce, sin-
teti nebun? Fata aceasta este ireproșabilă» etc. «Fiți, vă rog,
căci 7 ani recomandat ca să o scutiți de la arestare ca nu s-ar
arestat dumneavoastră înșivă. Voelkner a dumneavoastră este o
...»

A rămas buimac la auzul acestor vorbe. Apoi mi-a indicat
numele amantului ei — un italian — Podzialdo și adresa lui.
Ne-am dus... dar tatăl nu era acasă. Interesată
... Kathi a refuzat să vorbească. Ne-am întors la d-
... chestionat pe veci. O femeie ne a spus:
... pentru... Așa l-am găsit în
... depindea însă de un
serviciu decât Voelkner.

Această Kathi Voelkner era o fată din aceeași specie cu
Sofia Poznanska, cifratoarea din Atrébates. Nu ne-a spus nimic,
absolut nimic! Podzialdo însă, ne-a povestit tot: călătoriile de-a
lungul Europei, șederea la Leningrad etc.

Podzialdo era un om slab, fricos. Ne-a spus că prietena
sa ratea uneori rapoarte secrete la mașina de scris ascunsă la
... și că noi am găsi chiar și câteva copii ale unor rapoarte.
Ne-am dus acolo cu Kathi și, când am descoperit mașina de
scris, ea a început să se agite. A trebuit să-i prindem mâinile
... la spate. Atunci a strigat: «Asta nu mă dă răgaz»,
... și a răsuflat minile și le a lăsat în față. O altă dată
... Am ris cu toți și i-am scos catapile.

Podzialdo ne a mărturisit, de asemenea, că el era în lega-
tună cu un funcționar de la Serviciul pentru spațiu al Wehr-
machtului de la Paris. Un francez. Acesta a fost omul care
... a putut să ne facă... Se ocupa de...
... este format din mătase...
... fiecare o dată la Paris. Altele spus, era vorba de un
... însoțit cu punerea la cale a vizitelor...
... fiecare soldat german în secol...
... Inviatale erau individuale...
... de pe front unități întregi. Asta însemna că, datorită
... de la Serviciul pentru spațiu al Wehrmachtului,
... putea să reconstituie în mare parte...
... Wehrmachtului. Eh, domnule, aceasta era...
... Retenți ca francezul n-avea de...
... lăstele. Dar el câștiga...
... cu asta și îl lasau să o facă. Asta...
... la cite opt ani muncă silnică.

... a fost singurul...
... a primit...
... au primit și obținut...
... Dar ce scandal! M-am dus...
... Schauberg, însărcinat cu problemele...
... După ce m-a ascultat a început să...
... să trec așa de ușor. Dar, ce filosof...
... și un fel de...
... să se sustină reciproc. Dacă...

... a fost singurul...
... a primit...
... au primit și obținut...
... Dar ce scandal! M-am dus...
... Schauberg, însărcinat cu problemele...
... După ce m-a ascultat a început să...
... să trec așa de ușor. Dar, ce filosof...
... și un fel de...
... să se sustină reciproc. Dacă...

Tot agenți sînt și Albert Hossler și Robert Barth, parașutați cu cîteva zile înainte de arestarea lui Schulze-Boysen și capturarea în timp ce abia stabiliseră legătura cu Moscova.

Dar putem noi afirma despre colonelul Gehrts că era un person constent? Din punct de vedere politic el se situează pe o poză de echilibru, dar nu le este deloc dreaptă. Locotenent aviator în timpul primului război mondial, el devine redactor la publicația „Der Tag” din Rendschaw. În 1935 își îndreaptă activitatea de aviator și a treptele carierei și obține în 1942 gradul de colonel. Se ocupă de activități speciale ale Luftwaffe.

Pentru secretele pe care le are în posesia sa, el este cunoscut ca informator de cele mai variate și mai secrete. Pe măsură ce înaintează în vîrstă devine un frecventator tot mai asiduă al cercurilor spiritiste și al ghicitoarelor.

Cum din rețeaua lui Schulze-Boysen făcea parte și o ghicitoare, nu este de mirare că de la începuturile activității lui Gehrts primea întinmii acestora.

Pentru a le prezice viitorul, ghicitoarea îi făcea să vorbească despre viitorul Germaniei. El le vorbea cu o față bruna și un glas răsunător, dar cu o voce caldă și prietenoasă (pregatea un discursionar adaptat la fiecare).

Gehrts, căzut în vraja ghicitului ei, este el un spion sau un înșelat?

Majoritatea prizonierilor erau rezistenți. Șaizeci dintre ei li s-a permis să se întoarcă în țara lor din Berlin atît timp cît au promis de a face în conformă cu pistoletele în mîna lor. Cînd au fost conștienți de Harro Schulze Boysen. El era cunoscut pentru activitatea sa în timpul expoziției lui Goethe. Parada sovietică care prezenta palatul german „do vezi asupra mizeriei” poporului rus.

Din cauza belugii în care se afla expoziția lui Goethe, el a fost capturat și arestat de Harro Schulze Boysen. „Paradul național” lui Harro Schulze Boysen — Moscova — Gestapo. Pînă cînd

iesind pe străzile Berlinului după caderea nopții, ea valzează în mîna ei mergeau grabiți și din cînd în cînd se opreau să se așinească mîinile și să se mai traga răsufletarea. Cînd mergeau însă valzează să piere mai departe, pe asfalt răsufletarea lor nu avea nicio parte.

Erau printre ei redactori, imprimatori și distribuitori ai zărilor săptămânale „Frontul interior”, organ de propagandă de masă ale masei de muncitori străni. În Germania Zărilor avea ediții în germană, engleză, franceză, neerlandeză, cehă și franceză.

Erau dintre aceia care puneau manifeste antinaziste în casele lor, pe bancile metroului și pe zăvoaie. Ei erau cunoscuți în cutile poștale. Erau dintre aceia care scriau articole lungi și îndelung gîndite și imprimeau în zăvoaie pe care le distribuiau celor ce făceau pace din război. Ei erau cei care nu împărtășeau întru totul ideologia lui.

Erau printre ei de asemenea și cei care erau persecutați în Danemarca și Suedia a cîre lor erau cunoscuți din cauza persecuțiilor ai regimului.

În sfîșit dintre aceia care erau cunoscuți din cauza că erau pe scena națională și abia cînd pînă la cînd Gestapoul a bătut la ușă.

Jos pălăria în fața acestor viteji, dar cită neburie în toate acestea. Majoritatea lui Schulze Boysen erau dintr-o familie de „surse” cheie ale informațiilor sovietice, punindu-și frumosa viață și dîndu-se ca pe o jăluie în fața sovieticilor. În timpul celui de-al doilea război mondial el a fost cunoscut pentru activitatea sa în timpul expoziției lui Goethe. Parada sovietică care prezenta palatul german „do vezi asupra mizeriei” poporului rus.

Este cunoscut că sînt cu adevărat Harro Schulze Boysen, el este cunoscut ca fiind cunoscut cu neban le la Harro Schulze Boysen. El este cunoscut ca fiind cunoscut cu neban le la Harro Schulze Boysen, care nu e totuși un profesor. El este cunoscut ca fiind cunoscut cu neban le la Harro Schulze Boysen, care are bun simț, scrie: „Eu îi spuneam lui Harro că trebuia

să separe propaganda de munca foarte importantă a emis an ar
... de. Exigența a de a fi că o asemenea propaganda dirigiu
... ideala prin a lăd seputa. Ar fi fost îngrozitor dacă s-ar
fi compromis astfel sarcini mult mai importante. Harnack pro
... da nu tinea nece de a cuvintul. A continuat să le fi a
pe amândouă pînă la sfîrșit."

Oare nu era acesta ceea ce îl făcea să se moare de
... pe lăd seputa pe una pînă la capăt.

Sau nu era acesta ceea ce îl făcea să se moare de
... putea îndeplini terribilă sa
... a sa în parul său geneozitatea, cu
... în schimbul unor re
... care l-a salvat de salbatic în lăz
... el avea poate nev
... — pentru a s
... de a slefai patre o
... lăz...

Membrii rețelei sînt învă torturați. Heinrich Kummerow, ne
maiputînd îndura suferința, înghite sticla spartă a ochelarilor
săi: nu moare totuși. Atunci își deschide venele; i se dă ime
diat îngrijire medicală și din nou scapă.

Cu ajutorul unui material tăios își despică carnea între
degetele de la picioare și i cerea să i aducă pe care erau
să le infecteze. El salvă la timp de cangrenă. El fusese a l
... de la „Loewe Opta Radon”, firma de
... de radiocrometrie, ingenios sabote
... un sistem de ghidaj pe
... ale unei bombe reconoscătoare.

Walter Husemann, ajutor, încearcă să se arunce pe o fe
reastră deschisă și să ducă după el în cădere pe SS-stal P
zinger; sînt prinși la fir și cade de a cădea în gol.

John Se... Harnack încearcă să se sinucida

Pe una a determinat pe Linda Weslek să vorbească
plutusias... în ceafa

Schulze Boysen și Harnack, deși sînt arși salbatic, rezista
... Se face apel atunci la arsenalul supliciilor medievale:
... picioarele și antebrațele cu apăsarea unor cercuri de
... nu pot fi totuși determinați să vorbească.

Se încearcă apoi să se acționeze asupra soției lui Schulze-
Boysen, Libertas, carea i se promite că i se va salva viața dacă
va face declarații adevărate. Însămintata a refuzat relațiile
... .

Pe unul pe care uită să-l spună lui Kummerow îl încredin
tează unei deținute cu care împarte celula și care, în fapt, este
informatoarea Gestapoului. Libertas merge pînă acolo încît
... că aceasta dispune de anume relații cu apăsarea
... din închisoare scriso
... din
... pentru niște prieteni, în care face o serie de men
... despre mai multe persoane și le
... cunoștințe. Acestea ajung, bineînțeles, în d
... de Gestapo rețelei.

... în așa măsură încît se încearcă să se deter
... patru ochi, aventuroasă și caecum nădărnica. Li
... evident făcută pentru a calce în îndărăt voința
întepat în mărăcinii ei și s-a pierdut.

Dezoperirea unei asemenea rețele de spionaj, care fa
ceea parte funcționari aparținînd mai multor
... în stat, avușese efectul unei bombe Hiro
... a membrilor ei.

Între timp fahrerul cerase să se pastorească. În rețea
... a fost clasificat de către Gestapo
... de a vorbi despre ea cum că era un
... la moarte. Iată ce spune în... West
... Gestapoului. Nu pot să vă spun
... asemenea fapte. Acuză...
... cu mentalitate înăpoiată să...

vorba de elita societății. Nu se face nici o mențiune la radio sau în ziare. Colegii lui Schulze-Boysen cred că el a fost totuși în misiune în străinătate. Ministrul economiei, Funk, contase să-l trimita să-l întâlnească în Hamburg. El n-a aflat decât în ultimul moment de trădarea lui Schulze sau Ulrich von Hassel. După aceea, el a continuat să-l asiste și să-l ajute în jurnalul său. „O vastă conspirație comunistă a fost descoperită la Ministerul Aerului și în alte departamente. Pare să fie vorba de niște fanatizați adversari ai regimului, care pretind că au vrut să creeze o organizație «de schimb», în eventualitatea unei victorii a bolșevismului”. În saloane, în anticamerele ministerelor, pe culoarele cartierelor generale se vorbea mereu de acest abces al căruia necropsicopul se deschisese, lăsa să infecteze atmosfera. Re-

fiecare spunea că știe totul, iar ceea ce nu știa inventa; afacerea devenise un mit și bânuielele erau fără margini; Berlinul tremura de enervare, iar în ultimul timp începuse să tremure și de groază pentru că, acolo, pe malurile Volgăi, la Stalingrad.

Afacerea afecta substanțial chiar prestigiul virfurilor regi-
mentului. Se știa că Goring, mare mareșal al Luftwaffe, fusese implicat în ea. Simțind pericolul, mareșalul reacționează viguros.

Mai târziu, când Ribbentrop își va scrie memoriile în ce-
lebritate, în 1946, va scrie că a vădit ceva pentru a-
rătațiile sale cu Goring:

„Când eram cu fuhrerul și cu Goring, acesta din urmă îi
așa că... Hitler în fața lui și atunci...
...pe care a căștigat...
...Goring și a admirabil...
...pe lângă Hitler...
...la castelul K...
...pe Hitler despre afacerea de...
...Orchestra Rose, în care...
...de la Luftwaffe, Goring a...

...pe un funcționar...
...Hitler, caruia nu i era pe plac pe...
...a fost, ca de obicei, de...
...adevarului, a trebuit ca ea să...
...Gestapo este neînșelător de...
...cu prizonieri...
...o multime de secrete.

Goring începe atunci o insistență campanie de convingere
...Hitler să ordone...
...Luftwaffe și nu de...
...Gestapo...
...de câteva luni...
...prizonieri tot ce-l interesa

Ilse Stöbe, alias „Alte” (Batrina) era funcționară la servi-
...informații al Ministerului...
...în contul Moscovei...
...Rudolf von Scheliha. Ilse este o tinăra comunistă convinsă și fără
mistere.

Din punct de vedere estetic, Rudolf și Ilse nu constituiau
un cuplu reușit, însă era destul de eficient din punct de vedere
informativ.

Salariul lui Scheliha și dota soției sale ar fi fost suficiente
...treținerea haremului și...
...la rînat. În 1937 ajunsese la concluzia că singura soluție con-
...pentru o...
...situația sa, era să-și tragă un glonte în creier. În acel mo-
...intervent...
...vice și de la Centru care i-au plătit datoriile, salvîndu-l de la
trăcerea pe lumea cealaltă.

Nu cum aștem amănunte de...
...dar și...
...La Moscova...
...pseudonimul de „Anna...”

facnis pentru casierii terului prin enarmitatea sumelor care i se vârsau. Serviciile sovietice sînt zise că și prefera oamenii de celeră ai agenților plătiți. Dar Schelha era pe atunci consilier de a basada la Vîșevai unde se jaca o partidă diplomată a celeră. El era cel mai îndreptățit să informeze Moscova asupra celerălor germane de a alpi. Pe omnia la coalția antioveretă.

Raportele sale erau pînă la șase mii cinci sute de dolari virat pînă Chase National Bank din New York, via Creditul Lyonez.

În timpul războiului Schelha a fost chemat la Berlin, dar a contencinat să primească știri mari de la sovietici. În februarie 1941, lui i s-a remis, prin intermediul Ilsei Stöbe, care transmitea rapoarte către Schelha, suma de treizeci de mii de marci. Pentru luna mai trimiza pînă la „Barbarossa” și a trimis pe de la marea rusă la celerăle lor și la obiect pe Director văgăvă în noua sistem de comenzi. A reușit la Kent. Pe 28 august 1941 el și un sapian în marea de la celeră sa telegramă ca cele pe „Alte”. Kent primea un mesaj pînă la care se ordona să ia contact cu „Alte”, care locuia în Wielandstrasse 37 — Berlin, și să rămână o legatură radio independentă de grupul Schelha. Boyer, Kent a lăsat la celeră cu un specialist în transmisiuni, o nuntă de Karl Schelze pe care o a prezentat Ilsei Stöbe și la înaintea cu transmisiuni rapoarte lor la Schelha. Telegrama în care se menționa pe celeră de „Alte” a fost decupată ca și celelalte.

Pe 12 septembrie 1941, Ilse Stöbe îi ajunge din urmă pe tovarășii săi la închisoare. Refuză să mărturisească ceva, în celeră text a celerărilor. Contencina s-o interogheze. Dar numai în vederea obținerii mărturisirilor sale vor Himmler și Goering să cîștig pe timp și să vază mult mai departe, gîtu celeră acceptare unei a celeră. Dar, acum se confirmă că Director al celeră credea că a descoperit minunea minunilor, codul „Alte” sabel”.

La începutul lui septembrie, stația de recepție germană din Plaza interceptează și descifrează această telegramă adresată de Director unei rețele de rezistență celeră. „Avertizați „Alte” Berlin — Charlottenburg 37, Wielandstrasse, de sosirea a celeră la Köster”.

O temere de-a Gestapoului se instalează în apartamentul lui Stöbe. Doi polițiști se ascund într-o cameră a imobilului din fața Capcanei în care va cădea Köster e gata și va permite pînă să fie amestecat Ministerul de Externe în scandalul Orice celeră Köster. Dar iată că o lovitură de tranșet petreacă dintr-o celeră celeră naziste ocupate mereu cu întinderea de celeră una celeră și le face dintr-o dată solbide. Afacerea celeră mentelor din Stockholm.

ULTIMA BATALIE A LUI SHERIDAN

În 15 septembrie, capitanul de vânătoare Sheridan a fost din nou rănit, ajungând în ambulanță cu o răană la spate. Ceva zile mai târziu, Hatto Schütz a fost rănit.

Nu s-a cunoscut printr-o coincidență că, pe 15 septembrie, la aceeași faclă, se pune la cale și L. S. și că se va lua totuși aprobare.

În aceeași zi, legenda care circula în rândurile lui Sheridan, că el ar fi rănit de o bombă, a fost rănit de o bombă. Nu s-a cunoscut printr-o coincidență că, pe 15 septembrie, la aceeași faclă, se pune la cale și L. S. și că se va lua totuși aprobare.

tru a fi împiedicat s-o facă.

Într-o zi, pe 15 septembrie, a fost rănit de o bombă. Nu s-a cunoscut printr-o coincidență că, pe 15 septembrie, la aceeași faclă, se pune la cale și L. S. și că se va lua totuși aprobare.

ceput să discutăm

[illegible]

dar cae conlaminat la moarte trebuie să fie înghițit sau de-
cimat. În Germania nu se spinzura. Curtea era compusă din
trei judecatori. Acuzăria urma să fie susținută de procurorul
Manfred Rieder, oberstgenchwart din Luftwaffe, caruia i s-a
dat ocazia zelului său fanatic, poteca de la copoul lui Hitler.
Așadar desemnați din oficiu nu au avut timp să se alege de
ce să se pare, de altfel, ca unul dintre ei nu a nădărnici
suficiență.

pronunța pedeapsa cu moartea, ea nu va fi aplicată.

— an.

dominate usua — poate chiar că o să-i dea drumul la
șitul procesului. Dosarul procurorului se sprijină
regime pe declaratiile ei și domnu de la Gestapo i-au
că ea este ceea ce era în Anglia „un martor al Coroanei”
cunoașterile și marturiile ei împotriva complicilor să
s-o absolve de pedeapsă. Deri și ea, Libertas, „martor al G
tapoului”, se va bucura de binefacerile prevederilor acestei
E adevărat că în codurile germane nu se prevedea nimic
acest sens, dar de mult timp justiția din Germania făcea ce
voia cu codul. Libertas este sigură că o să iasă din

citiva spectatori în sală: ofițeri ai Gestapoului și reprezen
tanți ai diverselor ministere implicate în scandal

Roeder a fost la înălțimea reputației sale. Lui îi era sufi

cau chiar libertatea...
Curtii martiale; el putea s-o confirme sau s-o infirme. Dar în
acest caz deosebit Hitler își rezervase el acest privilegiu, ca
pret al renunțării la un tribunal al poporului.
Soarta celor treisprezece stătea deci în mîinile lui. Un me

cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de

cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de

cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de

cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de

cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de

cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de

cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de
cauționeze în fața citorva năzbîti erotice: ei îi cunoșteau, de

Pe 22 decembrie 1942 trei zile mai târziu, li s'au unsprezece
aveau să moară.

Execuția lui Herbert Gollnow și a colonelului Gollnow
fusese amnată pentru că aveau nevoie de ei în al doilea proces
cu Medal Harnack. Local lor fusese luat de Rudolf von
Scheliha și Ilse Stöbe.

Ziua de 22 decembrie a fost lugubră și rece; un vânt
glacial din est sufla în direcția Berlinului.

Femeile au fost decapitate, conform legii. Pentru a des-
crie. Avuți lui Libertas a se dezvalui ca tovarăsa de viață
și confidența sa, Gertrude Breiter, era infamatoarea Curator
la care ea nu credea de stăpân ei, Libertas în sala ma-
mei sale:

Mă așteptam să vedeți cupa amară a pînă la tînd și
să știți că persoana în care aveam deplină încredere Ger-
trude Breiter nu a trădat și ea nu am trădat, din cauza
pînă. Voi nu să fiți libertă și să revin lînga tine și să
ce ne va salva pentru gresala mea.

A doua zi pe 23 decembrie mama ei, frumosa
Libertas care pînă s'au renunțat alergase la Berlin și
la pînă la locurile închisorii pentru ca să se dea fetei
cîntul de Crăciun pe care îl pregătise. A fost respinsă
și li s'a spus că Libertas fusese executată cu cîțiva
zile înainte. A doua zi, epuizată, înghițită de groază, ea fe-
meie s'a dus la prietenul său, mareșalul Göring; acesta îi ce-
rea adesea să cînte la pian pentru invitații săi. Göring a simu-
lat că nu știe nimic.

În celălalt capăt al corupt barbați au fost transferați
Pune Albrechtstrasse la închisoarea din Plötzensee înainte
de a se prinde celălalt. Harro a ascuns într-un interstiu al pe-
retilor un poem pe care îl scrisese atunci.

Îl privea pe un alt prizonier de existența lui, care dă-
dă la el și se gândea să se ducă prin ruinele mobilului. Ca pen-

trădare poemul scăpase intact. El se termina cu stînga urmă-
toare:

„Argumentele ultime

Nu sînt ștreangul sau cuțitul

Și-ai noștri judecători de azi

Nu vor fi și la judecata de pe urmă”.

Au fost închiși în opt celule. Fiecare condamnat a avut
dreptul să scrie o scrisoare de adio.

Iată ce a scris Arvid Harnack familiei sale:

Dragii mei,

Pînă cîteva ore, eu am să vă așez a scrisă vrea. Aș vrea
ca să nu vă mulțumesc încă o dată pentru tot ce faceți cu
care înconjurat, mai ales în timpurile acestea din urmă
cînd lîngă la această dragoste povara nu s'a putut na-
ușoară. Sînt, deci, calm și fericit.

Aș fi vrut să vă mai văd o dată pe tot dar nu e po-
sibil. Gîndurile mele se îndreaptă spre voi; fiecare trebuie
să știe asta, mai ales mama.

Pentru ultima dată, vă îmbrățișez pe toți.

Al dumneavoastră, Arvid

P. S. Trebuie ca dumneavoastră să sărbătoriți Crăciunul
ca de obicei. Aceasta este ultima mea dorință”.

Harro Schulze-Boysen scria:

„Dragi părinți,

Iată momentul a sosit în cîteva ore voi părăsi „cul” meu
Sînt perfect calm și vă rog și pe dumneavoastră să fiți la fel
și alături vestea cu nepăsare. Lucrări atît de importante sînt azi
în lume pe acest pămînt încît o viață înmăscă care se stinge
nu mai contează.

Despre ce a fost, despre ce am făcut eu, nu vreau să mai
vorbesc. Tot ceea ce am făcut, am făcut din capul meu din
inimă și cu convingere.

Hans i-a scris Ildei o scrisoare în care o îndemna să nu se frăminte pentru viitor și să se bazeze pe carea Hans i-o oferea viitorul.

Aminarea nu sosea. Hoffmann, sufocat de cruzimea acestor evenimente, se gândea probabil la fiul său, venit pe lume la 27 decembrie în închisoarea unde era închisă soția sa. Ilde Hoffmann se gândea la fiul său, venit pe lume la 27 decembrie în închisoarea unde era închisă soția sa.

Ilde Hoffmann se gândea la fiul său, venit pe lume la 27 decembrie în închisoarea unde era închisă soția sa. Ilde Hoffmann se gândea la fiul său, venit pe lume la 27 decembrie în închisoarea unde era închisă soția sa.

Gardienu i-au scos pe condamnați din celulele lor și i-au adunat în curtea închisorii. Acolo s-au așezat pe bănci și au așteptat. Gardienii i-au scos pe condamnați din celulele lor și i-au adunat în curtea închisorii.

Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei. Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei.

Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei. Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei.

Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei. Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei.

MARELE JOC

1. În cazul în care se constată că un agent de securitate este
 2. implicat în activități ilegale sau în activități care pot dăuna
 3. intereselor naționale, se va lua în considerare suspendarea
 4. temporară sau permanentă a activității sale. În cazul în care
 5. se constată că un agent de securitate este implicat în activități
 6. ilegale sau în activități care pot dăuna intereselor naționale,
 7. se va lua în considerare suspendarea temporară sau permanentă
 8. a activității sale. În cazul în care se constată că un agent de
 9. securitate este implicat în activități ilegale sau în activități
 10. care pot dăuna intereselor naționale, se va lua în considerare
 11. suspendarea temporară sau permanentă a activității sale.

a vorut dintr-o dată să se lăture de cârmă la guvernul acesta, tacind el ar fi trădat Moscova?

Fortner probabil s-a se înșală confundind Orchestra Rădădă la sunetul tăuturilor cu rețelele năvălitoare pe care Central le va monta mult mai târziu, când va fi pace. Că dacă Moscova ar fi dispus în Franța de asemenea rețele Trepper nu ar fi fost frământat atât de mult de problema transmiterii, căci asemenea situație arată că el ar fi ordonat să fie recrutate cîteva radiotelegrafisti din rezervă.

Trei rețele? Să zicem că da. Poți găsi cadre, poți recruta agent, poți forma radiotelegrafist. Dar sursele? Ele nu se pot găsi în multe după dăruirea. O sursă nu se formează, se descoperă și se captează. Teoria lui Fortner se aplică doar în cazul lui Gersvoger, sau al lui Katz. Trepper poate să a tradăze pe a vechi camarazi, ei au înlocuitorii lor în rețeaua de rezervă. Dar cine îl va înlocui pe Maximovici? Cine o va înlocui pe Kathi Voelkner?

Minuțiozitatea Directorului nu merge totuși pînă în a prevedea în 1942 „surse de rezervă” și „surse care dorm”...

Puțin importă slabiciunile explicației lui Fortner. Acesta l-a arestat pe Trepper și a petrecut cu el mai multe ore. El este convins că nici frica de suferințe, nici frica de moarte nu l-ar fi făcut să vină ca. Răpărtile Gestapoului, și l-a arestat. Trebuie deci că a fost un motiv la mijloc. Care?

Specialiștii francezi au toți aceeași părere.

Trepper, o dată arestat, nu s-a mai gîndit decît la protejarea Partidului Comunist și a organizațiilor sale satelite. Arestarea Comandului Central era urmanta ca înfrîngerea și captivitatea lui Trepper să o facă pînă în ultima zi a războiului. Franța și a năvălitoarelor de la răsărit de reușita a invadării Germaniei raportat, adică indicat, de el sau fost lăsat să fie încredințat raportat de el sau de o pînă în cel mai mult vorbitor.

Central însă era de o prudență extremă. Rămînd la contact el manifestă o oarecare imitare din aceeași cauză.

Acest comitet fantomă se înconjoară cu o asemenea protecție în care trebuie cel puțin cincisprezece zile pentru ca să ajungă la cea mai mică dintre întrebările mele. Tot el în ultima departe, adaugă, nu fără să recunoască: „Comuniștii pot să ne dea lecții în materie de prudență”. Motivele acestei prudențe și ale îndurării germane sînt evidente. Arestarea Central ar fi dat o lovitură mortală rezistenței comuniste în întregime. Or, prin Trepper, Gestapoul avea posibilitatea să ajungă pînă la el.

Acesta probabil i-a predat pe cei care mai rămăseseră din rețea și să convinga Gestapoul de bunăvoința și de sinceritatea spre a sălăsi astfel numeroși oameni, care de altminteri lea cei trădați.

Dar dacă ipoteza era adevărată, asta nu înseamnă că ea este exclusivă. Există oare vreo certitudine că atît de rău el se fusese cu adevărat determinată de raționamentul care i se atribuia?

M-am dus la Stuttgart să discut în această privință cu Heinrich Reiser.

Reiser este un om voinic, cu părul alb, tăiat foarte scurt, cu o față aspră și pielea roz-lăle pe un corp înalt și musculos. Bratele și vorbește în franceză cinci ore în șir fără un gest, fără o mișcare, fără o tremurătură a feței. El vorbește cu o precizie dește. Fiecare cuvînt cîntărește o tonă.

Fusese hauptsturmführer S.S., dar un bătrîn copoi profesional și Giering. Specialist în contrașmugă a fost în perioada la Paris la începutul ocupației. Giering a sîdit Comandoului, făcea continuu naveta între Berlin, Bruxelles și Paris. Infantul Reiser însă, nu se mișca din loc. Giering supraveghea

totul pe scară internațională, iar Reiser era adjunctul lui, care comanda în Franța.

În Spania — în pînă la Orchestra Roșii am luptat încă înainte de a cunoaște Comandantul pe care în Sokol eu l-am arestat.

Nu știu dacă e lăsată pentru răz. Credeam că era vorba de o rețea de rezistență arestată la ordinele Londrei. Berling a cerut marea. Dacă eu fuses torturat, aceasta s-a întâmplat la Berlin, nu la Paris.

Încă de la sosirea mea în Franța, eu le-am spus oamenilor mei că nu trebuie să tratăm pe prizonieri în secret, că nu trebuie să avem nevoie de ei. De altfel, la sfîrșitul războiului, noi am fost arestați de francezi și ținuți foarte mult timp în închisoare, dar a doua zi s-a terminat pentru o neașteptată schimbare.

Dacă am fi torturat, nu ne-ar fi dat drumul așa ușor. Pentru recalcitranți, pentru cei care nu voiau să vorbească, era un secret că se dădea un raport independent. Serviciul pentru informații nu putea să se poarte cu o lucrare foarte bună.

Pe Katz eu l-am arestat. L-am prins cu ajutorul lui Raichman, care cunoștea cîteva adrese ale unor oameni ce aveau legături cu Katz. Am găsit că toate adresele acestora sa fie pînă la urmă date, dar am avut la noi un rezultat. Pînă la arestarea Marele Șef eu nu cunoșteam, dar după aceea Katz pînă la închisoare. Se putea să-l găsim la poșta. Într-o noapte s-a refugiat la o prietenă, o comunistă, pe care Raichman ne-o semnalase.

Supraveghetorii m-au alarmat și m-am dus și l-am arestat.

Oare să-l înșele memoria? L-am întrerupt: „Domnule Reiser, cred că trebuie să știe că Katz s-a fost trădat de Trepper și de alții. Nu e adevărat. Marele Șef n-a trădat pe nimeni. Dacă ar fi trădat, eu aș fi știut, eram aceluși prezent în permanență.”

Raportul Gestapoului e totuși explicit. Trepper i-a telefonat lui Katz și i-a fixat o întâlnire la stația de metro Madeleine în fața monumentului Morris. Cînd Katz a fost adus în strada Saint-Sauveur, Trepper i-a spus: „Trebuie să lucăm cu domniile acestor. Lucrul s-a sfîrșit.”

Reiser se așază puțin mai bine pe scaun, își măsura o hîm și începe să vorbească.

„Am spus-o pe mine, domnule. Dacă vreți să înțelegeți ceva din afaceri asta, nu trebuie să credeți nici un cuvînt din ce spune Gestapoul despre Marele Șef. Mai înțelegeți? Nici un cuvînt!”

SOARE ȘI CEATĂ

Marele Șef l-a adus în strada Saussures. Aici a fost prins de stăpînul locurilor, sturmbannfuhrerul SS Boemelburg care cu două săptămîni mai devreme plecase să-l aresteze pe Kerst a Musiba Boemelburg, vazîndu-l pe Trepper, a exclamat: „Ah în sfîrșit îl avem pe ucoul sovietic!” În timpul juratelor ce oră care a urmat, Comandoul a telefonat la Berlin vestea și l-a urcat pe prizonier într-o mașină, care l-a dus la închisoarea din Fresnes. Mașina în care era dus prizonierul fusese în adăla de alte cîșin, taxte de polițiști înarmați. La Fresnes nu se petrecut decît o noapte chinuata, căci, conform instrucțiunilor, a fost legat cu mîinile la spate.

A doua zi Comandoul l-a adus pe Trepper din nou în strada Saussures și l-a băgat într-o celulă împovăraată la parter.

Avea să rămînă aici două luni și jumătate. I se făle, hrană bună și țigări.

Cum el suferea de o boala de inimă, un medic al Wehrmachtului venea și-l îngrijea la fiecare trei zile. Reiser povestește chiar ca prizonierul avea permisiunea să facă cîte o bătă de deaa sau de trei ori pe săptămîna într-un spăliu de la ultimul etaj al anobilului. Intrucît prizonierul se plînsese de

plăc sol în care îl arunca în acțiunea. i se dădu un dicționar hîrtie și un creion pentru ca el să poată să-și omoare timpul liber cu perfecționarea cunoștințelor sale de limbă germană. Interogatoriile sale se desfășoară pe tonul cel mai familiar. Ele aveau, de după amiază, căci dimineața membrii Comandului nu erau în cea mai bună formă intelectuală. „Safereau de malmareala” căci nopțile și le petreceau prin localuri. La noapte se întâlneau într-un bar răsesc. Aceasta însemna însă nu un amuzament să răsădă în ambianța Orchestrei Roșii. De chetli, Comandantul o întâlnește aici pe cîntăreata Suzy Solidor, care îi seduse și îi anexă clientelei cabaretului său personal din strada Sfînta Ana numărul 12. Acolo, în fiecare seară Giering și oamenii săi își regăseau metresele (femei aparținînd serviciilor civile ale Wehrmachtului, și angajate ca tîlci considerabile de alcool, ascultînd-o pe blonda Solidor cîntînd cu voce et az sîta „Aveam un camarad” sau „Lili Marlene”. Aceste cîntecuri melancolice nu excludeau buna dispoziție. De exemplu într-o zi Suzy înapoiată de la Berlin povestea că a văzut gura de la barica împiedată cu drapele cu inițialele SS. Era vorba natural de standardele desfășurate în marea 1. Himmars. Dar cîntăreata simulînd că ignora evenimentul spusese: „Nu trebuiau totuși ca, în onoarea sosirii mele, să se obosească să-mi pună inițialele pe drapelele acelea”.

După dejun, Giering și Trepper se instalau în fața unei mese de cîntec și a unui bînc enorm de cafea. Palavrăzau după amieze întregi ca doi vechi camarazi, făcînd schimb de amintiri, și numai rar cite o îndepărtare de la o conversație le amintea că nu erau de aceeași parte a baricadei. Într-o zi, de exemplu, Giering îl anunță că Armata Roșie trecuse recent Niprul, adăugînd: „Cei de la Berlin au început să numere flăcările care se despart de front”. Atunci Trepper îi povestea anecdota celebră că în 1918 kaiserul își manifestase față de aliatii săi că dorea de a vizita frontul. Acesta, zîmbînd, i-a răspuns: „Răbdare! Sare curînd are să vîină frontul la noi”. Giering

devine palid la față și prizonierul său, care înțelege că a mers prea departe, adăugă: „Dar, știți, fluviile curg cînd într-un sens și cînd într-altul”. Această remarcă avu darul să-l liniștească pe Giering. Șeful Comandoului slăbea fără încetare și vocea sa nu mai era decît un gîhăit cavernos, cancerul înainta mai repede decît Armata Roșie.

Trepper îi împătimea suferințele și-l încuraja să mănînce consumul de alcool — singurul mijloc, după el, de a face să se reducă durerea fatală. Curios, Marele Șef devenise un te de consilier medical pentru Comandă, distribuind în jurul cabaretelor și slătarilor gratuite. Clientul sau cel mai asiduă era asistentul lui Giering Willy Berg (Hügel¹) pentru pretențiile sale la Comandă. Această suferințe, după ce bea, erau extraordinare. Marele Șef îl reconforta spunîndu-i: „Eu unsose o farmacie parafarmacia care deține un remediu miraculos, va trebui să ne găsim o cura acolo într-una din aceste zile”.

Cu ocazia prizonierului obținu permisiunea să iasă în oraș. În primele zile cînd a părăsit temnița pentru o plimbare, mașina lui a fost în permanență însoțită de două mașini ale Gestapo-ului. Apoi, cînd a fost redusă la jumătate și mai tîrziu suprimată deloc, Mașina mergea deci singură pe străzile Parisului. Cînd Trepper aflîndu-se doar doi zăndami. Mașina lui a fost precocitate a fost abandonată, prizonierul a fost lăsat să se deplaseze un singur gardian care era cel mai adesea Willy Berg. Acesta din urmă îl implora de nenominate ori să-l lăsa să meargă la faimoasa farmacie, dar Trepper refuza mereu să-l lăse să meargă, și lăsa Berg stăruind prin a crele că cîntăreata și simpla povestea că remediu miraculos

și povestea cîntăreata și rețelelor belgicane și olandeză au fost lăsați de o vreme la fel de blind. Efrenov și Wenzel au fost lăsați să meargă un apartament rechiționat în strada Au-

¹ În germană Berg înseamnă munte, iar Hügel — colină. — N.A.

... în Bruxelles. Winterink era la Amsterdam. Comandoul, din prudență, considerase că era mai bine să-i utilizeze numai pentru redactarea mesajelor. Se temea ca ei să nu aibă niciun acces de conștiință și să aducă la cunoștința Moscovei situația lor. Cei care s-au așezat deci primii la „pian”, încercând să rennoască dialogul cu Moscova, au fost specialștii germani. Întrucât ea lor însă a eșuat, Centrul a continuat să nu răspundă.

Nu e de mirare, întrucât „pianist” are tehnica sa personală. În semnificația sa tot atât de individualizată ca și vocea sau arpeggiile site digitale, el emite după un ritm mai mult sau mai puțin rapid etc. Interfăcutul său de la centrală îi creează nămele și îl identifică după felul cum lucrează. Dacă „pianistul” e înlocuit, el poate descoperi imediat înșelătoria.

Dupa câteva săptămâni de tentative ne reușite, Comandoul a hotărât ca în transmiterea mesajelor să fie folosit capta „Centru „pianist” renunțând la contactul cu Centrul. Acesta se mira: „Ce s-a întâmplat?”

Comandoul îi pune să răspundă: „A fost o nărecare confuzie datorită arestărilor: acum totul e bine”.

Căderea materialului transmis a liniștit curând îndurerile Moscovei. Așa a început idila. Un fost membru al Funkabwehrului povestește:

Pasajul prizonierilor pentru munca lor devenise o adevărată tanc. Condițiile lor de viață erau acceptabile. Se bucurau de o mică libertate și relațiile personale cu ofițerii germani care îi supravegheau s-au îmbunătățit continuu”.

Acstea le trăiau în închisoare într-o atmosferă de nemuritoare reciprocă. Au influențat și la urma în caldura cămărașilor. Era aproape un cântec. Mămurii pentru că aveau acces la o sală de joacă, o cameră la a de tehnica radioului, despre care, prin esecul deosebit, tot timpul. În al doilea rând, se aveau împreună de din nou, la prânz, mîncau aceeași mînca, făcuseră o legătură, se simțeau ca și cum erau glorie care au fost reținuți din nou. Timpul este o mare pentru ei aproape un timp.

... războiului se estompau. Nu e mai deo... de o calitate de cazarmă, înhamata la aceeași... ca pas...

Dupa câteva săptămâni, dar fi fost gica unui vizitator sau... dinea dintr-o dată pe prizonierii de gardieni... Comandoul a fost informat despre acest fenomen. S-a în... el să se... impetiva unei fraternizări excesive, dar za... tanc. **Omul așa este făcut.**

Într-o noapte din ianuarie 1943, Wenzel și simpatizantul său, supravegheau în camera în care se găsea emițătorul. Într-o noapte se stinsese. Era frig. Neamțul se așeză pe vine și așeză... Wenzel se aruncă asupra lui, îl poartă zdravăn și se stese... afara. Cheile de la ușa de afară erau în... îl în... pe gardianul său și o luă la goană pe scară. A urse în stradă și se făcu nevăzut. Cu toate cercetările întreprinse de Comandou, Wenzel n-a mai fost găsit. Ingerul său parter îi lăsa la „pian”. Avusese destul timp să studieze tehnica prizonierului. Centrul nu a remarcat substituția. Nemții i-au mutat din închisoarea lor de aur pe cei doi prizonierii. Winterink și Efremov au fost închisi în cele două... concentrate din Breendonk, lângă Bruxelles, plătind cu o detenție mai dură libertatea lui Wenzel.

De acolo ei au continuat Funkspielul.

La Paris, data dulceagă a Marelui Șef fusese tăbăcită de... a celor din rețea capturati de Comandou. S-a vădit... o lovitură de pumn, îi zdrobise ochelara... Kaze... era sa era plina de tăcut. De asemenea... se simțesera unghiale. În arata degetele în... „Nu am spus nimic”. În cel... cu... cum a fost torturat acest, dar... chiar și după ce a fost avertizat... după sine moartea soției și a copilului... darca sa se datora dragostei pentru ei. Arestind-o

pe doamna Grossvogel. Comandoul o amenințase că va uide copilul sub ochii ei dacă nu l ajută să l atragă pe secol său într-o cursa. Nenorocita consimțise Grossvogel, în ciuda îndelurilor sale se dusese la apelul ei și fusese arestat. Asta se petrecuse la o săptămână după arestarea Marelui Șef. Dece această variantă a arestării lui Grossvogel pledează pentru nevinovăția lui Trepper. Robinson a fost capturat câteva săptămâni mai târziu de Reiser și Fortner. Conform afirmațiilor lui Reiser Comandoul l ar fi descoperit mergând după unele filiale ale Cominternului. l s-a fixat o întâlnire și el s-a dus

Ghemuit în fundul unei mașini a Gestapoului, Trepper a asistat la arestare. Când Reiser l-a avertizat că îl vor duce acolo pentru că să ajute eventual la identificarea lui Robinson.

Ma ele Șef i-a răspuns: „Pe acela, arestați-l dacă vreți. El nu mi-a făcut decât necazuri, nu ar fi o pierdere pentru nimeni.” Robinson, care se pretindea jurnalist, locuia într-o cameră de hotel, în care domnea o mare dezordine: cărți și dosare umpleau pînă la refuz sertarele și se înșirau pe mobilă. Reiser și Fortner l-au condus pe prizonierul lor năuc în birourile Comandoului. Acolo Fortner a început interogatoriul, fiind conform obiceiului său, foarte amabil cu prizonierul, ceea ce îl făcuse pe Robinson să exclame: „Dar de ce sînteți atît de dragi ca mine?” Liniștește Fortner nu știa ce să răspundă și begăreva. Apoi atunci, Willy Berg, care venea să examineze cu prizonierul, îl vede pe Robinson. Acesta ascultă cîteva întrebări și răspunde apoi, aparent satisfăcut de tonul interogatoriului, se napustea asupra prizonierului și-i dădea cîteva palme pe spate. Robinson se ridica, arînd: „Ce vreți de la mine? Eu nu sînt de ă un zău!” Fortner, foarte enervat, strigă la Giering: „Dacă începeți să lăutați, eu mă duc!” Giering nu o lăsa pe Berg să iasă afară, dar începînd din aceea zi, Fortner nu mai fusese în grațiile Comandoului. Fortner știa că Giering și Berg îl gaseau de mult timp de un formalism plictisitor. Prima dată cînd vazuse semne de lovitură pe fața unui prizonier el îi spusese:

Cereri care i-a fost adresată. Roeder i-a dat următorul
răspuns: „Pe lângă faptul că în garda împotriva omorării de
nevinovați a fost pusă în aplicare, Tribunalul procedat așa ca și cum
nu sfi având în vedere că a rămas încă de dăminat. I-a mai apar-
tine lui să dea o soluție definitivă și a terminat cu amenințări nedre-
cte la adresa celor care au încercat să mai intervină în fa-
vora a lui. Măcar dacă Herta și soțul ei, Frika von Brockdorf
au comparut în fața acestui tribunal. Acuzarea nu invocă
nici o dovadă în fața Tribunalului. Nu există nici o dovadă care
să nu fi fost în fața Tribunalului. Iată de ce, după ce am pronunțat
deciziile acestea, am dat o **condamnări la moarte.**”

Mădăd s-a întors în camera sa și a așteptat să vină s-o caute. Era foarte slabă, în corpul ei frumosa coafură blondă care-i era prințapala ei, părul ei devenise albă. Preotul Poelchau venise la tortura anei dintre radele sale. „Era foarte curajoasă, pe deplin conștientă dar e marile vizibil cu lumea exterioară. Pentru a deveni insensibilă la durere, se înconjurase de un zid, excluzând din universul său tot ceea ce era de ordin sentimental: reacțiile sale intime, familia sa etc. Numai fotografia mamei sale o mai scotea din cind în cind din această atitudine. Tinea ea ca o delegație mamei dar pasionante și ochii ei se umpleau de lacrimi. După ce acoperea fotografia cu lacrimi, își regăsea calmul”.

Pe 15 februarie, a tradus în englezește câteva din versurile lui Goethe

A doua zi, cind au venit s-o ia ca s-o ucidă, ea a spus doar atât: „Și totuși am iubit mult Germania”.

A mers la esafod cu pas hotărît, între doi gardieni.

Pe 23 februarie, sărbătoarea Armatei Roșii, Comandoul oferi ursului său sovietic o „cușcă” demnă de el. A fost condus la Neully, într-un hotel particular situat la întretaierul Boulevardului Victor Hugo cu strada Rouvray.

„Cușca” era înconjurată de o grădina, o construcție destul de fragilă, cu o fatadă de colane albe, care îți dădea în primă impresie un timp ușor de trecut. Gestapo-ul o rechiziționase pentru a și cauta din cei prizonieri să se vadă. A fost văzut aici fostul ministru spaniol Largo Caballero, colonelul de la Roque și mare număr de oameni de stat francezi. Aici zecile voluntari slovaci asigurau garda. Regimul liberal, fiecare detinut dispunea de o cameră cu tot felul de cărți din abundență. Mesele pregătite în afară erau servite în camera. Ușile erau închise cu cheia, dar era suficient să bată în ușa ca să ajungă imediat paznicul, gata să satisfacă orice cerință rezonabilă.

Dacă femeile de serviciu făceau curățenie numai cu asprătură.

Gestapo-ul avea dreptul la o plimbare zilnică în jurul fetei. În jurul curții, fie în jurul careului de legume pe care portarul Prodhamer și fetele sale le cultivau cu diaceste, în spatele hotelului, în laia care înconjura grădina fusese acoperit cu tablă neagră ca să nu se vadă prin el, dar tot mai rămăseseră câteva spații.

Prin noaptea putea să audă zgomotele orașului, conversația vecinilor și chiar șoaptele amoroase ale perechilor care veneau fără teamă să se reazeme cu spatele de grilaj, pentru că în fața sentinela nu făcea de gardă în afara hotelului. Așadar, în fața rezistenței, Gestapo-ul continua să păstreze în fața rețelului asupra identității periclitat, în fața rețelului de o deslășurare de forțe. Experimentele de la dreptul și la stăpînul casei era tot Boemelburg. Acesta a venit în fața și în fața lui Trepper însoțit de un câine. După un schimb de cuvinte, Boemelburg a amuzat. Pe de altă parte, el chiar a spus: „Banuam că așa îl cheamă, a răspuns Trepper, pentru că și eu am un comunism obișnuit să dea un fel de mîncare de „Haber” cu am găsit însă întotdeauna că aceste păsări sunt neobișnuite. Boemelburg a strîmbat din nas. Acest Boemelburg era un bărbat de cum sărca din pat, dar a căsătorit cu o fată care era de tragere cu pistolul. Intelegera fost în fața lui, dar a fost în fața comandanților sau ale unor periclitat, care erau tate de Gestapo.

Și cei de la Simex sînt la Fresnes, dar numai Alfred Corbin și Suzana Cointe știu pentru ce.

Pară la sora specialistului Terline în fața Comandoului. A plecat la Alfred Corbin procedul să-l țină în fața lui cu mîncare.

Pe 20 noiembrie, s-o a și fetele să au fost reazeme în fața rețelului din Fresnes și li s-a ordonat să se reazeme în fața rețelului.

spire perete. Auziră pași ce se apropiau : două sau trei per
intrară în celulă. O voce cu accent german sfătuia pe
să facă mărturisiri complete dacă nu voia să vadă pusă în
care o oarecare amenințare.

Cele două femei au auzit atunci vocea lui Alfred
răspundea că nu avea nimic de spus. Neamțul o sfătuia pe
Corbin să-l indemne pe sotul său să mărturisească. Ea
cîteva fraze, dar Alfred Corbin rămase liniștit. Cei trei
nieri au fost duși iar în celulele lor.

De se... , prezenta... bacilaureatul...
dusă de mai multe ori în strada Saussaies pentru a fi interogată
de Reiser. Acolo a făcut cunoștință cu unul din interpreții Ca
tapoului, oboerscharfuhrerul S.S. Siegfried Schneider, un
drăguț și foarte bine crescut, care trebuie că o simpatiza mult,
pentru că a acceptat să se ducă să caute în strada Cernuche
cărțile de școală ale Denisei.

Pe 3 decembrie sosi specialistul în torturi. Alfred Corbin a
fost dat pe mîna lui la orele șase și treizeci : n-a ieșit de acolo
decît după trei ore într-o stare aproape de comă.

Ședința debutase cu ciomăgeala coapselor, șalelor, picioa
relor și tălpilor ; după aceea s-a trecut la instrumentele de tor
tură medievale — aceleași poate care serviseră și pentru Schul
ze-Boysen și Harnack. Trei interogatorii de acest gen au avut
loc în luna decembrie, apoi specialistul a plecat iar la Berlin
cu valiza lui micuță în mînă ; Alfred Corbin n-a putut fi deter
minat să vorbească.

Keller fusese interogată în două rînduri de Jung, cu pămînt,
l... d... p... și... instrumentului...
p... ca... suportat mereu cu aceeași tălmăc.

Într-o zi, l-au anunțat că trebuie să fie gata de plecare.
Apoi au... în ceața și...
stofa... Reg... am ordin să va pun...
că s-a sosit sfîrșitul, căci ceea ce văzu în mîna soldatului era o

glia l-au pus și îl conduse pînă la mașina. Astat de el...
l... c... Pe drum...
răspanse. În acel moment...
a... Grossvogel. La cel de al...
uluitoare : Simexul ascundea o rețea de spionaj.

Dintre toți prizonierii, Keller s-a adaptat cel mai bine la
viata de penitenciar. Cătușele îl privaseră mai întîi de somn,
dar... tehnician...
fiecare seară, pentru a le pune din nou în zori. Din cînd în cînd
... și gardianul în timpul zilei. A...
... de domăreți și doi de ani...
... de Craciun el și a împartit... Keller. Pe...
... a fost impuscat de compatrioți...
o sensoare unui prizonier.

De la un timp, prin celula lui defilau în fiecare săptămînă
... de gardieni...
și veneau cu lacrimi în ochi să-și descarce sufletul lor îngrozit.
Keller îi consola cît putea mai bine.

Toate acestea l-au făcut să obțină postul invidiat de „adu
car” de sapă. El putea să circule pe coridoarele închisorii...
... cîteva fraze cu prietenii săi de la Stox. Avea...
... de încurajarea lui. Închisarea de la Fresnes nu era...
... particular din Neuilly... pe ca... de...

Keller, ex-șeful de securitate la Saxe, insistă asupra faptului că nu este posibil să se probeze activitățile secrete ale lui. Celălalt îi spune:

— Bun, am să încerc să vă scot din încurcătură. Dar, ori-
când ai la îndemână o asemenea situație, va sfătuiți să nu protestați.
Prietenul dumneavoastră vorbește germana?

Nu, Corbin nu cunoaște această limbă; Keller îi va servi
ca interpret. Dialogul e de altfel scurt:

— Domnule Corbin, vă dați seama de gravitatea cazului
dumneavoastră?

— Da.

— Cred că înțelegeți o anumită realitate: eu, în calitate
de avocat, nu pot să vă ajut. Trebuie să vă așteptați
la ceva cât se poate de rău.

— Știu.

Rar s-a mai văzut avocat atât de deosebit și apărare atât
de suprovizată. Corbin însă nu se mira de asta: parecă ea se
resemnase cu soarta sa.

Încetul cu încetul sala se umpluse de ofițeri care veneau
să se așeze pe canapele. Apoi, unul și-a făcut apariția, cu pe-
chelele în mână. Acesta nu era altul decât Manfred Roeder,
procurorul general al procesului belizezilor. „Coporul lui Hitler”
continua vânătoarea, lăsând în urma lui o diră de sînge.

După ce obținuse pedeapsa capitală pentru vreo șazeze
membru al rețelei belizeze, plecase cu echipajul său judecăto-
resc la Bruxelles, de unde foarte repede îi trimisese calaului un
transport de condamnați. Iată acum la Paris, unde a venit să
reglementeze problemele rețelei franceze.

Într-o seară, la sfârșitul zilei, și prezintă rechizitoriul
deosebit. Keller sare din scaun. Acesta nu e decât un
cât de cât șef de securitate. În simplul lui, în plus, în sala
de judecată și faptul că a fost arestat, în declarațiile lui a
dat dovadă de cizitate. Roeder îi ordonă lui Keller să se așeze
și-i citește sentința: „Cinci ani muncă silnică”. Avocatul n-a scos

un cuvânt în cîuda sfatului său. Keller strălăcește la fața în-
săși, pentru că n-are făcut nimic, se poate așa ceva? Atunci,
apărătorul se ridică și nu mai are nimic de spus. Celălalt
va sfătui acestui om putea să se întindă, dar a dăruie
nu. Vă rog să va mai gândiți! Roeder citește apoi sentința
pentru deliberare împreună cu asesorii săi — niste ofițeri
superaudiți de la Luftwaffe. Revine la sfârșit la următoarea
sentință: „Trei ani muncă silnică”.

Veni apoi rîndul lui Alfred Corbin. Roeder îl întreabă:
„Vă dați seama de gravitatea actiunilor dumneavoastră?” Co-
bin răspunde: „Da”.

Se trece imediat la citirea sentinței. Pedeapsa cu moartea
prin decapitare. Apărătorul n-a deschis gura. Roeder strigă:
„Vedeți, chiar și pentru spanzar, re-
comandăm parzi capul”. Atunci, Alfred Corbin, care era la
cîrmă, cu vocea lui slabă, aproape în șoaptă: „Asta n-are
importanță, dumneavoastră veți pierde azee”.

Roeder, statopul, iese din sala tribunalului. Într-o clipă
a dat înapoi la Fresnes. Alfred Corbin n-a scos nici
un cuvînt. Scara, cînd i-a dat lui Robert Corbin ameli-
ta, Keller i-a suflat: „Fratele dumneavoastră a făcut un
cîrmă. A primit maximum. Aprape tot cîrmă. Orice
cîrmă a primit maximum. Au așteptat la Fresnes pînă a
fi condamnate la moarte. După un an și jumătate
de închisoare, obiectul german era de a se trece la execuție
exact la o suta de zile de la pronunțarea sentinței”.

Din pe 15 aprilie, hai dăruia în închisoare. Într-o zi
a fost izolat în rețea și a alina în cîrmă. Nu a scos nici
un cuvînt, exact și identitatea lui. Frații lui, Alfred și
Maximilian, Katz, Robinson și Lincolnton. Timpul lui
prezent: frați Corbin, Jeanne Alfred Corbin, Jeanne
Leopold Robert Brever, Sazana Corbin, Corbin, Sazana

(fosta metresă a lui Wenzel) cu soțul ei și, de asemenea Ludwig Kainz inginerul de la Todt.

Kath Voelkner era absentă. Ea fusese judecată de Riefse și auzise condamnată la moarte și salutasă cu pumnul în înspanind ca un saris. „Sint fericita că am putut face ceva la mine și de rău pentru comunism”. Fusese executată imediat.

Denise Corbin nu și-a părăsit celula. La sfârșitul acestei săptămăni a auzit ceva mișcând în celula alăturată. Era Suzana. Că ea pe acolo instalau aici pentru câteva ore. Când a dat pe zădărnice au putut comunica. Suzana a anunțat că Denise va fi eliberată și transferată în alta parte. Gardienii au venit și au luat o namă pe Suzana, ignorind o pe Denise.

Din cauza că Denise era toasă de neînșelătoare se credea că ea nu împartășește și ea soarta celorlalți. Când ajunge în strada Saussaies, plângându-se de nedreptățile care făcea, va striga: „Toată lumea a plecat, afară de mine. De ce eu? Eu sunt o femeie”. Tulburările sale au marcat o perioadă de săptămăni, după care, în iunie, a fost eliberată chiar la timp pentru a se căsători.

Într-o zi, când plecau majoritatea celorlalți, Denise a văzut pe Alfred Corbin. Un nău primu deosebit de mare și un om mare cum Keller este, un bătrân. Alfred Corbin era un om mare, altul ca Robert Corbin, care era un om mic. Dar acum condamnatul și 2 alții erau în camera de la Fresnes, un loc în care erau condamnăți la moarte. Când Denise a văzut pe Alfred Corbin, ea a fost cucerită și a fost foarte furtivă. Așa că Denise a fost nevoită de brăde. Așa că Denise a primit actele de identitate ca să fie eliberată și să plece după arestare. Detinutul au fost eliberați până la Gara de Nord. Acolo au fost imbarcați în vagoane de la care la opt prizonieri într-un compartiment cu uși sigilate și închise și cu gardieni SS plimbându-se în jur și cu o lope culcată cu arma în mână. Prizonierii fuseseră

grupati în funcție de gravitatea condamnării. De exemplu, Robert Corbin putea să-l vadă pe fratele său dar nu putea să vorbească. Alfred era într-un compartiment de condamnați la moarte. În compartimentul lui Robert Corbin se găsea și baronul Jasson, aproape septuagenar, dar de o vioiciune care l-ar fi făcut să reziste la orice și care deluța încotrua ane de dezechilibru. Tot acolo se afla și Ludwig Kainz care nu se arăta decât ca un om al activității sa informativă. El nu fusese condamnat decât pentru corupții și hursă neagră.

Spre amiază au făcut o oprire la Lille. În camera de închisoare ermetică era o caldă a iugului. Prizonierii impletau să li se dea apă. Gardienii i-au dat o cană lui Keller (ales că era de încredere), ținându-se cont de preferințele lui morțu și de faptul că el nu donat să meargă să caute apă. Când Keller a primit apa, el s-a dus însoțit de un soldat. Într-o cameră de la camera de la Fresnes, gardianului autorizată a avut o discuție cu un mare înțelare la chevetă, și a permis lui să se elibereze și să se deschidea spre libertate. Keller era un om mare și puternic. La urma urmei, el nu avea de ce să se elibereze.

Se credea prea mare să evalueze că ar putea să se elibereze și să fie condamnat la moarte. A revenit la camera de la Fresnes. A doua oprire a avut loc la Bouxte. Într-o cameră de la Fresnes spre ei un grup de prizonieri erau eliberați și erau eliberați la picare. Aceștia erau în camera de la Fresnes și erau eliberați din torturată. B. and K.

Înșta nu a cunoscut, desigur, echivalentul Breendonckului: înșta al acestor locuri nu se potrivește cu niciunul din Dachau, Buchenwald și Buchenwald unde se eliberau prizonierii.

Regimul alimentar era în așa fel de dezechilibrat încât nu repede de prizonieri în febre de moarte. Prizonierii erau organizați în echipe de muncă pe care erau eliberați de muncă epuizante. Gardienii minau bisturiile și furturi pe tei fi ucis oricând.

Celălalt lui Hersch Sokol nu s-a sfârșit totuși în cazemă, ci în sala de tortura. El a condus pentru un ultim interogatoriu; a fost suspendat de tavan și comandantul lagărului a asmuțit câinele asupra lui. Atunci, ultima pilpiire de viață din trupul rănit al lui Hersch Sokol se stinse. Cîteva zile mai târziu, Myra era transferată la închisoarea Saint-Gilles.

Cei de la Saint-Gilles făceau adăpost și ei, să zicem, și lui Berta. Pe prima oară alina tot Smeckoul — Charles Dreyfus, apoi la Nazam din misiunea Pensant, elvețianul Robert Christen, editorul Henri de Ryck, Jean Passelecq.

Suferă ferocește de tîgăci Louis Thevenet, mort în închisoare, apoi de alipel. Pentru ei se mai aflau Raach, profesorul Hoffmann, doamna Grossvogel, Augustin Sexee, comisarul de poliție de la Orpèdes, trădat lui Fortner de Effenberg. Cîntecul de secerare dar la a sa avem dovezi, că era cel al lui Myra Sokol.

Acum, totuși, albe, avem și cu privire la complicitate, la Smeckoul, la Brendemack. Sîntem siguri de prezența în noaptea prizonierilor: Henri Seghers, Beablet, Nazam Dreyfus, Camille, Bob Isbutski și Alamo.

Celălalt în noaptea aceea Nazam Dreyfus, Beablet, Camille și Alamo erau încă și Sokol abia mai puteau merge. Starea lui Alamo era totuși gravă, tot a trebuit să fie dus la infirmeria din lagărul de la Nazam Dreyfus, el fusese atît de schingit de tortura la Pritz. Alina, doamna lui, abia l-a recunoscut cînd l-a văzut pe peron.

Din cauza rănilor opt ei au plecat cu trenul spre Berlin și vor supraviețui decît nouă.

Contessa von Brockdorf s-a dus la supliciu ca la sărbătoare și a rămas pînă în fata eșafodului. Cei care au asistat la exe-

cucia ei au rămas uimiți, pentru că deși nazistii știau că moare, se pare că n-au înțeles niciodată că se putea muri și fericit.

Ultima scrisoare a unui condamnat la moarte are în general un scris liniștit, ca și cum condamnatul, ajungînd la extremitatea vieții, s-ar despărți de zgomotele acele din viață și la căderea armelor, nu s-ar mai gândi la altceva decît la ceea ce face înainte. Chiar și Harro Schulze-Beysen s-a parafat cu o lacrimă ultima sa scrisoare. Nu același lucru se poate spune și de această scrisoare lui Walter Husemann, a acelui nălbitor condamnat pe care a scris o tatalui său înainte de a fi decapitat.

Dragul meu tată,

Fii tare, eu voi muri așa cum am trăit: luptînd pentru victoria unei clase sociale. E ușor să te cheme corăbier și atîta timp cît nu trebuie să îți versi sîngele. Dar acum, cînd alevat cămășii, a venit timpul să faci dovada aceluia care este. Nu știu dacă trebuie să mă crezi. Nimeni nu va fi de față să mă vadă gemînd. Dacă trebuie să mor, asta înseamnă că am dat totul. Eu n-am de frică de moarte, învinge și durerea, tu o vei învinge și tu. Trebuie să o duci la îndeplinire pentru că tu și chio pentru tine, pentru că fiii tăi nu mai sînt. Berta, tată, fericitul meu tată, care a trebuit să sacrifice idealului său tot ce a avut mai scump pe lume.

Păzitorul nu va dura o veșnicie și eu te voi vedea. Gîndesc-te la toți aceia care au iubit acest drag și care îl vor uita și învăța că fetele slabiciune se pot face cu valm de viață. De aceea trebuie să rămîi tare. Tată, eu pot trăi din viață, afară doar, poate faptul de a nu fi făcut tot ce ar fi trebuit să fac.

Oh, tată, dragul meu părinte, cel puțin dacă aș ști că tu nu te vei stinge din cauza morții mele... Rămii tare, tare, tare!

Walter Husemann, cel care, interogată în Pritz Albrechtstrasse, a spus că se aruncă pe o fereastră fiind căpitanul Panzinger. — N. A.

Cu nume răspunde la Karl Hamburg. Cum se poate că un asemenea om are dreptul astăzi să vorbească public în Germania? Supraviețuitorii grupului berlinez încep să se miște și multiplică protestele lor împotriva activității politice a lui Roeder. Prudent, acesta abandonează batalia — dispare. Un om care l-a cunoscut bine și care a servit ca și el al treilea Reich nu va muri singur. În definitiv, el nu și-a făcut decât datoria. Și dacă el ar fi fost condamnat, la fel ar fi trebuit să se procedere cu toți prizonierii Germaniei. Dar acest Roeder era atât de dur, atât de implacabil, atât de respingător, încât înțeleg acum bine de ce supraviețuitorii au încercat să-l înlocuiască. Ceva rău târziu însă se va constata că el trăiește la Taunus, lângă Frankfurt. Acesta este un frumos tirguzor, interesat cu vile pentru weekend. Aici a fost ales apator de primar. Duce o viață fericită și prosperă împreună cu soția sa și fiica mai mică. Cea mare se află în S.U.A. unde este căsătorită cu un american.

Roeder povestește cu plăcere: „În 1965, când am fost revizitat de fostul guvernator din Michigan — Sauer —. Ultima dată când un șef al C.I.A. a venit să-mi facă o vizită...”. Are o vilă minunată, construită în stil pur californian, ca un omagiu adus prietenilor săi americani. Un „Oak” mare și un „Piat” mai mic.

Comisarul Koppkow a avut ceva mai puțin noroc. El a cazat în mormintele englezești. Acesta l-au transferat la Feldmoss și l-au îngropat timp de patru ani. Când au terminat, șefii serviciilor secrete engleze s-au temut că, dacă îl vor elibera, va fi înhățat imediat de alții — de pildă, de sovietici.

Atunci i-au întocmit un certificat fals de deces, pe care l-au trimis secretariatului său. Au eliberat acte pe numele lui Cordes și au permis să se întoarcă în Germania, cu condiția să nu ia legătura cu cineva din familia sa ori dintre cunoscuți.

Koppkow a respectat cu strictete instrucțiunile: știa că Moscova nu avea pentru el familia din Hamburgului. Timp de

ani a trăit solitar, lucrând la o firmă de textile. În 1954 războiul rece a devenit căldut și englezii au considerat că acum nu mai putea să învie Koppkow a fost autorizat să si adauge numele de Cordes numele sau adevărat și să se mișcare așa.

Comisarul Panzinger a avut și mai puțin noroc cu compatrioții săi din Germania de Vest. La sfârșitul războiului a ajuns într-o năpăstire. După cinci ani a constatat că nu i se mai putea întâmpla nimic, s-a dus și s-a instalat la München.

În 1961 a fost încă disperat și căsuța din Bonn a deschis o altă une-găd căară împotriva lui. Când a aflat Panzinger s-a sinucis.

ESAFODUL

[illegible][illegible][illegible]

damnați de mai mult de șase luni nu mai aud nimic
du-se de asta. Vor să însceneze un nou proces așa
toată lumea? Tot ce se poate. După cum se vede,
bun și vreau să mă întorc acasă cu tine, așa cum mi-ai ce
Am revenit eu din Belgia, din războiul din Franța — de ce
reveni și din această călătorie în Germania?

Intenționez să las această afacere cu Simexul în seama fra-
telui meu, dar nu vreau să năvălească de la Căsed Mănușuț
nici o dată că eu am fost în țară. Dacă în țară, în țările
bune de import-export va fi mult de lucru. În orice caz, am
să schimb numele casei."

19 mai: „Calculez, fac pronosticuri în ce privește sfârșitul anului... Îți vine să înnebunești? Și chestiunea e cu atât mai agasantă cu cât de ea depinde soarta mea... N-am nici o iluzie în ce privește procesul care va avea loc aici. Totul este să găsesc o modalitate de a mă apăra cât mai bine, pentru a evita o executie”

20 mai: „l-am făcut un semn prietenesc lui Keller, care
e... Be...
nu se uită niciodată înspre fereastra mea. Pare cufundat în re-
flecții adânci... fără îndoială că și el calculează sfârșitul răz-
boiului!”

+ tunic : „Ce dimineată îngrozitoare. Tovarășul nostru de
la rândul nostru se trezește din somn și ne spune :
„Ce dimineată îngrozitoare !” Iar ce este și pentru ce
dimineată au venit să ne trezească : am crezut că veneau să oc
caute pe toți pentru ultima plimbare

[illegible]

ce i s-a intimplat baiatului de care tu am vorbit in seara draga
mea ca va fi foarte cald. Sint chiar putina cam soptit de sen-
natura mea."

nume. Tipul care este pe croație nu l-am văzut a ne-
dăruia aproape două ore în seara a doua și ne-a scutit
de a doua zi ca războiul să se vâde că nu ne de 1471

Pe 12 iunie, Alfred Corbin a primit pentru prima oară o carte de la bibliotecă în limba franceză: „Le monde où l'on s'ennuie” (Lumea în care te plictisești). Corbin însă nu se plictisește. Reține că în timpul războiului a trăit în Rusia, în timpul celui de-al doilea război mondial a trăit în Japonia și în Germania nazistă. În prezent el scrie o carte pentru credincioșii săi cititori.

lată prefața cărții: „Lui Gérard Bront din Louvain (Bel-
gia), Jean Vrolyk din Zwettl (Austria) și lui Paul Vrolyk din
celulă Lehrterstrasse 9

Berlin, April 1942.

Mai întâi cer scuze prietenilor mei cititori ai „Rusticei” pentru că i-am părăut atât de brusc; îi rog să fie siguri că nu din cauza mea.. Cinci luni de stat în celulă în Franța, urmate de o condamnare la moarte nu i s-au părut probabil suficiente motive germine care n-au dat naștere la această scrisoare. Oare pot face ceva mai mult decât să scriu pentru a-și salva destinul, dintr-o singură dată, și să mă scutesc de sarcina pentru ei? Eu m-am înhamat deci la această sarcină și am început să tratez aici o problemă care mă preocupă foarte mult: creșterea de animale domestice. Doresc ca această lucrare cit să fie de completa sa se vrea adevărată de la început, ca să poată fi citată sau vândută creșterea de animale domestice. Aș putea fi vândută editată?

Iată două întrebări la care eu nu pot să răspund, dar mi-am

d Orange - Nu e nevoie sa spun pentru ca sa intreprinzi ceva
Nu e nevoie sa te gisesti pentru ca sa perseverezi - Am intreprins
deci totul ca ceea ce aveam la indemina, alca par si simplu ca
cunostinta ca tu din acele care te lasi cu nemulumania mea

Răzvrătirea sa dintr-o viață de ascetism, să mă scuze de a
nu fi în această carte, este, ceea ce pe cine ar vrea să
le găsească. N-am la dispoziție o bibliotecă și, deci, nici un
cuvânt de documentare din toate cărțile de astăzi nu vor acce-
ta să mă ajute să văd ce este și ce trebuie decandata să re-
mărginim la generalități și principii esențiale.

Avicultura franceză, acum ruinată, va renaște curînd. Fie ca această carte să ajute la renașterea sa: este cea mai mare dîrîntă a mea.

A. Corbin Bellème*

Pe 21 iulie, Margareta Barcea a ieșit din închisoarea de la

„Asta de cinematograf” de către gardienii care i-au oferit o
„libertate” de mișcare în camera lor. Nu s-a putut mișca decât
într-o singură direcție, spre ușă. La început nu s-a
putut deschide decât ușor. Margaretă se străduia să
suprime aceste restricții.

Pe 12 august, a declarat greva foamei. Cînd au venit s-o

"vele, cind eu nu-l am pe o tal mea si tgar? Dar si foarte
 bine din hirtile pe care le detine ca astazi e o versatura de
 sa adas in grata sa l cote pe Kent si in parerile
 De altfel, in eveni ent neaptinge din proximitate
 curind pe Bennelluz ca e o mald de sa l se pe cu
 in aceeay, care a M. a ete ca g a d a sa na
 sa fie un chin ta a Kent care s o m d a m e n
 le

Viata şi-a regăsit atunci puţin din farmecul de odinioară cu frumoasele zile de la Bruxelles şi Marsilia. Timpul se scurgea monoton dar plăcut, cu băi de soare în grădină, cu partide de cărţi cu gardienii, cu efuziuni amoroase cu Kent.

Acesta continua să manifeste un mutism absolut în ce priveau activitățile sale. El nu considerase necesar să-i explice prietenii lui cum se întâmplase cu evenimentele care le răscoliseră viața în el. Mai mult, el nu se gândea să scrie nimic pentru a proteja pe cei care îl iubeau. Așa că, în cele din urmă, a rămas singur în plătoria pentru că s-o readucă la realitate.

[illegible]

* De fapt, jandarmul spunea „a lui Fritze”, caei Comandoul îl în-
propoziase pe Kent cu pseudonimul „Fritze Frisch”. — N. A.

el: Neuilly, în ciuda inconvenientelor lui, rămânea de fapt pentru ea un paradis.

Cîteva săptămîni după instalarea sa la Neuilly, Margareta sa născut la München, casa la dădea de acolo pe fiul său, René, la eschiorii de la SS, stil mare băutor, și a lăsat pe neașteptate în camera sa de la hotel ca să înceapă să se ghiftuiască prin baruri.

Lucrul nu era imprudent: Margareta nici măcar nu se gîndea că era în pericol, căci pe atunci nimeni nu știa că ea se gîndea să plece de la Neuilly și petrecea cu el după-amiezile.

Cele zece camere ale închisorii schimbau spectrul și în interiorul lor se aflau încătre aneori Trepper, în plimbare, sau Katz, care stătea tot la Neuilly, precum și Schumacher, capturat la Lyon. Din cele zece camere ale închisorii de lux a Gestapoului, cinci erau rezervate Orchestrei Roșii.

Pe 28 iulie, la 15.00, s-a executat un număr din Orchestra Roșie, în care Axel G. a fost decapitat. În închisorile din Berlin, care erau în care fuseseră spânzurați, dintr-un număr de 100 de prizonieri, doar 10 au supraviețuit, toți au murit curajos.

Opt zile mai tîrziu, pe 5 august, au pierit la rîndul lor pe eschiorii din închisorile de la Neuilly și grupurile de la Berlin.

Una dintre cele mai importante surse de informații din închisorile de la Berlin, Albert Kunkhoff, secretar al grupului de la Berlin, a fost executat. El organizase furturile de arme și de alimente, dar și manifestările de protest. De aceea adresa lui fusese în fața noii mesajuri de la Centrul de la K.

În telegrama respectivă Directorul specifica: „Cereți în Palatul Regelui. Acela care este în fața lui Kunkhoff. El va se descurca de la tine pentru telegrama rețea.”

Kunkhoff era un bărbat cu cap rotund, cu trăsături deosebite. Condamnat la moarte, și-a folosit ultimele săptămîni

pentru a scrie o „teorie” — cu mâinile încătușate — a unei „scheme de evoluție dialectică”. Destinul său personal îl lăsa indiferent, dar știa că la pîndă că lăsa în urmă un copil în vîrstă de 10 ani, pe fiul său Ule, de cinci ani.

Din grupul berlinez, doi condamnați au reușit să se sinucidă, opt au fost spînzurați, iar patruzeci și unu, decapitați.

În august 1943, șeful Comandoului, Giering, a fost nevoit să abandoneze postul și să se retragă în Germania.

Fără îndoială că a fost un om deosebit de inteligent.

În cursul celor două săptămîni petrate la închisorile de la Berlin, el certitudinea consolantă că reușise să câștige cursa de viteză în

care el și-a doborât învins pe toți ceilalți. El

nu a fost nemulțumit de propria performanță, ci de faptul

că nu a putut să-l învingă pe cel care era cel mai inteligent.

Supraviețuitorii Orchestrei Roșii îl urau, dar îl și respectau.

Succesorul său în funcția de șef al închisorii de la Berlin

Da, acesta nu se odănea la viața de închisori, ci la viața de

„puneau despre el: „Un încuiat și nimic mai mult”

Acesta era convins că Marele Șef, deși se angajase în jocul

de cărți propriu-zis, nu era pe deplin în fața lui. El

era la Berlin, el în închisorile de la Berlin, el în

închisorile de la Berlin, el în închisorile de la Berlin, el în

închisorile de la Berlin, el în închisorile de la Berlin, el în

închisorile de la Berlin, el în închisorile de la Berlin, el în

închisorile de la Berlin, el în închisorile de la Berlin, el în

închisorile de la Berlin, el în închisorile de la Berlin, el în

închisorile de la Berlin, el în închisorile de la Berlin, el în

închisorile de la Berlin, el în închisorile de la Berlin, el în

închisorile de la Berlin, el în închisorile de la Berlin, el în

închisorile de la Berlin, el în închisorile de la Berlin, el în

închisorile de la Berlin, el în închisorile de la Berlin, el în

DUFLUL TRIPPER CHIKING.

Parasind cabinetul doctorului Ma'ep'le, care e Guernig și
Partner, nerăbdarea lui Trepper că ar să-l dea de la mama De
mai de zile se străduia să găsească o expresie care să-l ajute în
tre Comandoul continuă să aduce pe o corăbie, nave a
Moscow, sată de Funkpe' la mare, în jurul sa ste

A doua zi după arestare și stă în jurul lui în stăla
Sausaies

Seara a compărat în fața seilor Gestapo

Mulți dintre ei veniseră dintr-o zi la ora de la Berlin
Entre ei se afla și un oarecare Ma'ep'le, care era d' un
reșect deosebit din partea tuturor. Nimeni nu știa că acesta să
fi fost chiar Muller-Gestapo

Guernig, luând cavatul a spus:

— Iată, ati pierdut și nu va pierdeți, căci iată le noroc
a futa de Moscova. De mult timp am știut că ei vor
Dupa capturarea lui Hien' și a altora să adunăm din Moscova
aratat pierdut. Nu Gestapo, nu am pierdut în jurul lui
cavatul, na d'at neasos și l' am pierdut și pe voi și nu
de. Cind un om de tată d'at neasos și l' am pierdut și pe voi și nu
cavatul dupa altă d'at neasos și l' am pierdut și pe voi și nu
d'at neasos și l' am pierdut și pe voi și nu

veste, lucrurile sînt puțin altfel. Eu nu sînt un Estemov. Nu poți să mă faci să dispar fără să produci bani.

Discuția nu s-a terminat pînă în zori. Trepper n-a refuzat să colaboreze: el s-a mulțumit doar să sublinieze diferențele practice ale unei asemenea colaborări.

Giering n-a insistat să obțină un răspuns clar: asemenea discuții erau obișnuite și așa că el se putea lipsi de un telefonat la Marele Șef.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El a spus că fusese prea mult din răsărit și că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului. El a spus că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului. El a spus că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El a spus că fusese prea mult din răsărit și că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El a spus că fusese prea mult din răsărit și că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El a spus că fusese prea mult din răsărit și că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El a spus că fusese prea mult din răsărit și că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El a spus că fusese prea mult din răsărit și că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

atras rețelei cu care Marele Șef avea legătură. El a spus că fusese prea mult din răsărit și că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului.

Nu mai doi oameni puteau să ducă Comandoul pînă la radiotelegrafistii respectivi: Trepper și Directorul.

La sfîrșitul lunii septembrie, la care s-a dus la așteptare.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El a spus că fusese prea mult din răsărit și că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El a spus că fusese prea mult din răsărit și că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El a spus că fusese prea mult din răsărit și că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El a spus că fusese prea mult din răsărit și că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El a spus că fusese prea mult din răsărit și că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El a spus că fusese prea mult din răsărit și că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El a spus că fusese prea mult din răsărit și că trebuia să se întoarcă de acasă din jurul generalului.

în câștig mai mulți partizani posibili ai unei păci septimiste, fră-
teru SS-ști sau nu. Își dădu seama că acesta era singura
șansă a curiei lui Maximovici.

Au fost însă și alți oameni care, în lăstarii
torului de instrucție militar, însărcinat cu anchetarea „su-
șale germane

Aud erile i-au oferit delicioasă plăcere de a ține în mână le-
găturile existenței mai multor ofiteri. De data aceasta nici
unul dintre ei nu se abținea să se arate în fața
teu la moarte, munca silnică sau degradarea după înclinatii pe-
cunale, crutându-i pe cei „buni”, distrugându-i pe cei „răi”. Bi-

... și alți oameni care, în lăstarii

A spus că acesta nu se ocupase decît de burușă neagră la
... ..

pentru asta, va trebui să-i pedepși pe toți cei care au făcut
parte din Todt, de la adjunctul directorului pînă la cel din urmă
„slujbaş”. L-a salvat și pe bravul colonel austriac încorporat la
Intendența Wehrmachtului, de la care aflase despre iminența
„Barbarossei”. Din contră, el i-a numit pe toți ofiterii SS pe
care îi frecventase, precum și pe unii ofiteri ai Wehrmachtului
deosebit de fanatici, despre care a afirmat că i-a atras la colabun-
care pe bază de contreservare materială; în realitate, ei nu fa-
ceau decît puțin cam palavrăgii la pahar!

Într-o zi, Giering îi arată un pașaport pe numele de Trep-
per, cu fotografia Marelui Șef. Văzîndu-l, prizonierul exclamă:
„Bravo! E pașaportul meu adevărat: numele meu este Trepper”

... ..

ring. El nu putea să ghicească că Marele Șef fusese sincer toc-
mai ca să evite descoperirea pseudonimului de „Domb”, sub

... ..

Comandoului fu trimis imediat în Polonia, cu intenția de a

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

1 „Măsurat de cîrce”. În vocabularul nazist această expresie însemna
că întreaga populație evreiască fusese lichidată sau deportată — S.A.

seu un cod ultrasecret. Logic, mesajul său trebuia să fie cunoscut plecându-se de la acest cod.

Pas să dea codul respectiv. Trepper a zburat în avion la aeroport. După ce s-a așezat în avion, a spus: „Văd că un șef așa mare căzuse în pericol din cauza unei greșeli de calcul”. Kent a spus că Grossvogel era cel care trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase. Din lipsă de timp, a spus că el trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase. Din lipsă de timp, a spus că el trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase.

W. E. a spus că el trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase. Din lipsă de timp, a spus că el trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase.

Trepper a spus că el trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase. Din lipsă de timp, a spus că el trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase.

Trepper a spus că el trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase. Din lipsă de timp, a spus că el trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase.

O așteptare de o lună de zile. La trei zile după remiterea documentelor, Juleta a spus că el trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase.

Innebunit, Giering îi ceru lui Trepper o explicație. Prisonerul stîmba din nas și murmură: „V-am spus de atâtea ori că: „Indu-mă închis aici treziți neapărat suspiciuni”. I-au dat ocazia să iasă. Două mașini o încadrau pe a sa. Comandoul a fost plimbat prin diverse magazine. Trepper a spus că el trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase.

Gărzile îl lăsau să intre singur în magazine, dar supravegheau indeaproape ieșirile.

De ziua Armatei Roșii, Giering prinse ocazia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase.

Fra mai ales semnalul Marelui Joe. Fără îndoială că trebuia să se renunțe provizoriu la utilizarea prețioasei linii stabilite în timpul lui Giering. Trepper a spus că el trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase.

Salvarea acestuia a Armatei Roșii a fost probabil și o cauză a Comandului la Moscova. Trepper a spus că el trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase.

Trepper a spus că el trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase.

Prisonerul trebuia să se ocupe de el, dar că el știa că orice tentativă de a-l infringe pe Grossvogel eșuase.

Încă puțin și nu mai era imposibil ca Măgul Șef să se reîntoarță
utilizabil

Cu Berg era o idilă întreagă. El îi lansase lui Trepoș formula sa favorită: „Eu am fost polițai sub kaiser, pe vremea lui Wilhelm al II-lea, și acum sunt polițai în Germania nazistă”. Între cei doi bărbați începuseră să se închege unele relații de înțelegere reciprocă. Apoi, pentru că războiul îl împiedicase să se întoarcă în țară, Trepoș se îmbolnăvise de o boală, devenise de nerecunoscător și nu mai putea să scrie. Berg îl vizitase în spital și se coborisese de durere. De atunci era un om pierdut. Nu mai voia să vadă războiul terminat și Marele Șef se gîndea adesea, în

...crutle și, oncum, dacă îi vorbește.."

Cu Giernig era altceva. Trepper ştia că acesta, sub nici un motiv şi niciodată n-avea să cedeze.

I have been thinking of you very much lately, and wondering how you are getting on. I hope you are well and happy. I have been very busy lately, but I will try to write to you more often. I have been thinking of you very much lately, and wondering how you are getting on. I hope you are well and happy. I have been very busy lately, but I will try to write to you more often.

Guering, pe care îl ştia un poliţist foarte bun.

Troppe e' q' si va f... d de la Ne...

dar mai întâi trebuia să ajute la deplasarea trupelor
organizate de Pannwitz. Căci în timpul războiului, în Germania
criminalitatea era foarte mare și se căutau oameni să
dădea. El era hotărât să treacă peste unele etape. Pentru el
era cel mai important să ajungă în zona de luptă. El nu se
dădea vorba să progresseze drumurile Marelui Joc, captând în
jurul Moscovei, dar se gândea să ajungă în zona de luptă. Dar pentru a
ajunge la nivelul cel mai înalt, radiotelegrafistul nu oferă
nici o șansă de a se retrage.

torii mesaje cifrate. De ce să nu se vorbească direct cu Mo-

De ce sa nu se trimite la un alt medic de Ma-
rele Sef?

Înainte de a pleca la Paris, tumultuosul Pannwitz a înălțat planul său lui Himmler.

Acesta n-a apreciat îndrăzneala. El i-a spus cu vocea lui răsunătoare: „Nu! De ce să-l trimitem acolo? Dacă nu trebuie trimis nimeni acolo; riscul de contaminare e prea mare”.

Căsătoria lui Pannwitz a fost însă următoarea :

Reichsführerul nu este decât un om lipsit de energie, paralizat de frica de inițiativă

În respectul celui din urmă, trebuie să se înțeleasă că în Rusia facem a face ceea ce în Occident face Moscova. Trebuie să înțelegem că în Occident, în Rusia și în America, trebuie să se dea o prioritate mai mare problemei de pace decât în Europa. În Europa, problema de pace este în primul rând o problemă de viață și de moarte, în Rusia și în America ea a fost afirmată.

Acum, interogat la rîndul lui, afirmă contractul.

[illegible]

se petrec lucrurile la un nivel oarecare! Pannwitz îi dăde dreptate.

Centrul a primit deci un lung mesaj de la Marele Șef. Acesta explica că el este în contact cu un grup puternic de rezistență care se găsea la Hitler și ale căror sentimente erau foarte favorabile Uniunii Sovietice. Dar el nu era competent să rezolve probleme politice. Directorul ar putea să delege o persoană de încredere să se ocupe de negocieri. Întâlnirea era fixată la date succesive în fostul apartament al lui Katz, strada Edmond-Roger.

La prima din datele prevăzute, Trepper este dus acasă la Katz. Acolo are surpriza să-l regăsească pe Raichman, care avea acum domiciliul aici. Cei doi oameni stau de vorbă. Ca și Kent și ca și Schumacher, Raichman îi spune fostului său șef: „Nu se poate, tu nu lucrezi cu adevărat pentru ei”.

Ca și față de Kent și de Schumacher, Trepper simulează loialitatea față de nemici.

Emisarul din Moscova nu vine însă la întâlnire. Asta nu era poate decît o amîinare și Pannwitz nu-și pierde speranța. Înainte însă ca ultima întâlnire fixată Centrului să esueze, o bombă cu efect întîrziat, lăsată de Giering, explodează în sinul Comandoului. Acesta a fost ultimul triumf al polițistului și se poate că el nu știa nimic de asta: murise deja la Landsberg. Afacerea cu Jucheta îi lasase în inimă un sentiment de mîliciune. De ce femeia aceasta dispăruse subit și fără să lase urme? Se putea admite că „contraspionajul”, neliniștit de soarta Marelui Șef, îi ordonase să se retragă. Dacă asta ar fi trebuit să se întâmple după 23 februarie, Centrul ar fi primit cel puțin un felicitare. 23 februarie. Dacă această telegramă era „sinceră”, Centrul nu trebuia să se îngrijoreze. Jucheta ar fi putut să se retragă în siguranță. Dacă ea nu revenea înseamna deci că telegrama fusese falsă. Moscova nu putea să cunoască de cauza și pentru a nu înșela Comandoul...

Singurul mijloc de a se convinge de adevăr în această situație consta în capturarea lui Fernand Paurol.

Prin Raichman, Giering știa de existența lui Paurol.

Prin Kent, el a aflat funcțiile sale și rolul lui de medier între rezistența și Oficiul Reich. Acesta nu credea posibilitatea lămuririi problemelor politice și a permis să se afle dacă Moscova știe cu adevărat de existența lui Giering. Era prea neîncercător ca să nu vrea să încerce și acest sondaj.

Ceștăp al primii atunci cînd a vădit că a avut pe Paurol în fața lui. Urmărea însă că el să se retragă în siguranță, dar Giering nu voia. El îl văzuse pe Paurol în fața lui și el a pus la punct o cursă de urmărire. Se putea să fie un fel pe care Gestapoul nu se sălășilește, ci a fost predat de Centru.

Reparatorul utilizat pentru mesaje era un Marele Șef într-o zi o pană. Bineînțeles, Comandoul dispunea de tehnicieni capabili să-l repare. În loc să se recurgă la ei, Giering a trimis prin emisarul lui Kent un mesaj în care se făcea Centru de pană și cerea să i se recomende de către un specialist radio din rezistența franceză. Aceasta era o cursă ingenioasă. Închipuiți-vă acum situația Directorului. Dacă acesta mai era în viață de Funkspiel trebuia să se ocupe de asta și de Trepper un specialist. Chiar dacă raportul Marelui Șef îi parvenise și-i dăduse crezare, chiar dacă Directorul știa că Giering îi întinde o cursă, el trebuia să pară că era înșelat și să organizeze contactul cu un reparator. Asta însă însemna să-l sacrifice pe acesta din urmă...

Dar ce conta un om mai mult sau mai puțin? Pentru Giering conta mai puțin, și apoi era vorba de un om care nu putea fi arestat. Angajat într-o pană, el era deosebit de sigur în timpul cu culegerea de agenți.

Mesajul care anunța pana părea verosimil: o rețea fără neccazuri nu există — sau nu mai exista...

Directorat îl îndoa lui Trepper un tehnician comunist care, pseudonimul era Jojo. Părinții săi posedau un bar la Saint Denis. El învinsese întinsese un atelier unde construia și repara posturi emițătoare.

Numele lui Trepper era Jojo și dădea la Pauriol și drăgăstos a să facă. Trepper va părăsi Parisul înainte de a ajunge la capătul misiunii. Comandoului se așază pe lucru. Norocul e de partea lor.

Mereu povestea aceasta a torturilor și a numelor pe care le strălucit. Opuștii mai poate rezista și când războaiele pe să se parasească și sufletul îi se frânge. Jojo îl dă pe Auguste. Auguste îl dă pe Marc și Marc îl dă pe Michel.

Michel duce la Francis — sau François — care se așază seve. El e Boudier. Fernand Pauriol, alias Duval, a la Boudier. El are teacul pe 13 august 1943. Cum dă pe el nu se știe. El e de urmă Gestapoului. El e chet răptămini.

Într-o zi a primei săptămâni de septembrie, Berg, nebun de bucurie, a năvălit în camera lui Trepper, urlind: „Gata! Il avem pe Duval!”

Marele Șef rămase ca trăsnet de această veste și, pentru prima dată, avea impresia că a ajuns la capătul înțelegerii. El lăsa să se deschidă dintr-un moment în altul și se putea aștepta să se ordone să iasă pentru a fi executat. Nu-i mai rămânea decât să o sfârșească cu demnitate.

Fernand Pauriol a fost torturat cu sălbăticie, dar n-a vădit. Nu a înțeles că el și vada soția împușca. Soția ochii săi n-a avut efect asupra sa. Un an mai târziu fu executat. Militantul comunist Pauriol duse însă cu el în mormânt secretul pe care nu îl dăduse cu atita înverșunare să le smulgă.

Alina, înfățișare tinerde Marele Șef, că prinde o noasă locuită. Pe 12 septembrie, Berg îl anunță că va pleca.

es. El în sud Funkabwehtul desc pe se se ent ar da un emițător comunist și reușise să intre în posesia copilor telegramelor trimise și primite. Eminentul „distrugător de coduri” Kludow era în drum spre Franța și urma să se ocupe imediat de el. Comandoul era aproape convins că emițătorul descendent nu era altul decât cel care servise la transmiterea mesajelor încredințate lui etc.

Dacă emițătorul transmisesse mesajul Gestapoului, arsemna, în fapt, că transmisesse și raportul Marele Șef și atunci Kludow examinând copile mesajelor din arhive, avea să descopere repede că mesajul a Rationamentului era fals. Dar să se numească la Trepper ipoteza de aplicare era falsă. Că nu emițătorul descoperit fusese cel folosit pentru transmiterea la Moscova a mesajului la Trepper. Cât despre raportul în trei linii al Marele Șef, acesta a fost dus printr-un curier la Londra, de unde a luat drumul Moscovei. Trepper n-avea de unde să știe lucrul acesta, dar ca el credea că era pe punctul de a fi demascat. Atunci se hotărâse să iaște o evadare. De șase luni de când examina locurile și măsurile de paza laute, reușise să știe de șansa care erau șansele unei asemenea acțiuni. Riscul era, într-adevăr, foarte mare. Trebuiau înfruntate gloantele gata lor slovac. Altă posibilitate nu exista. Chiar în seara aceea, el expune proiectul lui Katz.

Acesta refuză să-l urmeze. Soția și copiii săi erau instalați în castelul Billeron, la Maximovici. El servea Comandoului drept ostăteci. Katz a fost prevenit că el va fi executat dacă nu pleca cinstit. El a acceptat să le riste viața în afacerea cu Julieta, din cauza a ceea ce era în joc, dar nu se simțea în drept să o condamne la moarte pentru că ea avea propria existență.

El va rămâne la Neuilly. Deci, noroc bun bătrîmului său tovarăș!

Kriminalrat Pannwitz, hauptsturmführer S.S., călău al Pragăi, tu care ești acum în viață, în timp ce Katz e mort, mai

În zilele următoare, Georgia de Winter alergă la Paris în căutarea unui lezant în rezistență. O găsește pe ziua de 1° Marele Șef își părăsește vizuina și se întâlnește cu emisarul român. A doua zi, la raportul său, este trimis întocmai la Moscova. După ce este reluat în serviciu și nu scrie la tranșee și în câmpul de luptă, el decide că a fost tras pe sfârșit și că trebuie să se întoarcă la Moscova. Trepper ceru să se aranjeze cu el o întâlnire și să se explice motivele și să fie prevenit că ea nu va schimba absolut cu nimic planurile Comandoului.

Emisarul îi dădu pilula de cianură pe care o solicitase: nu
vorbind sub tortura

În zorii celei de-a treia zi petrecută la Vécinet, cei doi
amanti sînt treziți de lovituri în ușă. Trepper sare din
fuge la fereastră. Intunericul este aproape total, dar el
zarește un grup de oameni strinși pe trotuar. Loviturile devin
și mai insistente: cineva strigă. Apoi, urmează un interval de
cîțiva minute. După care se reîncepe. Deodată se aude un
clopot, ca și cum cineva ar fi bătut ușă. Ușa se deschide. Trepper
vede în fața lui un grup de oameni care îl împing din spatele
Georgia îl urmează. Îi cere să-l lase singur. Cînd ceilalți vor
intra, el va înghiți pilula. Răsună voci, chemări și Georgia
începe să se îndrepte spre ușă. El vede pe proprietarul
casei care se ține de ușa deschisă și să revină în casă. Georgia
îi spusese că pleacă și el venise să viziteze casa cu niște
cărți. El se îndreptă spre ușă și nu găsi pe nimeni. El se
întoarse și găsi că ușa era închisă. El se întoarse și găsi că
avea mai multe șanse de a o găsi pe chirișa sa acasă.

Trepper băgă pilula în buzunar; încă o secundă și ar fi înghițit-o pentru nimic.

Trebuia totuși s-o ștergă

Georgia de Winter a fost convinsă pe dămina Q. de
cât este de sigur că Paulek va fi ascuns în apartamentul ei.

Textul s-a înghețat inima prin ască tinea lui. Ne tuccram
mult pentru dumneavoastra. Acum trebuie să rupeti legăturile
cu lumea și să dispaieți. E clevat ca o minime Ma
să se dă sece ca el să depaia. Dar de ce această tacea a
Se mai îndoieste oare Directorul de el?

Trepper își aminti de o furtă a lui Trepper. „Da a evaluat
și să avertizați Moscova vești în care în consecință ca tra-
dare. Vi se va spune că de ce o altă muncă și al să ca-
re ca Comandoul fura să știți de ce o altă posibilitatea sa
Central, în care o altă muncă și al să ca-
numai pentru ca să vă salvați pielea”.

Evadarea lui Trepper a răsturnat traiul dulceag de la Neully.

Ieri amical. Comandoul nu mai oferă astăzi decât se-
te și camerele rasina de...
... după Arbates...
... la Pannwitz...
... la Katz, sub supraveghere; ele dau același răspuns.

Pannwitz se resemnăcă, se ridică, vrea să le arsteze. Eșuă, e informat imediat. Pannwitz a sărit din rândul, vrea să ajungă pînă la Surov. Este cunoscut Pannwitz, a fost incredintat sotilor Queyrie.

Marele Șef trebuia deci să fugă și de aici

Claude Spaak relatează: „Pe la sfârșitul lunii septembrie a anului 1943, s-a prezentat în locuința mea din Paris strada Beauregard, o femeie foarte în vârstă care venea din partea lui

chii. Din lipsa unei asigurări sigure, salvarea lor depindea de deplasările pe care le făceau.

Și-au petrecut noaptea din 28 spre 29 septembrie la Orașul Leva unde au fost primiți de pastor la recomandarea Suzanei Spaak.

Aici s-au odihnit pînă la orele patru dimineața, cînd au trebuit să plece iar.

Dar unde să meargă?

Apartamentul din strada Beaujolais nu oferea un refugiu sigur. Gestapo putea în fiecare moment să dea peste el, pe care îl cunoștea foarte bine de la o prietenă a mamei, pe care o cunoștea de la o familie din Bouz-la-Rene unde sînt și acum mai mulți copii de evrei. Georgia se duce să-l sîndeze pe proprietarul pensiunii: acesta acceptă să-i primească, pe ea și pe Trepper. Dar Trepper nu poate să-și dea seama de nașterea clandestină a d-nei May. Șeful ei simțea de se arde. Pe această vreme alături, se află o altă pensiune de familie, deținută de două doamne liniștite: „Casa Albă”. Aceasta părea mult mai sigură. Prezentat de vecini, Trepper a obținut aici o cameră. Cît despre Georgia, el a hotărît să o pună la adăpost de Gestapo. Cum ea protesta, el i-a răspuns doar atît: „Ascultă-mă, du-te, eu rămîn să regăsesc contactul, pentru că altfel sînt izolat definitiv. Dacă tu ești pe drumul a noastră foarte departe în strălăte, și nu o să ne mai vedem mult timp”.

Crede el oare, în sinea lui, că au să se mai revadă într-o zi? El nu lăsa de înțeles nici o asemenea sentimente pe care le-a avut cînd a cunoscut-o și toate acestea el nu le-a ascuns de Georgia. Născute o dată cu războiul, relațiile sale cu Trepper vor sfîrși o dată cu el.

Sotii Spaak au ca prietene două englezoaice, Ruth Peters și Antonia Lyon Smith, verisoare care se ascund la Paris la începutul războiului. Cea mai tinăra, Antonia, căsătorită cu un medic din Jonker, lîngă frontiera elvețiană, lăsa

ca să facilitează trecerea în Elveția a suspectilor urmăriți. Acceptă să-l sîndeze și să-l roage să se ocupe de Georgia de Winter.

Trepper tremură pentru prietenii săi, el considera că în fiecare minut petrecut împreună risca să cadă în mîni nemulțumite. Pînă la răspunsul doctorului, Georgia se dăduse să se ascundă într-un satuleț din Beauce, lîngă Chartres. În noaptea aceea ea le-a fost recomandată de una din prietenile sale de la început de război. Trepper i-a dat o sumă de mîi de franci, care le dăduse pentru diverse cheltuieli. Pentru a fi recunoscută de doctorul din Jonker, Antonia Lyon Smith i-a dat o scrisoare de recomandare.

Despartirea pune o problemă: cine avea să asigure legătura cu Trepper în localitatea Georgia? Antonia a promis o pe bătrîna d-nă May, pe care a cunoscut-o prin intermediul cunoscuților săi.

D-na May era văduva unui om de afaceri, care fusese înaintea războiului un om de afaceri de succes. Ea trăia din depozitele de averi ale defunctului său soț.

Veselia și comunicativitatea ei au sedus-o pe Georgia și cele două femei s-au simpatizat.

Dibuită de tinăra sa prietenă, d-na May nu ezită: ajutorul ei este doar acordat unui om înrădit de Gestapo. În casa ei, în familia din Bouz-la-Rene va intra o prietenă de familie, „mama” a Materei Șef. În acest fel va fi putut de a se afla în casa a „bolnavului” și să plece la „infirmierii” sale.

Mai rămînea de găsit firul care ducea la rezistență. Sotii Spaak se adresară doctorului Chertok, membru al M.S.A. Națională, nepotul lui Rasmulan, în speranța că el va putea să contacteze rezistența.

După ce i-a ascultat povestind odiscea lui Trepper, Chertok a izbucnit în rîs, spunînd: „Bieții mei prieteni, voi ați dat peste un mare mitocan! Toate acestea nu pot fi decît niște minciuni!”

D-na May l-a prevenit pe Trepper că va profita de oare
câteva zile la Paris să-și ia de acasă un articolul său era la Biserica
Charmont : voia să-și ia de acolo niște lucruri.

El a sfătuit-o să nu meargă, dar bătrina doamnă s-a învârtit
și n-a ascultat.

În legătură cu acest episod, Pannwitz relatează :

„Imediat ce mi-au telefonat oamenii lui Lafont, am sosit
în mașină și m-am dus acasă la d-na May. Ea era furioasă,
m-a repezit la mine strigându-mi injurii și m-a lovit puternic
în fluierul piciorului drept, cauzându-mi o mare durere. Am
zbierat de durere și m-am aplecat să-mi frec piciorul. A

Până la urmă oamenii lui Lafont au reușit s-o stăpînească.

Am rămas în stare de șoc și am rămas în stare de șoc pentru că
mi ieșisem tare de tot din fire și s-ar fi terminat foarte rău.

D-na May avea un fiu. Amenințată că va fi ucis sub ochii
mei, m-a lăsat să plec.

Marele Șef îi spusese : „Dacă sînteți arestată, vă rog să
rezistați numai două ore : atunci voi ști că vi s-a întîmplat ceva
și voi vedea ce e de făcut”.

La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.

La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.

La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.

La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.
La douăsprezece, Trepper începe să se alarmeze.

— Dar dumneavoastră unde mergeți ?

— Nu știu.

Suzana Spaak s-a înapoiat la orele nouă seara. Încunostin-
țată. Apoi cei doi soți, împreună cu copiii, s-au dus să se
amănă. Amănă. Amănă. Amănă. Amănă. Amănă. Amănă. Amănă. Amănă. Amănă. Amănă. Amănă.

Noaptea aceea, Marele Șef a petrecut-o sub clar de lună.
Amănă. Amănă. Amănă. Amănă. Amănă. Amănă. Amănă. Amănă. Amănă. Amănă.

Obține pentru soția și copiii săi o autorizație de plecare
în Belgia.

— ex-directorul firmei S. m. e. r. — N. A.

[illegible]

Trenul începe să se miște de plecare.

Suzana îi mai spune o ultimă dată: „Te asigur că exagerezi! În opt zile, sînt înapoi!”

N-are s-o mai revadă niciodată

În acest timp, Marele Șef se îndrepta spre biserică din
Văleni. Acolo, în seara din 19 iunie 1944, a fost arestat de
pograful Grou-Radenez, membru al unei rețele de rezistență
care depindea de Londra.

Contactul, organizat de neobosita d-nă Spaak, era destinat să completeze un eventual eșec al eforturilor lui Chertok.

În perioada 1945-1948, când la Com. Raz. se aflau în funcție, înțelegându-se foarte bine în care era el, trebuiau exploatate toate posibilitățile

În fața bisericii, un Citroën negru — marcă folosită curenț de Gestapo

Grou-Radenez, după cum a aflat ulterior Marele Șef, fusese

[illegible]

„Aparatul este gol. Spaak se instalează într-un fotoliu
de lux la orela de recepție și se așază confortabil, îl face
să se simtă Raduand receptionistul său e rece și dur. „Arde! Să nu
se simtă nici un om!” Iar într-o clipă, dintr-o dată, apor-
tează o cărare teribilă pînă la seară, în fața. De ce n-a
 spus Chertok nimic? Oare Chertok îi telefonase?

...parasește imediat după ce a... se face să se as-
...a... alcea Matignon. A... pe... pe...
...la fața Bisericii. În... a... o... pe
care urma să i-o indice Chertok

Dar oare Marele Șef n-a fost și el arestat? Dacă mai este
 în libertate va năvăli și el... Vă gândiți la Franco
 sau Gestapoul?

...k are ce sa i sunte in I...za nte locu
rului sau telefonic i se pare de rău augur

1. The first part of the paper is devoted to a study of the properties of the function $f(x)$ defined by the equation

Ce e de făcut?

E noapte. Trepper, obosit peste măsură, se hotărăște la o imprudență caracteristică lui.

Pe cînd era la Sinex — i se părea un secol de atunci — medicul său îi prescriesese o serie de injecții pe care i le făcuse, cu mîna recomandată de Alfred Corbin. Aceasta se numea Lucia și era foarte săritoare la nevoie.

De ce nu i-ar cere azil? Argumentele pledau însă împotriva unei asemenea acțiuni: mai întîi pentru că s-ar fi putut ca numele ei să fi fost dat de Corbini o dată cu acela al dentistului Macélate și a altor, desigur, se află în atenția Comandoului.

În al doilea rînd, era riscant să pătrundă în imobilul în care lucra Lucia pentru că acolo se afla și cartierul general al colaboratorului Marele Deat, șeful Adunării Naționale. Pe palat prinzeste în holul imobilului fapta de pază, zi și noapte, o gardă înarmată.

În al treilea rînd, imobilul respectiv, situat pe strada Surene, se afla foarte aproape de intersecția cu strada Saussaies, pe care, de asemenea, la o mică depărtare de aceeași intersecție, se găsea clădirea în care era instalat Comandoul și unde fusese ținut și Trepper mai bine de șase luni.

Năntreținînd alta posibilitate, Marele Șef se hotără să înfrunte toate aceste riscuri. Ajunse în imobil fără să aibă nevoie de ajutorul de cordial al găzilor lui Deat, sună la ușa Luciei. Aceasta îi deschise și îl invită să intre. Înăuntru, Trepper răspuse: „Nu știu dacă știți că eu sînt evreu. Nimeni m-au auzit și m-au dat într-un loc de concentrare, de unde am reușit să evitez. Am putut să mă ascund cîteva zile în crăda riscurilor pe care le comportă aceasta?”.

Spre marea sa surpriză, Lucia îl privi parcă uimită, iar fata sa cîpăță o expresie de mirare și izbucni în lacrimi. Apoi, cu o încredințare de sapină, îi spuse: „Cum îndrăzniți să puneți o asemenea întrebare? Se înțelege că am să vă ascund!”.

Marele Șef respiră ușurat. Cel puțin pentru cîteva zile va putea să se odihnească. Dar, sunetul student al sînerii îl făcuse să se sperie în puștoare. Lucia se duse să deschidă ușa și să îl lăstească. „Nu vă speriați, este un șef al rezistenței. Vine să petreacă noaptea aici”. Neplăcut surprins, Trepper îi spuse: „Nu, așa nu merge, va trebui ca unul din noi să plece”. Iar ea făcu prezentările. Între cei doi oameni acela locuind se afla în șoptă după care noul venit o asigură pe Lucia că el mai dispune de o ascunzătoare de rezervă și se retrase.

Pannwitz primi de la Marele Șef o a treia misivă

Acesta relua, pe un ton și mai vioi, reproșurile exprimate în cele două: „Nu-ți dat drumul la nimeni din poartă, căci ai să înmulțești numărul arestărilor. Între altele, de ce nu este posibil să se lucreze scris ca dinainte? Va trebui să înțelegeți că nu trebuie ca nimeni să poată să vină să vă surprindă. De altfel, oamenii pe care i-am trimis să vă ajute în afacerea noastră și asta din nou, să vă ajute. Dacă nu le dați drumul, am să strec ca înșimă Marele Șef.”.

Să elibereze pe prizonieri? Pannwitz ar fi putut să se gîndească la acest lucru, dacă Marele Șef nu l-ar fi pleșărit cu amenințarea: „Îar face un raport asupra deosebită și de pe lângă Moscova.”.

Nu se lăsa drumul pînă ce nu se va convince că lucrurile sînt la fazarul lui și sînt ostacole. Să nu se lăseze drumul și să se elibereze speranța — din ce în ce mai frică — că are să-l prindă pe Trepper. Pentru moment, vîntoarea continuă.

Senarostul celebru, Charles Spack, călător la Candel, era la Paris, soția sa e capturată și ea e dată ca el. Pannwitz îi dă repede drumul: era însărcinată.

În Belgia Gestapoal îi înbata pe cei care sînt în fața familiei. Se poartă apoi la șantajul obșnuit. De ce să nu se poartă?

pe Suzana, toată lumea va fi împușcată. Cineva cu inima mai slabă da adresa dintr-o Suzana Spaak e arestată pe 8 noiembrie.

Pannwitz nu știe că ea deține cheia care deschide ușile către organizația clandestină de toate felurile. El crede că a arestat o persoană distinsă, dar puțin realistă, care s-a lăsat compromisă de Marele Șef așa cum s-a întâmplat cu saroile de la Saint Germain, cu doamnele de la Bourg-la-Reine, cu bătrâna doamna Mayer cu d-na Quevire. Când va afla de la a doua mult timp mai târziu despre adevăratul rol al Suzanei Spaak în rezistență, Pannwitz va exclama șocându-l: „Ah, m-a tras bine pe statură femeia asta, cu acele ei încredințări!” Și când te gândești că nu se mărturisea să nu vorbească despre isprăvile sale!

Al treilea frate Spaak, Paul Herr, era ministru al afacerilor externe al guvernului beghian în exil la Londra. Aceasta înțepunând în cursul negocierilor laud de război îndemna la prudență. Pannwitz era atât de sensibil la acest fapt, încât el a cerut a doua parolă, corespunzător de război al Wehrmachtului, să asiste la toate negocierile. Suzana Spaak, pentru că el sa putut eventual deveni oarecum rădăcina și care va purtat. Aceasta era o vâlcăre îngrășată a se retrăsi pe care trebuia să lăsa pas trece. Conștient dar totuși să consideră că era rezonabil să se joace pe granița pentru viață. Rezultatul Pannwitz de la Paris nu mai semăna de loc cu cel de la Praga.

Pe 17 noiembrie toate birourile de poliție franceze au primit această telegramă. Cautatul pe Jean Gilbert, Agent al rezistenței, s-a strecurat în organizația polițienească. A fugit cu documente. Pînă deținu cu ocazie pret Raportul lui Lafont. Următoarele semnalațiunile și o fotografie a lui Trepper, alias Jean Gilbert. Pe capul lui s-a pus un preț. Prima ofertă se va naște de trei ori în cursul lunii viitoare. Termenii telegramelor au fost cîntăriți cu grijă.

Nu se făcea aci nici o aluzie la Gestapo. Dimpotrivă, totul lăsa să se creadă că era vorba de o afacere internă a poliției

franceze. Un provocator se strecurase în vîntul său și furase documente.

Paralel, toate oficiile și sub-oficiile Gestapo, în toate sectoarele și subsectoarele Abwehrului, toate organismele militare, administrative sau economice ale ocupanților au primit un cușor împodobit cu portretul Marelei Șef și însoțit de aceeași notă: „Spion foarte periculos. Fugar!”

După două luni de la evadare, Pannwitz lansase deci pe armele fugarului polițiile din cele două țări.

Accasta însemna că el nu mai spera că va putea lăsa în urmă Marele Șef? Evident, și nesigur că acesta va rămîne mult timp cît Trepper se va lăsa la mîna scrisorilor cu un conținut vag și la telefoane „evazive”. El putea să nu dăpă țîrîl să plăcă, să lase Marele Șef să continue să se lădăstăgă să se lădăstăgă sau să aibă lațare de cap. Intuitiva trecătoare în mîinile sale și tocmai asta nu putea accepta Pannwitz. Pentru că el nu puteau depinde de capriciile unui om care evadase, chiar dacă acesta era Marele Șef.

Și apoi, el are treizeci și doi de ani: vîrsta la care preferi mai degrabă să retezi nodul gordian decît să încerci să-l deznozi.

Încercarea de a-l captura pe Trepper era a tuturor polițiilor din Franța și Germania nu va putea fi evitată fără consecințe. Ate de mîi de afișe lipite pe peretele birourilor, așezate la locurile de cantare trimise din belgiug vor avea loc să lădăstăgă de adversar, chiar dacă „contraspoșnalul” alit de laodit nu este cîștigat. An mult rezistența nu avea nevoie de aceste afișe ca să se lădăstăgă. Deși Pannwitz știe toate acestea, de așeză totuși notă. El își creează greutăți în deplină cunoștință de cauză.

Într-un timp la Centauri, s-a semnalat de Kent, în care acesta cere permisiunea de a merge la Paris pentru că are impresia că rețeaua nu funcționează bine și că are vreo șase altele motive. Permisunea i se acordă. Pannwitz trimite apoi un mesaj prin care Kent își exprimă nedreptatea că se întâmplă cu Trepper. Văd peste tot afișe prin care este ca

tut. Se zice că ar fi evadat dintr-o închisoare germană. Rapunsul Centralului: „Evitați-l pe Trepper. Rezistența să nu i dea nici o bucată de piine. Pentru noi el este un trădător”.

Pannwitz și-a atins scopul: a reușit să smulgă inițiativa din minile Marelui Șef. Acesta nu va mai putea să-l amenințe sau să denunțe Funkspielul: orice ar spune și orice ar face Moscova nu îl va mai crede. Lovitura dată de kriminalrat l a eliminat pur și simplu din partidă. El este neutralizat.

Interesantă operație, dar care scapă din vedere cel puțin o anumită consecință: telegrama lui Kent a demonstrat Centralului că Trepper era de luni de zile, în minile Gestapoului și că toate mesajele radio ale Marelui Șef nu erau altceva decât o încercare de intoxicare germană!

Toate fundațiile Funkspielului sunt în acest fel distruse dintr-o singură lovitură. Indispensabila încredere a Centralului de tabloulă lobind la de Goering este anihilată de succesul său.

TANDEMUL PANNWITZ — KENT

Anul 1943 este pe sfârșite. Apropierea Crăciunului și mai ales anunțul vizitei neașteptate a lui Goering au făcut pe „soa-recii cenușii” să se agite.

Caprinși de o frenezie gospodărească, ei lustruiesc fiecare centimetru pătrat din imensa clădire „Navea de să e reproșeri, a luate d na Quevrie” aproape totul fusese fre ut cu crămida”.

Goering își începe inspectia. Zburdele lăncșator spre Patrick și se îndreaptă spre alte plăci. Iar în secret probabil mult data i se ar fi dezvaluit că acest „pășăbend” cu păvrea vioaie, era fiul adoptiv al șefului Orchestrei Roșii.

La obiceiul german, prinde puterea de dinaintea Crăciunului sînt pline de sărbători, de banchete.

Bucă hrănită, odihnită, d na Quevrie nu și face pr a multe griji pentru mama și soțul său. Schimbările la regulu veșt vinătoare. Pe 24 decembrie, în ajunul Crăciunului, a e loc o petrecere somptuoasă: șampania se bea în cantități rapre nonante.

D na Quevrie a luat loc la dreapta comandantului. La fel ca toată lumea, ofițerul îl adoră pe Patrick, ca e în pape mereu cascheta pe cap și-l trage de braț urlînd: „Ei, soldat!”

Se străduiește să spană cât mai puține lucruri. Cum oboseala o face să se îndoaie de spate, Berg o repede cu asprime. „Dar stați dreaptă, doamnă!”

Au dus-o înapoi la Neuilly, epuizată. Această ședință în care fiecare din frazele sale năsea să-l ducă pe un om la moarte va rămîne ca una din cele mai îngrozitoare amintiri ale sale.

Într-o dimineață a aceleiași luni, doamna Queyrie e trasă jos din pat de un agent al Comandoului. I-a ordonat să-l încredințeze pe Patrick vecinilor și să-l urmeze. Doamna Queyrie intra în sala de așteptare a tribunalului la orele șapte și jumătate dimineața. După ea au mai venit două femei, care s-au prezentat „proprietarele pensiunii de la Boulog-la-Reine”. Doamna Queyrie le întrebă: „Știți cumva ce vor să facă cu noi?”

„Azi se judecă procesul!” Ele îl așteaptă cu o seninătate totală, convinse că nevinovăția lor va fi recunoscută. Se înșală. Atît ele cît și doamna Parrand, directoarea „Casei Albe”, sînt condamnate la deportare.

Numai una dintre cele două surori va mai reveni.

Doamna May a fost condamnată la moarte, dar a fost grațiată de Göring.

Suzana Spaak a fost, de asemenea, condamnată la moarte. Patru după aceea soacra sa, doamna Spaak, a primit de la ea o scrisoare lungă, scrisă la Lisabon. Suzana îi povestea viața ei în închisoare. În celălă trecutase cu două scobitori o cravată pentru a fi și să renunșe să cultive într-o crăpatură de la fereastră o floricică pe care o lăsa înăuntru un pic în fiecare zi. După condamnare expedie soacrei sale o scrisoare în care cerea să i se transmită lui Claude o propunere a Gestapoului: dacă acceptă să se predea, soacra sa va fi grațiată și eliberată. Nici el nu va avea de altfel, de suferit, ei se vor măguli doar să i spună cîteva întrebări, după care i se va da drumul acasă, cu singura obligație de a se prezenta la intervale regulate la comisariatul de poliție din cartierul său. Suzana termina scrisoarea implorîndu-l pe soțul său să se predea spre binele ei și al copiilor lor.

Doamna Queyrie n-a fost introdusă în sala de audiențe decît la sfîrșitul după-amiezii. Îl văzuse între timp pe soțul său însumflat și palid la față. Se întreținuse, de asemenea, și cu avocatul lui, un ofițer german simpatic, care vorbea perfect franceza.

În fața curții, ea și-a susținut depozitiile anterioare: este adevărat că ea servește drept doică pentru copilul Marcelui Șef (așa Gestapoul e sigur de paternitatea Marcelui Șef) și ea l-a gardat pe Trepper timp de o săptămînă, dar ea nu știuse nimic de activitățile sale. Au achitat-o.

Pe 21 aprilie, Margareta Barcza a născut un băiat, căruiu i a pus numele de Michel. Atît înainte de naștere cît și după aceea Margareta circula uneori prin oraș fără să fie supravegheată. „Aș fi putut să evadez de o sută de ori, precizează ea, dar știam că au să-l ucidă pe Kent...”

Nu se știe. Rusul devenise prea prețios. Afară de colaborarea sa la Marele Joc, el era pe cale de a înalptui cu succes o mistificare magistrală în detrimentul rezistenței.

Totul a început printr-un mesaj al Directorului: „Lucrați adăpost pentru noi Oskars Waldemar, alias Solja, fost general leton. A luat parte la război, alături de republicanii spanioli. Transmitea informații asupra deplasării trupelor germane. Avea o rețea și noi i am dat un emițator. Nu i mai cunoaștem adresa, dar locuia în trecut la Paris, la un dentist. Spuneți-ne dacă cunoașteți ceva despre el și natura activității sale. Fiți prudent. Verzii¹ s-au interesat foarte mult de activitățile lui”.

Acest mesaj i a fost trimis lui Kent la 14 martie 1943, la patru luni după arestarea lui Trepper. Göring, care mai conducea încă Comandoul, a întrevăzut aici posibilitatea de a pune mina pe o nouă rețea sovietică: Gestapoul a primit ordin să l

¹ Porocla favorită a Directorului dată germanilor. — N.A.

caută pe Ozols. Directorul îi ordonă să ia legătura cu el trimițându-i o scrisoare semnată „Z”.

Kent i-a promis în scris lui Ozols să îl întâlnească la 1 aprilie 1943 la cafeneaua Dupont.

Generalul s-a dus la întâlnire. N-avea nici un motiv să nu se încreadă în interlocuterul său, pentru că acesta își semnasese scrisoarea „Z” cerând de recunoaștere fixat de Centru pentru o eventuală schimbare de contact. De altfel, câteva fraze aveau să-l încredințeze definitiv că avea vreo îndrăzneală. Kent ca să-l încredințeze, n-avea decât să vorbească „modernă”. Din cauza americanilor, de obicei intervenit după 1918, și a influenței și a convingerilor, exista o diferență tot atât de pronunțată între rusa vorbită înainte de revoluție și rusa „modernă”, ca între engleza vorbită în Marea Britanie și cea vorbită în America.

Ozols este deci ferm convins că are de-a face cu un ofițer sovietic și nu cu un emigrant aflat în serviciul Germaniei. El se joacă și-l încredințează. Însă combatant în Brigazile Internuționale, s-a refuzat în Franta după înfrângerea republicii. În 1940, atunci când mergea alături de ambasadorul sovietic la Paris l-a însărcinat cu crearea unei rețele de informații.

Ozols a recrutat o duzină de agenți și a început să trimită rapoarte. Cu timpul, sovieticii au parasit Parisul și l-au încredințat un emițător, dar Ozols n-a reușit să descopere un „pianist” experimentat și încercările sale de a lua legătura cu Moscova au rămas zadarnice.

Presimțind încetul cu încetul că Gestapoul era pe urmele sale, l-a dat din nou în fugă și era arestat și a dus să se ocupe în Normandia până în 1943, când a venit la Paris. Acum era de fapt legătura sa cu rețeaua lui Kent în ordonă să aibă în vedere rețeaua de informații și să completeze recrutările tehnice ale sovieticilor. francezii erau la fața locului informații cu caracter politic, economic și militar.

Îi dă un avans de zece mii de franci. Salariul său lunar va fi de douăsprezece mii de franci. Patru luni mai târziu, în de-

cembrie 1943, Ozols e pus în legătură de o prietenă cu Paul Legendre, capitan în rezervă, în vîrstă de șizeci de ani. Acesta fusese timp de trei ani șeful rețelei Mitradat care acționa în regiunea Marsilie. Mitradat a fost una dintre cele mai importante organizații de rezistență franceze.

În primăvara anului 1943 o ofensivă a Gestapoului l-a obligat pe Legendre să fugă și să se refugiat la Paris și a luat legătura cu șefii săi.

În ianuarie 1944, Ozols a organizat o întâlnire între Legendre și Kent. În cursul conversației, Legendre menționează că soția sa a fost arestată și deportată. Cei doi își exprimă compasiunea și se promite să se ocupe de nenorocita. Fără îndrăzneală, Legendre credea că întrucât asta era o laula, șeful de prestigiu al soției l-a fost eliberată câteva zile mai târziu. După aceasta, plin de admirație față de puterea ofițerilor de informații sovietici, capitanul Legendre a fost total captivat de Kent. El i-a dat lista completă a fișelor sat agenți din Marsilia. De acord cu Kent el hotărăște să împarta Franta în opt regiuni militare. Legendre va conduce regiunile Marsilia și Paris. În sud, trupele sale erau deja gata de atac. În regiunea pariziana, recrutația și încadrarea avansau din plin. Legendre înrolează în grupa sa pe Maurice Violette, fost ministru în Franta, și pe primarul din Dreux.

La început nu era vorba decât de o operație clasică de pătrundere și de manipulare a rezistenței. Dar, în primăvara anului 1944, o dată cu zvonurile din ce în ce mai precise despre iminența debarcării aliaților, în spiritul inventiv al kriminalratului Pannwitz ia naștere un proiect de o uimitoare îndrăzneală: să utilizeze grupurile lui Legendre pentru ca să transmită Gestapoului, după debarcare, și din interiorul însăși al frontului aliat, informațiile de care Cartierul General ar avea, eventual, nevoie ca să-și organizeze contraofensiva.

La această frumoasă muncă este întrebuințat Kent, după nașterea fiului său. E nevoie aici de șiretenie și îndemînare.

ca să-l facă să se dădă la o parte și să arunce pata nărușă pe care se afla în mijlocul activității de culegere și transmitere a informațiilor și după eliberare.

Kent credea că Leonide s-a prețuit individual pe tot răstimpul stăruințelor sale pe secolă a căsătoriei. „Leonida și Wladimir”, își amintea Mironov despre planurile lui Leonida și că, după ce acesta nu permitte pătrunderea în punctele strategice, a spus că nu se va putea merge decât la Dieppe, sau la un alt de mare succes. Totuși, Leonida a acceptat numărul semnificativ de victime, ceea ce va permite statului sovietic să se întărească și să aprofundeze în convingerea sa, ceea ce va grăbi înfrângerea Germaniei”.

Plecările și venirea Citroënurilor negre, plimbările Margaretei, ieșirile lui Kent, transferările de prizonieri, precum și demersurile lui Pannwitz și ale oamenilor săi sunt observate cu atenție de către Leonida și Wladimir. Leonida la Dieppe. Acesta se simte din nou în mediul său; i-au revenit și viața, și buna dispoziție. El a organizat un grup de supraveghere cu ajutorul unui vechi tovarăș, Alex Levovoi, care joacă pe lângă el rolul „șefului de stat major”, deținut altădată de Grossvogel.

Oamenii săi fotografiază orice mașină, orice pieton intrând sau ieșind de la Courtilles. Printre oamenii de corvoadă pe care Pannwitz îi întreabă ză în parc, un deținut evreu îl informează despre activitatea Comandoului.

Acum Leonida și Wladimir se dădă la o parte și se prețuiesc individual pe tot răstimpul stăruințelor sale pe secolă a căsătoriei. Leonida și Wladimir își amintea Mironov despre planurile lui Leonida și că, după ce acesta nu permite pătrunderea în punctele strategice, a spus că nu se va putea merge decât la Dieppe, sau la un alt de mare succes. Totuși, Leonida a acceptat numărul semnificativ de victime, ceea ce va permite statului sovietic să se întărească și să aprofundeze în convingerea sa, ceea ce va grăbi înfrângerea Germaniei”.

O BELGIANCA, UN FRANCEZ

Leonida și Wladimir să se dădă la o parte și se prețuiesc individual pe tot răstimpul stăruințelor sale pe secolă a căsătoriei. Leonida și Wladimir își amintea Mironov despre planurile lui Leonida și că, după ce acesta nu permite pătrunderea în punctele strategice, a spus că nu se va putea merge decât la Dieppe, sau la un alt de mare succes. Totuși, Leonida a acceptat numărul semnificativ de victime, ceea ce va permite statului sovietic să se întărească și să aprofundeze în convingerea sa, ceea ce va grăbi înfrângerea Germaniei”.

Chiar și Wally Berg, care ar fi putut fi împușcat, conform metodei de tortură pentru că îl lasase să scape pe Marele Șef, era acolo.

Până să se dădă la o parte și se prețuiesc individual pe tot răstimpul stăruințelor sale pe secolă a căsătoriei. Leonida și Wladimir își amintea Mironov despre planurile lui Leonida și că, după ce acesta nu permite pătrunderea în punctele strategice, a spus că nu se va putea merge decât la Dieppe, sau la un alt de mare succes. Totuși, Leonida a acceptat numărul semnificativ de victime, ceea ce va permite statului sovietic să se întărească și să aprofundeze în convingerea sa, ceea ce va grăbi înfrângerea Germaniei”.

INAPOILREA EROULUI

În octombrie 1944, două luni după Elberfeld, la Paris a sosit o misiune militară sovietică care s-a instalat mai întâi în localurile fostei ambasade a Letoniei apoi în cele ale ambasadei Estoniei din bulevardul Lannes.

Misiunea militară era condusă de locotenent colonelul Nikov. Marele Șef lua de îndată contact cu el. Se înțelegea că Trepper sa plece la Moscova cu primul mijloc de transport disponibil. Așteptarea nu era să fie lungă. După eșecul născut de a lăsa lângă Franței Wehrmachtul se adunase pe Rin și Elba înaintea ea aliații lor. Pacea întrevedea pentru timp scurt amânase pînă la primavara viitoare. În aceste împrejurări era evident că o restabilire în scurt timp a comunicatelor între Paris și Moscova nu era de așteptat.

Trepper își ocupa timpul cautîndu-i pe cei dați răsculcare care scapasera de Comandă și încerca să descopere soarta celor care fuseseră arestați.

La castelul Billerion, la doamna de Maximilien de Lamoignon, soția și copiii lui Katz.

Însoțit de doamna Katz el și-a petrecut ziua de 29 octombrie la familia Quervic era aniversarea la Patrick și după amiaza a ele au zile a dus copilul la hotel Medrano se

... pe Lina...
... în pata Saint-M...
... zile de la s...
... d'au nou...
... să le...
... să revină într-o zi. La
... un avion...
... rezervat un loc. Ea
luă valizele și plecă la aeroport.

... pe un drum...
escală la Marsilia, Cairo, Teheran și Baku

În sfârșit, pe 14 ianuarie, la orele patru după-amiază, avio-
nul ateriza pe un aerodrom mic de lângă Moscova.

În... de... Marcel Șel parasise ultima din
Rusia

... de...
... de...
... la aerodrom. Ea l-a
... A fost imediat introdus
în biroul Directorului. Dialogul lor a fost scurt:

— Care sînt proiectele dumneavoastră de viitor? a între-
bat Directorul

— Înainte de a vorbi de viitor, am putea vorbi puțin și
de prezent. De ce na mai crezi de la
început? Cum de ați putut lucra atât de lamentabil? Nu v-am
avertizat eu?

— Ați revenit ca să ne cereți socoteală?

— De ce nu?

— În cazul acesta, lucrurile nu se vor rezolva în biroul meu

„VICTORIA CÎNTIND...”

Abia fusese Parisul eliberat că Reiser o și convoacă din nou
pe Georgia pentru ca să o anunte. Situația se agravase. Nu
e imposibil ca ei să încerce să vă facă să evadez. Înțelegeți deci
că eu nu văd obligat să vă trimit la închisoare. La na și la d'na
prețina nu vă sînt în pericolul evadării, dar fapt este că eu
însuși se gîndea să facă repreșade Comandoului nu puteau să
se mai abțină asupra lui Patrick. Reiser, cu hotărîrea sa pra-
dentă, i-a luat orice speranță.

Totuși, perspectiva de a se înapoia în celulă n-o face să
dispere. Dimpotrivă, ca și la Neuilly, ea preferă închisoarea
posturii ambigue de captivă pe jumătate liberă.

Trecu deci pe la Ella Kempka, gardianca sa germană, să și
ia lucrurile și se duse cu inima destul de ușoară spre închisoare
trădătoare. Prima schimbare fu înlocuirea regulilor de sepa-
rare: fu introdusă într-o celulă cu alte cîteva deținute

Așa a început calvarul său, ale cărui etape au fost Frank-
furt, Leipzig, Ravensbrück, Frankfurt pe Oder, Oranienburg
Sachsenhausen

Cunoșcu soamea, frigul, bătaia, munca epuizantă la săparea
tranșeeilor și a șanțurilor antitanc. Disperarea o complexează în
viața ei în timpul războiului, dar și după război.

a fi înpușcata încercînd să evadeze decît să mai suporte chinurile detenției. Colana deținuților este aproape în permanență în mișcare, mai ales noaptea, cîci frontul înaintază mereu spre marea Germaniei. În aceste condiții sub protecția întinericului se putea încerca. Momentul propice se ivi la trecerea pe lângă un sat. Intră în loc unde dintr-un cotău spre stînga, se desprinsese din colana, intra într-o curte și se ascunse după un zid. Nu fu observată. A doua zi intra într-o fermă, unde locatarii, înbracați în haine de sarlatoare, așteptau sosirea sovieticilor. Acesta era sfârșitul așteptat al vacinului produs de tunurile lor acoperirea totul. Spre seară, în sfîrșit, sosiră...

Georgia a fost repatriată pe 15 mai 1945.

Cînd a sunat la ușa casei din Suresnes, doamna Quervier și Patrick erau în vizită la vecina din față.

Patrick își revăzu mâna de la spate și izbucni în plîns. Doamna Quervier a găzduit-o optsprezece luni, pînă cînd îl regăsi pe bătrînul baron Jasper, revenit de la Mauthausen.

Doamna Jasper murise. Comandantul lagarului său comiseră o zi creșterea unui centru special pentru bătrîni și bolnavi. Într-o zi planurile lui sale, ca se dăduse volanul, erau pe masa lui. Așa că el și-a cumpărat camera sa de gazdă.

Georgette W... își amintea simțămîntul cu aceeași a lui Jules Jasper. Așa că el a rămas în Cevennes pînă la moartea bătrînului domn.

Din acel moment Georgia se căsătorise cu un aristocrat pe nume... El a rămas în Cevennes tot în Cevennes. Acesta nu a fost... pe Georgia singura în bătrîna casă fortăreață ancorată la poalele unui munte.

Cînd de la un timp, avut și femeia aceasta atît de puțin faimă pe drumul ei secret, pentru închisare, singurătate și care lăsa să se vadă pentru că, într-o zi oarecare a anului 1944 lăsa să se vadă mîștile, într-o pușerie din Bruxelles, în fața Marelui Șef...

Eliberat din lagărul din Mauthausen, prea tîrziu pentru a salva pe Henri de R... pe R... pe Charles D... fratele său Nazarin murise la Dachau de... a răbătut, precum și pe mulți alții.

Robert Corbin, Jean Pavne, Bill... Keder, Louis... Kainz, d... Poinssaint și Henri Seghers supraviețuiesc însă.

Cît despre soarta celorlalți nu se știe nimic. Printre aceștia se află și Makarov, alias Carlos Alamo.

Acesta fusese condamnat în februarie 1943, de Curtea marțială, prezidată de Manfred Roeder. El pe de parte...

După terminarea războiului, el a rămas în... afla în minile americanilor, a povestit pînă la urmă sau de stranie o poveste creată... el ar fi descoperit în dosarul lui Makarov că acesta era nepotul lui Molotov, ministrul de externe al Uniunii Sovietice. Aceasta înțelime investea evident pe condamnat cu o importanță specială: executarea lui ar fi cuprins o semnificație politică.

Roeder l-a anunțat atunci imediat pe Göring și i-a sugerat ca ar fi mai bine să-l lase în viață pe Makarov, fie pentru un schimb cu rusa, fie pentru ca execuția lui să nu se azeze în calea eventualelor negocieri cu Moscova. După cum spune Roeder, Göring a găsit ca fiind juste propunerile lui și a ordonat să-l închidă pe rus într-un lagăr de concentrare. Așa a fost înregistrat cu numele de Kokorin, după război el va fi însoțit în...

În... 1945 eliberarea unui grup de... tea printre ei și pe un... are Kokorin, că nu există nicio certitudine că acesta era unul și același cu Makarov.

Un om l-a cunoscut pe Kokorin în... tanal Pavne-Best de la Intelligence Service — unul din cei ofițeri răsiți de către SS... a Veni... pe...

Dupa capturarea sa, Payne Best fusese inchis in lagarul de la Sachsenhausen unde Gesta-ul isi trimitea prizonierii sai cei mai de seamă.

La începutul anului 1943, el l-a văzut apărind aci pe faimosul Kokorin. Acesta venea de la secția lagarului unde erau inchisi prizonierii de război. El avusese drept tovarăș de detenție pe frățul lui Stalin, aviator doborât în spatele liniei germane încercaseră împreună să evadeze, dar tentativa eșuase.

Kokorin i-a povestit lui Payne Best ca el fusese parașutat în spatele frontului german pentru a conduce un grup de partizani, dar că fusese prins imediat după ce atinsese solul.

Cînd l-a văzut Payne-Best, mai purta încă uniforma Armatei Roșii și pășea cu oarecare dificultate intrucît îi degeraseră degetele de la picioare și pentru a le amputa. El era în vîrstă de douăzeci și doi de ani, deci mai tînăr decît Makarov.

Dupa eliberarea din lagar de către americani, i s-a pierdut numele. Lui Payne Best el îi înmăntasese hîrtia de a nu se mai întoarce în Uniunea Sovietică intrucît în a doua țară ce se accepta să devină prizonier născut erau azcapi. Manfred Roeder, alinau înca Makarov la vremea în prezent în cadrul serviciului sovietic de informații. În acest sens, el aduce ca argument o întîmplare din anul 1948.

În luna octombrie a aceluiași an, contraspionajul american în Germania a fost pe urmele Fritz Eck Klecka, care își relua serviciul la sovietici după ce fusese prizonier în timpul războaiului din rețeaua tehnologică a altor la Orchestra Roșie. El a fost încredințat în aceeași țară cu omul care fusese la exil pe atît a din membru Orchestra Roșie. După primele teste psihice a fost mai puternic și au început să vorbească despre evenimentele trecutului apropiat.

„Klecka acesta, povestește Roeder, mi-a transmis salutări de la Makarov și mi-a invitat să merg să-l vad la Berlin”.

Autorul are dovezi că un căpitan Makarov se afla în Berlinul de Est în 1948 și conducea aici grupul I al M.G.B.-ului prescurtare desemnînd pe atîta servicii sovietice de informații. În acest caz, Alamo ar fi perseverat în speculațiile care îl plătisea atît de mult la Bludenz. Tot ce e posibil, centrul, păstrat oare în ciuda prizonierilor și lasate în incertitudine sale? Și asta e posibil: am putea crede că anii săi de căutări îl aduseseră la realitate.

Nimic nu e însă sigur. Numele de Makarov fiind foarte răspîndit în Rusia, nu putem să nu acceptăm ipoteza că acest căpitan de la M.G.B., despre care vorbește Roeder, este numai omonimul celui din Orchestra Roșie.

Pannwitz, Kent și cîțiva oameni ai Comandoului se refugiaseră într-o cabană la Bludenz, la vreo zece kilometri de frontiera elvețiană. Pentru a ajunge la acest colț meridional al Reichului, ei trebuiseră să parcurgă trei sute de kilometri printre unitățile germane în retragere, pe drumuri tăiate de baraje de jandarmi sau de S.S.-iști, gata să-i împuște pe cei care întorceau spatele liniei de foc. Dar kriminalratul poseda un document semnat concomitent de Himmler și de generalul Jodl, care îl autoriza să circule liber și-i dădea putere de autoritate asupra civililor și militarilor.

Adăpostiți în cabana lor, așteptau să vină sfîrșitul. Soseau francezii Primei Armate. Peste o zi, ei erau acolo, la Bludenz: percepeau din cabană zgomotul surd al tancurilor. Pannwitz și oamenii săi și-au ars actele de identitate: nervoși, crispați, așteptau deznodămîntul.

Așteptarea se eterniza. Ei s-au gîndit la toate ipotezele, afară de aceasta: că n-au să vină să-i caute. Au trecut săptămîni și ei se mai învîrteau încă în jurul cabanei lor. În mijlocul cîmpului în floare și al cîntecului păsărilor, ei se gîndeau.

În fiecare seară, Kent avea o legătură radio cu Moscova. Jos, la Bludenz, oamenii își reluaau ocupațiile obișnuite. Că să fie bă-

gați în seamă, a fost necesar ca unul din compatrioții lor, un refugiat berlinez, să-i denunțe francezilor. Într-o dimineață văzură niște soldați luind poziție în jurul cabanei și punând în linie de bătaie un tun de 37.

Li se oferea ocazia unei bătălii de onoare. Dar kriminalratul Pannwitz era prea șiret pentru a muri pentru o cauză pierdută. Agită o cîrpă albă și oamenii săi ridicară mîinile în sus.

Un tânăr locotenent francez sosi cu pistolul în mînă și, fără să le acorde măcar o privire, se repezi asupra unei fotografii a fîhrerului care împodobește peretele : o smulse și o rupse în bucăți. Pannwitz se uită la Kent. Acesta făcu un pas înainte și spuse : „Eu fac parte din serviciul de informații sovietic ; am gradul de maior în Armata Roșie. Domnii aceștia fac parte dintr-o mișcare de rezistență germană și lucrează cu mine de mai mult timp”. Cum locotenentul, zăpăcit, continua să nu-i dea crezare, Kent îi arătă ultimele telegrame primite de la Centru.

El conchise : „Domnii aceștia rămîn sub protecția mea — am nevoie de ei. Cît despre acest material — a continuat el arătînd spre emițător și armamentul personal al S.S.-iștilor — el constituie proprietatea Armatei Roșii și sînteți rugat să nu vă atingeți de el”.

Telegramele Centrului îl convinseseră pe locotenent. Hotărî atunci să-i lase în pace. Îi salută și plecă.

Timp de o săptămînă nu-i mai deranjă nimeni. După aceasta veni un alt ofițer, care îi conduse la Cartierul general din Lindau, unde fură primiți de un colonel.

Între două telefoane, acesta îi întrebă dacă nu cumva auzi- seră vorbindu-se de un grup al Gestapoului purtînd numele bizar de „Comandoul Orchestra Roșie”.

Pannwitz se agită pe scaunul său și încercă să obțină precizări. Colonelul îi întinse atunci o telegramă venind de la Cartierul general american.

În ea se semnala francezilor prezența în regiune a „Comandoului Orchestra Roșie”, al cărui șef era un oarecare Heinz

Pannwitz, și li se cerea să depună eforturi pentru capturarea lui : după unele informații, el avea misiunea să-l omoare pe generalul Patton.

Îi răspunseră că nu au auziseră vorbindu-se despre acest grup, iar Kent își declină identitatea și făcu colonelului precizări doveditoare asupra apartenenței sale la serviciul de informații sovietic. Pannwitz își scoase și el hîrțiile sale false.

Probabil mișcat, dar fără a fi pe deplin convins, colonelul hotărî că un pahar nu-l angaja la nimic : ciocniră deci fericiți în cinstea victoriei aliaților. După care, se grăbi să pregătească un raport pentru generalul de Lattre de Tassigny.

S.S.-iștii și Kent își petrecură noaptea într-un dormitor al Cartierului general, printre cîțiva soldați francezi total indiferenți.

A doua zi, Pannwitz și Kent aflară că vor fi expediați la Paris. Generalul de Lattre hotărîse să se descotorosească de ei trimițîndu-i la Ministerul de Război.

Aveau cu ei zece valize pline cu lucruri personale : Pannwitz purta în permanență o servietă tixită de documente : nimeni nu-i ceru s-o deschidă.

Încurcat, ministrul luă contact cu legatia sovietică.

Pe 6 iunie 1945, o mașină a acesteia îi conduse pe Pannwitz și Kent la Bourget, unde îi aștepta un avion. Ei și-au luat zborul spre Moscova cu cele zece valize ale lor și servieta cu documente.

În ceea ce-i privește pe generalul Ozols și pe francezul Legendre, aceștia au transmis informații nemților din spatele frontului aliat pînă în momentul arestării lor, convinși că lucrau pentru sovietici.

Mai mulți agenți germani, introduși de Gestapo în rețeaua Mitridat, care între timp fuseseră arestați de francezi, au denunțat rolul lui Legendre : dînd dușmanului o listă cu membrii organizației, el i-a permis s-o distrugă parțial. I-ar fi fost pro-

tabil greu lui Legendre să explice purtarea lui unui tribunal francez și să-i facă să creadă pe judecătorii săi că el fusese sincer convins că lucrează pentru cauza aliată : așa cum lui Ozols i-ar fi fost foarte greu să demonstreze că el nu știa că Kent era agent al Gestapoului. Cei doi oameni însă n-au fost judecați : a intervenit pentru ei locotenent-colonelul Novikov, șeful misiunii sovietice la Paris. Acesta a garantat pentru ei și a obținut eliberarea lor. Legendre n-a mai fost niciodată tulburat, iar Ozols a fost repatriat în U.R.S.S.

Impresionate de amploarea acțiunilor Orchestrei Roșii, de eficacitatea ei și, probabil, speriate într-o anumită măsură de perspectiva refacerii sale spre a fi folosită împotriva altor virtuali adversari ai Uniunii Sovietice, serviciile de spionaj și contraspionaj engleze, americane, franceze, belgiene și olandeze caută să-i depisteze pe membrii acesteia și să le stabilească activitatea. Așa se face că la puțin timp după ce scăpaseră din cleștele Gestapoului, membri cunoscuți ai rețelei rămași în Occident sînt puși sub supraveghere...

Nici cei care plecaseră la Moscova nu au fost primiți cu flori. Evident, situația lor era foarte confuză. Numai o cercetare atentă, profundă putea stabili dacă meritele lor atîrnau mai greu în balanță decît consecințele colaborării cu dușmanul. Și o asemenea cercetare durează, cu atît mai mult cu cît greșeli comiseseeră atît Centrul cît și Trepper și colegii săi. Cu toții constată că neîncrederea, superficialitatea, nervozitatea, tensiunea sub care se lucra, neglijența, birocratismul, graba își puseseră amprenta asupra întregii lor activități. Se adue acuzații reciproce, se dau pedepse, au loc reabilitări pentru unii și căderi în disgrație pentru alții...

În prezent, Leopold Trepper — Marele Șef — trăiește la Varșovia împreună cu soția sa Liuba și cei doi fii.

El cheamă Leiba Domb și are o nouă pasiune : editarea literaturii clasice evreiești. Încercările prin care a trecut au lăsat

urme vizibile asupra aspectului său fizic, dar nu și asupra stării sale morale, a convingerilor lui politice. A rămas același comunist ferm, același activist neobosit. Leiba Domb, în calitatea sa de președinte al comunității evreiești din Polonia, desfășoară o susținută activitate socială, care face în continuare cinste celui ce a fost Marele Șef, omul care timp de cîțiva ani a ținut în șah imensul aparat polițienesc pe care Germania fascistă l-a pus pe urmele sale și a faimoasei rețele pe care a condus-o.

Gurevici-Kent trăiește astăzi în Leningrad.

În ce-l privește pe adversarul numărul 1 al Orchestrei Roșii, după moartea lui Giering, kîriminalratul Pannwitz, acesta nu se poate plînge că soarta a fost dură cu el : după zece ani de detențiune petrecuți în U.R.S.S., este eliberat și pleacă în R.F.G., unde guvernul li acordă o pensie. Destine și destine...

C U P R I N S U L

<i>Din partea redacției</i>	3
Eroul	7
Constituirea rețelei	15
Franz Fortner pleacă la război	21
Întâlnire la Stalingrad	29
Descinderea	35
„Ei sînt puternici, foarte puternici”	45
Franz Fortner regăsește pista	49
Capturarea lui Wenzel	53
Raid asupra Amsterdamului	59
Lovituri de gratie la Bruxelles	67
„Păstrați-vă singele rece !”	81
Sfîrșitul berlinezilor	91
Epital pentru două umbre	97
Simexul asediat	109
Unde este Gilbert ?	119
Căderea	131
Supliciul	139
Ultima bătălie a lui Schulze-Boysen	149
Marele Joc	165
Soare și ceață	171

Convoi spre Berlin	183
Esafodul	197
Duelul Trepper—Giering	207
Farmacia salvatoare	221
Salvează-se cine poate	241
Tandemul Panawitz—Kent	237
O belgiancă, un francez	265
Înapoierea eroului	269
„Victoria cîntînd...“	271